

Diệp Thanh Hồng

Contents

Diệp Thanh Hồng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	39
8. Chương 8	45
9. Chương 9	52
10. Chương 10	57
11. Chương 11	63

Diệp Thanh Hồng

Giới thiệu

Truyện kể về mối tình lãng mạn đầy trắc trở của Diệp Thanh Hồng và Phó Hân Thuận Lần đầu tiên c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-thanh-hong>

1. Chương 1

Mở đầu

Tháng Hai, mưa bụi lất phất.

Trên con đường lát đá chẳng mấy ai qua lại, hai bóng người một ột thấp loạng choạng bước đi dưới sự che chắn của chiếc dù giấy mỏng manh.

“Mẹ, Thanh Nhi không đi nổi nữa rồi, Thanh Nhi đói quá.” Một giọng nói non nớt vang lên từ bóng người bé nhỏ, bàn tay nhỏ nhắn của cô bé nắm chặt lấy vạt áo của người mẹ kế bên, trong đôi mắt long lanh đen nháy tràn ngập vẻ khao khát.

Người thiếu phụ dừng chân lại, ngó nhìn xung quanh, cuối cùng dặt tay bé gái tới mái hiên một ngôi nhà lớn, thu chiếc dù giấy lại. Đó là một người phụ nữ tuyệt đẹp, bộ quần áo vải thô trên người không giấu nổi nét quốc sắc thiên hương của nàng, thân hình yếu điệu kia thực khiến người ta khó có thể tin rằng nàng đã có một đứa con gái ba tuổi. Duy có mái tóc mây thường ngày được chải mượt mà là có vẻ hơi rối loạn, hết như tâm trạng của nàng lúc này.

Thiếu phụ ngồi xổm xuống trước mặt con gái, bàn tay nòn nà được giữ gìn cực tốt khẽ vuốt ve gò má non nớt kia, đôi mắt thấp thoáng ánh lệ.

“Mẹ, Thanh Nhi đói!” Cô bé hoàn toàn không biết rằng kiếp nạn đang đến với mình, chỉ cảm thấy mẹ hôm nay rất lạ, sao cứ nhìn chăm chăm vào mình mãi, mà lúc này cái bụng bé bỏng kia đã lại không hề khách sáo mà kêu lên “ùng ục”.

Thiếu phụ lấy từ trong bọc hành lý ra một chiếc màn thầu đưa cho cô bé. Nhìn cô bé cầm bánh ăn lấy ăn để, nước mắt của nàng không làm sao kìm nổi nữa bắt đầu lăn tăn rơi.

Nghe thấy tiếng khóc của mẹ, cô bé hơi sững người ra một chút, sau đó bỏ chiếc màn thầu xuống với vẻ nuối tiếc, rút rờ vạt bàn tay bé bỏng lau nước mắt ẹ, miệng nói: “Mẹ đừng khóc nữa, Thanh Nhi hết đói rồi, Thanh Nhi không ăn màn thầu nữa”.

Phát hiện ra sự thất thố của mình, thiếu phụ vội vàng đưa tay lên lau nước mắt: “Thanh Nhi ngoan, màn thầu không ngon, để mẹ đi mua bánh bao nhân thịt dê về cho Thanh Nhi nhé!” Vừa nói nàng vừa thò tay vào lòng lấy ra một kim bài nhỏ đeo lên cổ con gái, rồi lại tháo bọc hành lý trên tay ra đặt xuống bậc thềm đá bên cạnh.

“Thanh Nhi đi với mẹ nhé!” Nhìn thấy mẹ không khóc nữa, sự hấp dẫn của bánh bao nhân thịt dê đối với cô bé lập tức trở nên lớn hơn tất cả.

“Không!” Thiếu phụ không kìm được buột miệng bật thốt, giọng nói có vẻ hơi chói tai. Sau đó nhìn thấy cặp mắt tròn xoe ngây thơ của con gái, nàng mới cảm thấy mình quá nhạy cảm, bèn hơi giận dữ cau mày lại: “Thanh Nhi phải ở lại đây trông coi đồ đạc của chúng ta, mẹ sẽ quay lại rất nhanh thôi.”

Cô bé rất sợ mẹ giận, chỉ đành ngoan ngoan gật đầu, ngồi xổm xuống bên cạnh bọc hành lý: “Vậy mẹ phải quay lại nhanh nhé, Thanh Nhi sẽ ngoan”, sau đó liền đưa chiếc màn thầu trong tay lên miệng cắn, trước khi có bánh bao nhân thịt dê, màn thầu cũng có thể coi là cao lương mỹ vị rồi, trong tâm hồn thuần khiết của cô bé còn chưa tồn tại những khái niệm như lừa gạt và bỏ rơi.

“Mẹ đi đây, Thanh Nhi phải tự lo ành thật tốt nhé!” Thiếu phụ nghẹn ngào cất tiếng, nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của con gái, nàng chỉ biết cố hết sức kiềm chế không ôm con gái vào lòng lần cuối. Rồi nàng nghiêng rặng lao ra khỏi mái hiên, loạng choạng chạy đi giữa màn mưa phùn lất phất, chỉ một lát sau đã biến mất hoàn toàn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Một tiếng cười lạnh vang lên, một bóng người béo lùn chạy ra từ quán trà ở góc đường, một tay cầm bọc hành lý, tay kia kéo cô bé sớm đã ngủ say ở góc tường lên rảo bước đi nhanh, rồi dần dần biến thành một chấm đen nhỏ xíu.

Gió khẽ thổi, hắt bay những hạt mưa nhỏ xíu đầy trời, chỉ còn lại một con chó hoang đang run lấy bầy tìm cái ăn trong mưa gió.

Chương 1

Bàn tay đang kỳ cọ thân thể của Diệp Thanh Hồng khẽ đỡ ra, cái cảm giác bị nhìn lén đó lại một lần nữa xuất hiện. Tiếng kêu rên của người đàn bà ở phòng kế bên đột nhiên trở nên cao vút, khiến nàng cảm thấy buồn nôn. Chẳng cần nhìn nàng cũng biết bên đó đang xảy ra chuyện gì. Vội vàng mặc quần áo, nàng mở cánh cửa gỗ chạy ra, không muốn tiếp tục nghe thứ âm thanh ô uế ấy nữa.

Đêm, không trăng, sự âm u và lạnh lẽ khiến nơi đây như một tòa thành của quỷ. Tiếng côn trùng kêu rả rích sớm đã biến mất trong cái giá lạnh của mùa đông, chỉ còn lại những cơn gió lạnh gào thét, xướng lên thứ âm thanh cuồng vọng ở nơi cao vút. Nàng ngồi trên một tảng đá lạnh băng, chẳng thèm để ý đến cái hơi lạnh đang len lỏi vào người, ống tay áo bên phải hãy còn vén cao, để lộ cánh tay trắng nõn như ngọc, mà trên đó bất ngờ lại có một thanh đao nhỏ cong cong như vầng trăng khuyết được buộc chặt lại bằng một sợi dây màu tím, dán sát vào làn da mịn màng của nàng, tựa như một món đồ trang sức tuyệt đẹp. Nàng nhìn nó chăm chú, nhưng lại không dám tháo ra. Chỉ có nàng mới biết, đó là thứ dùng để giết người, tuy rằng nàng chưa từng dùng đến.

Hôm đó, sư nương đánh nàng bị thương nặng hơn hẳn những lần khác trong quá khứ, lúc tâm trạng vui vẻ đã tặng cho nàng thanh đao này và mụ nói với nàng, nàng có thể dùng nó để giết chết sư phụ khi nào muốn làm nhục nàng. Nhưng kết quả là sư nương đã bị sư phụ giết chết. Nàng không hề cảm thấy ngạc nhiên, dù sao hai người họ từ trước đến giờ luôn là như vậy, không phải ta hại người thì là người hại ta, cuối cùng ai chết đối với nàng mà nói cũng chẳng có quá nhiều khác biệt.

Từ khi nàng còn nhỏ sư nương đã không ngừng nói với nàng rằng: nàng rất đẹp, sau khi trưởng thành nhất định là người phụ nữ đẹp nhất trên thế gian. Do đó mụ thích dùng đủ mọi cách để giày vò nàng, chỉ vì muốn nhìn thấy khuôn mặt diễm lệ của nàng trở nên vặn vẹo méo mó vì đau đớn. Sư nương nói, mỹ nhân sinh ra chính là để chịu khổ.

Nàng không biết lời của sư nương có đúng hay không, chỉ biết rằng sau khi mụ chết, cuộc sống của nàng đã tốt hơn trước rất nhiều. Ngoài những lúc sư phụ tâm trạng không vui vút nàng vào hang rắn, bắt nàng ở trong đó một thời gian ra, thì không có sự đối xử đặc biệt nào khác nữa. Mười sáu tuổi, năm nay nàng đã mười sáu tuổi rồi. Nàng cười tự giễu một tiếng, đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt mình... Nàng không ngờ mình có thể sống lâu đến vậy.

Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đen kịt, một trận gió lạnh thổi tới, khiến mái tóc chưa buộc của nàng tung bay. Nàng hơi rung mình một chút, nhưng không hề có ý rời đi. Nàng nghiêng chặt răng, cố gắng chịu đựng cái buốt lạnh một cách quật cường. Nơi đây là một thung lũng chết, không có đường ra ngoài... ít nhất đối với nàng mà nói thì là như thế. Từ nhỏ nàng đã sống ở đây, sư phụ và sư nương thường xuyên ra ngoài, mỗi lần trở về đều bị thương, do đó, nàng phải học được cách xử lý những vết thương ngoài da. Bên ngoài là như thế nào, bọn họ chưa từng nói với nàng, nàng không biết và cũng không muốn biết.

Phía đằng xa, một tiếng kêu thảm vang lên như xé tan bầu trời đêm tĩnh mịch, khiến người ta không kìm được phải rung mình. Nhưng Diệp Thanh Hồng chỉ hơi cau mày, chậm rãi đứng dậy. Đến lúc nàng phải quay về rồi.

Đẩy cửa gỗ ra, Tư Đồ Hành bất ngờ ngồi trên giường của nàng, thân thể núc ních được bao bọc trong một bộ quần áo hoa lệ, trông lại càng có vẻ phì nộn hơn. Cặp mắt nhỏ tròn xoe lấp lánh của lão nhìn chăm chăm vào nàng, không biết là đang nghĩ những gì.

“Sư phụ.” Một giọng nói diễm đạm vang lên trong căn nhà gỗ, Diệp Thanh Hồng nhìn Tư Đồ Hành chẳng chút sợ hãi. Ở nơi đây không tồn tại sự sợ hãi, từ khi sáu tuổi nàng đã hiểu được điều này.

“Đến đây!” Trong mắt Tư Đồ Hành lóe lên một tia sáng kỳ lạ, vẫy tay gọi nàng tới.

Diệp Thanh Hồng y lời đi tới, những bài học kinh nghiệm trong hơn mười năm qua đã khiến nàng học được sự phục tùng.

Nàng vốn không có lựa chọn nào khác, vì sinh tồn nàng phải nhẫn nại, phải nghe lời, chỉ có như vậy mới bớt phải chịu nỗi khổ trên da thịt.

Nàng thấy hô hấp của lão trở nên dồn dập, lớp thịt nung núc trên người cũng theo đó mà rung rung, trong mắt ánh lên vẻ thèm muốn và khao khát, nó trần trụi trắng trợn, tựa như ánh mắt của loài dã thú đang nhìn chăm chăm vào con mồi.

Dưới ánh đèn mờ mịt trong căn phòng, tấm thân yếu đuối không tì vết kia tràn ngập quyền rũ không gì so được. Tư Đồ Hành bất giác cảm thấy sợ hãi, nhưng ngay sau đó lại bị sự hưng phấn và thú tính nhấn chìm.

“Ta đã muốn có được người từ rất lâu rồi.” Hơi thở dốc của dục vọng xen lẫn với mùi mồ hôi nồng nặc ập

tới, nhưng nàng chỉ thoáng ngoảnh qua một bên, trong đầu hiện lên cảnh tượng thân thể phì nộn của lão đè lên một tấm thân phụ nữ nhỏ nhắn mềm mại. Đó là cảnh tượng mà nàng thường nhìn thấy hồi nhỏ, bây giờ đã đến lượt nàng phải nhập vai người phụ nữ đó rồi.

Nàng hơi cau mày lại, cố gắng đè nén cảm giác buồn nôn trong lòng. Nàng sớm đã biết sẽ có một ngày như thế, và vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi nó đến với mình. Nàng không hề sợ hãi, cũng không ngại việc phải trao thân cho ai, nàng chỉ biết cần phải sống tiếp. Chỉ có sống tiếp, nàng mới có thể nhìn thấy cảnh chiều tà biến ảo lung linh, mới có thể nghe thấy những tiếng xào xạc vang lên khi gió thổi qua rừng trúc, mới có thể ngâm đôi chân trần vào dòng suối để hưởng thụ cảm giác mát lạnh thấu tận tâm can. Nàng chỉ cần được sống tiếp!

“Đẹp quá, cho dù cứng đờ như khúc gỗ cũng hơn đám đàn bà kia gấp cả trăm ngàn lần!” Tư Đồ Hành tấm tắc khen, trong lòng thì thầm phải phá nát cái vẻ bề ngoài ngoan ngoãn mà thực ra hết sức hồ hững kia của nàng.

Diệp Thanh Hồng vốn đã ngây người chờ đợi, nhưng khi bàn tay của Tư Đồ Hành chạm vào thân thể nàng, rốt cuộc nàng đã sụp đổ, cảm giác buồn nôn vốn cố hết sức đè nén đã hoàn toàn vượt khỏi tầm khống chế của nàng. Đôi tay nàng bất giác đẩy mạnh lão ra, trước khi lão kịp có phản ứng, nàng đã lùi nhanh về phía góc phòng.

Nàng dựa lưng vào tường, không ngừng thở dốc, đôi mắt trong veo kia nhìn chằm chằm vào Tư Đồ Hành, ẩn chứa một sự ngỡ ngàng và bối rối. Nàng đã từ chối lão, nàng không dám tin mình đã làm như vậy, hơn nữa còn không hối hận chút nào. Và lão, sẽ đối xử thế nào với một người phụ nữ dám phản kháng lão đây?

Tư Đồ Hành không ngờ con thỏ trắng luôn ngoan ngoãn cũng có lúc không nghe lời như vậy, không khỏi hơi ngạc nhiên một chút. Nhưng ngay sau đó khóe miệng lão hiện ra một nụ cười lạnh lùng, trong đôi mắt sắc bén bùng lên một tia sáng hung hãn và khát máu.

“Hay, hay lắm!” Giọng nói của Tư Đồ Hành vang lên kèm theo tiếng nghiêng răng hết sức rõ ràng: “Ta thích nhất là loại đàn bà biết phản kháng, có như vậy mới thú vị.”

Dứt lời, Diệp Thanh Hồng bỗng cảm thấy mắt như hoa đi, đầu choáng váng, còn thân thể đã bị vút lên giường, không chút xót thương. Khi nàng còn chưa cảm thấy đau, thân thể của Tư Đồ Hành đã đè xuống rồi.

“Không, không được!” Nàng ra sức giãy giụa, né tránh tay và miệng lão, nhưng lại không biết sự phản kháng của mình chỉ khiến lão càng thêm hưng phấn mà thôi.

“Cứ kêu lên đi, kêu thật lớn vào, càng lớn càng tốt!” Tư Đồ Hành chỉ dùng một tay một chân đã đè được tứ chi không nghe lời của Diệp Thanh Hồng, cánh tay rảnh rang còn lại xé quần áo của nàng một cách thô lỗ, cặp mắt dâm tà thú tính nhìn không chớp vào khuôn mặt xinh đẹp đã trở nên méo mó của nàng, không bỏ qua một chi tiết nào cả. Trong sự đắc chí tới tột cùng, lão cất tiếng cười vang cuồng dại, nhưng ngay sau đó lại biến thành một tiếng rú thảm thiết chỉ bởi vì Diệp Thanh Hồng đã cắn đứt một miếng thịt mỡ trên vai lão.

“Bốp...” Lão cắn hận tát cho nàng một cú.

Khóe miệng Diệp Thanh Hồng chảy ra một dòng máu đỏ tươi, trên khuôn mặt trắng bệch xuất hiện dấu bàn tay rõ nét, nhưng trong cặp mắt sáng rực của nàng vẫn không có chút sợ hãi nào.

“Tiện nhân!” Tư Đồ Hành giận dữ gầm lên, còn thì phải bắt nàng ném trái mùi vị của sự đau đớn không bằng chết.

“Sư phụ, cảm ơn... đã dạy dỗ!” Diệp Thanh Hồng đột nhiên cất tiếng, đây là lần đầu tiên nàng nói một câu dài như vậy từ hồi mười tuổi đến nay, không khỏi có chút gượng gạo.

Tư Đồ Hành hơi ngẩn ra, động tác thoáng dừng lại, không hiểu nàng nói như vậy là có ý gì. Nhưng lão lại thấy Diệp Thanh Hồng vươn đôi tay lên, không ngờ lại chủ động bám vào vai lão. Nét ngạc nhiên thoáng qua trong cặp mắt hân học của lão, nó khuất phục rồi sao? Hừ, bất kể thế nào, đợi ta thỏa mãn xong rồi tính tiếp! Nghĩ đến đây, lão lại muốn tiếp tục.

Chẳng ngờ khoe miệng Diệp Thanh Hồng lại thoáng hiện lên một nụ cười như có như không, phối hợp với đó là ánh mắt hờ hững của nàng, tạo nên một cảnh tượng hết sức quỷ dị, khiến lão không kìm được cảm thấy ghê sợ. Một loại cảm giác rất không thoải mái trào lên trong lòng lão nhưng lại không rõ bắt nguồn từ đâu, khiến lão đau đầu đến nỗi suýt nữa thì phát điên, phát cuồng.

Đột nhiên, Diệp Thanh Hồng ngẩng đầu lên đôi môi đỏ tươi tuyệt đẹp chủ động hôn vào cổ họng lão. Trái tim lão bất giác run lên, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, vội vàng vùng vẫy chống đỡ vào ngực nàng, tiếc rằng đã muộn... Lưỡi dao mong manh nàng ngậm trong miệng đã sớm cắt đứt cổ họng của lão rồi.

Diệp Thanh Hồng đau đớn rú lên một tiếng, bị cường lực của lão đánh văng ra xa, đập mạnh vào bức tường gỗ, phun ra một ngụm máu tươi, ngã ngay tại chỗ.

Mấy ngày sau, vết thương của Diệp Thanh Hồng đã dần lành lại. Nàng mang xác chết cứng đờ của Tư Đồ Hành đi chôn cất, vì không biết chữ, cho nên nàng cũng không lập bia.

Đứng trước mộ Tư Đồ Hành, trên khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng thoáng lộ nét thâm lương. Nàng không muốn giết lão, nhưng lại không thể chịu đựng được việc lão chạm vào người nàng, cho nên đã dùng cách mà chính lão dạy nàng để giết lão. Đây là báo ứng chăng?

Nàng không dùng đến thanh tiểu đao của sư nương, vì nàng sớm đã biết từ trước đến giờ sư nương chưa từng thắng được sư phụ, và lần này chắc cũng như thế. Còn lão thì sao, liệu lão có thể thắng được chính bản thân lão không đây? Có lẽ đến khi chết lão vẫn không ngờ được rằng lão lại chết dưới chiêu thức mà bản thân sáng tạo ra trong lúc nổi hứng nhất thời, hơn nữa còn chết trong tay một nữ nhân không hề biết võ công.

Mây đen giăng khắp bầu trời, gió lạnh từng cơn gào thét không ngừng, những bông tuyết to như lông ngỗng lặng lẽ buông rơi, che phủ đất trời, tầm nhìn trở nên nhạt nhòa trắng xóa. Trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay không ngờ lại đến đột ngột như vậy, chẳng lẽ ông trời cũng muốn dùng nó để che lấp đi quá khứ ô uế mà tà ác của sư phụ hay sao? Quá khứ, không còn gì đáng để lưu luyến nữa! Xoay người lại, nàng cất bước đi về phía căn nhà gỗ.

Tiếng chuông trong trẻo thấp thoáng vọng lại từ phía đằng xa, nàng dừng chân lắng nghe. Trong thung lũng này trước giờ chưa từng có người ngoài lui tới. Thời gian chậm rãi trôi, tiếng chuông càng lúc càng gần, hóa ra là một con ngựa đang bước đi gian nan trong gió tuyết. Mà trên lưng ngựa còn có một người ngồi, người này đầu đội nón lá, thân thể to béo lạ thường.

“Cô nương, có thể cho tại hạ mượn một nơi dừng chân nghỉ tạm tránh gió tuyết được chăng?” Đó là giọng nói của một nam nhân, nghe có vẻ rất khiêm nhường lễ độ.

Diệp Thanh Hồng xoay người lại đẩy cánh cửa gỗ ra, một luồng hơi ập thẳng về phía thân thể nàng. Bước chân qua bậc cửa, nàng ngoảnh đầu lại hờ hững nói với người đang bước tới kia: “Vào đi!” Nói xong liền đi thẳng về phía phòng mình.

Đối với sự lãnh đạm của nàng, Phó Hân Thần không hề để bụng. Những người sống ở nơi núi cao rừng thẳm ghét nhất là bị quấy rầy, nàng không cự tuyệt đã là may mắn lắm rồi. Cúi đầu xuống, chàng dịu dàng nói với người trong lòng mình: “Tĩnh nhi, nàng thấy thế nào rồi?”

Người ngọc trong lòng yếu ớt “Ừm” một tiếng, sau đó là một tràng ho nhẹ.

Bé thê tử nhảy từ trên lưng ngựa xuống, Phó Hân Thần buộc ngựa vào cây cột phía dưới mái hiên, sau đó mới dìu nàng vào trong căn phòng ấm áp. Căn phòng không lớn lắm, chính giữa có đặt một lò than, xung quanh là mấy chiếc đệm cỏ; trên bức tường phía bên tay phải treo một cây cung lớn bằng sắt đã loang lổ những vết han rỉ, hẳn là do lâu ngày chưa được động đến; góc tường là một đồng củi đã chẻ xong, sắp xếp rất gọn gàng; ngoài ra còn có một chiếc thang gỗ thông lên tầng trên và một cánh cửa dẫn vào căn phòng khác, nữ tử vừa rồi không thấy xuất hiện, có lẽ đã đi vào đó rồi. Ngoài ra, nơi này không còn vật dụng gì khác nữa, bày biện quả thực còn đơn giản hơn một hộ nông dân bình thường. Không có người đón tiếp, Phó Hân Thần chỉ đành tùy ý, cùng thê tử ngồi xuống đệm cỏ sưởi ấm.

Hồi lâu im lặng, cặp phu thê dường như đều mang đầy tâm sự trong lòng, thỉnh thoảng lại có tiếng ho khê của thê tử Dương Chỉ Tịnh vang lên, nghe hết sức chói tai giữa khung cảnh tĩnh mịch này.

“Thần ca, không ích gì đâu, chúng ta hãy về đi thôi!” Sau khi suy nghĩ rất lâu, Dương Chỉ Tịnh dường như đã hạ quyết tâm, giọng nói tuy yếu ớt nhưng tràn ngập vẻ kiên định đến tột cùng.

“Không thể nào!” Phó Hân Thần kiên quyết từ chối thê tử: “Ta sẽ không bỏ cuộc đâu, và nàng cũng không được bỏ cuộc!” Trong giọng nói cứng rắn như ra lệnh ấy không ngờ lại ẩn chứa nhiều nỗi bất an và thẳng thốt.

“Ôi! Chàng hà tất phải như vậy chứ?” Dương Chỉ Tịnh tựa người vào lòng phu quân, âu yếm đưa tay vuốt ve khuôn mặt vốn tuấn tú nhưng lúc này đã trở nên hết sức tiêu tụy với những râu ria lởm chởm. Giờ đây, khuôn mặt của chàng đã không còn toát ra thứ thần thái khiến người ta phải chấn động như trước nữa: “Chàng gầy đi rồi!” Mặt nàng thấp thoáng ánh lệ, nếu không phải vì nàng...

“Vì thiếp, chàng phải giữ gìn thân thể cho tốt!” Lời khẩn cầu dịu dàng ấy khiến người ta không nỡ lòng nào cự tuyệt.

Phó Hân Thần nắm lấy bàn tay xinh đang vuốt ve khuôn mặt mình của thê tử, khép hờ đôi mắt, cất giọng khàn khàn: “Nếu không có nàng, giữ gìn thân thể thì có ích gì với ta đây?”

“Thần ca.” Dương Chỉ Tịnh yếu ớt khẽ gọi một tiếng, vừa cảm động lại vừa xót xa. Rồi nàng đưa tay giúp chàng sửa lại mái tóc đã hơi rối loạn, trong mắt chứa chan nỗi thương yêu: “Có được phu quân như chàng, thiếp chẳng còn mong gì hơn nữa.” Nàng không kìm được khẽ thở dài một tiếng.

“Ta cũng vậy.” Phó Hân Thần thoáng mỉm cười, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của ái thê, chàng bất giác nhớ đến lời hứa của mình khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng: Chàng muốn nàng suốt cuộc đời này đều được vui vẻ.

“Két!”, tiếng mở cửa đã cắt ngang cái nhìn đắm đuối mà hai người dành cho nhau, đôi phu thê không hẹn mà cùng nhìn về phía cánh cửa gỗ bên dưới cầu thang, lập tức ngáy ra.

Diệp Thanh Hồng mặc một bộ áo váy màu trắng từ trong phòng đi ra, đôi mắt trong veo nhìn hai vị khách không mời bên lò than với vẻ hết sức tò mò. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy những con người khác ngoài sư phụ và sư nương. Nàng vốn đã xinh đẹp tuyệt trần, lại đột nhiên xuất hiện giữa vùng núi non hoang vu này, khó tránh khỏi khiến cho người ta cảm thấy kinh ngạc.

Phó Hân Thần sau khi ngẩn ra một chút liền lập tức tỉnh táo trở lại, khẽ gật đầu với nàng coi như lời chào, sau đó ánh mắt lại hướng về phía ái thê. Nhưng Dương Chỉ Tịnh lại cứ nhìn chăm chăm vào nàng không chớp mắt, mãi đến khi nàng đã ngồi xuống đối diện với bọn họ, đôi hàng lông mày hơi nhướng lên, cặp mắt long lanh xinh đẹp nhìn lại bằng vẻ nghi hoặc, Dương Chỉ Tịnh mới giật mình, rồi ngượng ngùng khẽ cười một tiếng, trong lòng trào lên một niềm cảm khái vô hạn về sự thần kỳ của đấng sáng tạo toàn năng, không ngờ người lại có thể đem sự đoan trang cao quý của phương Bắc dung hòa với sự yêu kiều quyến rũ của phương Nam trên cùng một cơ thể như thế; hơn nữa lại còn xuất hiện ở vùng núi non hoang dã này. Nếu không phải vì không tin vào thuyết quỷ thần, chỉ e nàng đã sớm nhận định rằng đây là yêu quái hóa thân rồi.

Đôi mắt xinh đẹp của Dương Chỉ Tịnh không kìm được ngó qua phía phu quân, muốn biết phản ứng của chàng khi bắt gặp một mỹ nhân tuyệt sắc nhường này. Nhưng lại thấy đôi hàng lông mày của chàng nhíu chặt, trong mắt ngợp nỗi buồn thương, đang thần thờ nhìn vào lò than, chẳng hề có vẻ rung động trước sự xuất hiện của cô gái này. Nàng không kìm được thở dài một tiếng từ tận đáy lòng. Nàng biết tâm tư của chàng, nhưng sống chết có số, khi mà đại hạn đã tới gần, ai còn có thể vấn hồi được đây?

“Thần ca.” Lặng lẽ đưa tay ra, nàng nắm chặt lấy bàn tay của phu quân, an ủi trái tim tưởng như sắp tuyệt vọng của chàng. Nàng khó có thể yên tâm cho được, chàng thật cố chấp biết bao, khó thuyết phục biết bao.

Dịu dàng nhìn lại thê tử của mình, nhưng lại chỉ nhìn thấy sự tiêu tụy và lo lắng, trái tim Phó Hân Thần không khỏi nhói đau, trong đôi mắt hồ thấp thoáng ánh lệ, nhưng không nói gì. Còn có thể nói gì nữa chứ? Uống ột thân tài phú và quyền lực ngạo nghễ với đời của chàng, vậy mà lúc này đây lại chỉ biết trơ mắt nhìn sức sống của người mình yêu đang mất đi từng chút một, chàng còn có thể nói gì nữa chứ?

Diệp Thanh Hồng nhạy cảm phát hiện ra tâm trạng âu sầu thể hiện qua từng lời nói và cử chỉ của hai người bọn họ, chắc bọn họ... đang phiền lòng vì chuyện gì đó rồi.

“Các người, không vui ư?”, nàng thử cất tiếng hỏi dò. Bao năm nay đây là lần đầu tiên nàng chủ động nói chuyện với người khác, giọng nói tuy quyến rũ nhưng lại gượng gạo vô cùng, khiến ấn tượng tốt của người khác về nàng không khỏi có phần giảm đi.

Phó Hân Thần đang có tâm sự, không hề để ý đến nàng, Dương Chỉ Tịnh thì không muốn nói nhiều, chỉ mỉm cười hỏi: “Phải xưng hô với cô nương thế nào nhỉ?” Khi nói nàng lại cảm thấy lồng ngực nhức nhối, không kìm được thở dốc vài hơi.

“Nàng không sao chứ?” Sắc mặt Phó Hân Thần hơi biến đổi, vội vàng truyền nội lực vào thân thể nàng qua bàn tay hai người đang nắm lấy nhau. Hơn một năm nay, nàng phải dựa vào chân khí của chàng mới có thể miễn cưỡng áp chế được độc tính, chỉ là cứ như vậy còn có thể duy trì được bao lâu thì chẳng ai biết rõ, cho nên bọn họ cần nhanh chóng tìm được cỏ tuyết nhu, bởi nghe nói nó có thể thanh trừ toàn bộ độc tố trong cơ thể nàng.

“Đừng lo, thiếp không sao.” Dương Chỉ Tịnh dịu dàng an ủi phụ quân, không muốn nhìn chàng vì mình mà cả ngày nơm nớp lo sợ. Nàng rất xót xa. Nếu có thể, nàng thà rằng mình chưa từng lấy chàng, như thế chàng sẽ không phải đau khổ như bây giờ.

Nhìn thấy Dương Chỉ Tịnh không có gì khác thường, Phó Hân Thần mới cảm thấy yên tâm, đưa tay ra ôm nàng vào lòng, trong lòng ngập một nỗi yêu thương và lưu luyến vô bờ bến.

Trước giờ chưa từng biết rằng nam nhân và nữ nhân có thể ở bên nhau như vậy, Diệp Thanh Hồng không khỏi nhìn đến ngây ra, một nỗi khát vọng không tên bất giác trào dâng trong lòng. Ánh mắt của nàng liếc về phía khuôn mặt tuy lờm chờm râu ria nhưng vẫn anh tuấn phi phàm của Phó Hân Thần, rồi ngay sau đó lại hoảng hốt tránh đi. Sao mặt mình lại nóng như thế nhỉ? Nàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt nóng bỏng của mình với vẻ khó hiểu. Nàng không ngờ lại không dám nhìn người đó, đây là chuyện chưa từng xảy ra.

“Nô Nhi. Sư nương gọi ta là Nô Nhi.” Rất nhẹ nhàng, nàng trả lời câu hỏi vừa rồi của Dương Chỉ Tịnh. Tuy biết rằng tên thật của mình là Diệp Thanh Hồng, nhưng nàng không muốn nói, bởi vì ba chữ đó đại biểu cho sự bỏ rơi. Đi theo vợ chồng Tư Đồ Hành bao nhiêu năm như vậy, tuy bọn họ đối xử với nàng không tốt, nhưng lại lịch của nàng bọn họ lại không hề giấu giếm chút nào.

“Là Nô Nhi cô nương sao? Nơi này chỉ có một mình cô à?” Dương Chỉ Tịnh dịu dàng cất tiếng hỏi, lòng lại thấy khó hiểu vô cùng. Đã vào đây lâu như vậy rồi, thế mà nàng lại chưa thấy người nào khác, nếu nói đối phương sống ở đây một mình thì quả thực là không giống, vì dù sao vị Nô Nhi cô nương này trông cũng mới chừng mười bốn, mười lăm tuổi mà thôi. Một tiểu cô nương yếu ớt như vậy làm sao có thể sống một mình ở nơi thâm sơn cùng cốc nguy hiểm tứ bề như thế này chứ. Chẳng lẽ cô ta thật sự là yêu quái hóa thành? Nghĩ đến đây, nàng bất giác cảm thấy sởn gai ốc, ánh mắt bắt đầu ngó nghiêng trong phòng một cách bất an.

“Không phải, còn có sư phụ, sư nương.” Nhưng đều đã chết cả rồi. Câu sau Diệp Thanh Hồng không nói ra, bởi vì ánh mắt của Dương Chỉ Tịnh khiến nàng không kìm được dừng lại.

“Là vậy à.” Dương Chỉ Tịnh lập tức tỏ vẻ hiểu ra, lòng thầm thở phào một tiếng, chỉ cần không phải yêu quái là tốt rồi. “Cô nương đã ở đây từ nhỏ sao?” Nàng trước giờ luôn rất hiếu kỳ, đặc biệt là khi đối phương còn là một mỹ nữ tuyệt sắc thân bí như thế, càng khiến nàng không thể kiềm chế được muốn làm rõ chuyện này. Phó Hân Thần vốn hiểu rõ tính tình của nàng, chỉ ngồi bên cạnh thở dài về hết cách.

“Ừm.” Diệp Thanh Hồng trả lời rất ngắn gọn, nhưng lại không tỏ ra khó chịu chút nào.

Dương Chỉ Tịnh hơi cau mày lại về bất mãn, ngoài sư huynh Khanh Tuấn ra, cô gái trước mặt này có thể coi là người kiêu ngạo nhất mà nàng từng gặp, nàng không tin rằng mình không thể khiến cho đối phương nói nhiều thêm mấy câu.

Đang lúc nghĩ như vậy, Phó Hân Thần ở bên cạnh chợt lên tiếng...

“Nô Nhi, cô có biết gì về cỏ tuyết nhu không?” Cô gái này sống ở đây nhiều năm, nói không chừng sẽ biết tới loại cỏ này.

Dương Chỉ Tịnh không khỏi chấn động, liếc nhìn chàng.

“Cỏ tuyết nhu?” Diệp Thanh Hồng nghiêng đầu ngẫm nghĩ, cái tên này rất quen thuộc, hình như sư phụ từng nhắc đến rồi, một thứ cỏ màu đỏ, “đỏ tươi như màu máu”, nàng lẩm bẩm, cố gắng nhớ lại lời của sư phụ: Do nước tuyết tưới tắm mà thành. Tuyết? Thuần khiết như người, xinh đẹp như người, có điều nó lại cao không thể với, còn người lại thứ có thể hái ngắt bất cứ lúc nào. Nụ cười điên cuồng của lão đường như vẫn còn phảng phất bên tai. Nàng thật sự là thứ có thể tùy ý hái ngắt ư? Hình như không phải vậy.

“Cô biết sao?” Phó Hân Thần kích động nắm chặt lấy cánh tay của Diệp Thanh Hồng lúc này đang hơi thất thần: “Nói cho ta biết, có thể tìm thấy nó ở đâu?”

Trong lúc nôn nóng chàng quên mất phải kiềm chế lực đạo, Diệp Thanh Hồng hơi cau mày, nhưng lại chẳng kêu rên dù chỉ một tiếng. Những sự giầy vò đau đớn hơn gấp cả trăm ngàn lần nàng còn chịu được, huống chi chỉ một chút thế này thì có tính là gì. Cúi đầu xuống nhìn bàn tay đang nắm chặt lấy cánh tay mình, nàng thấy một làn da sạm đen, năm ngón tay thon dài, bàn tay gân guốc ấy thật khác với tay nàng. Nàng giơ tay trái của mình lên, tại sao lại khác biệt nhiều đến thế nhỉ? Nhẹ nhàng áp bàn tay nhỏ nhắn của mình lên mu bàn tay của chàng, chỉ to bằng một nửa bàn tay chàng mà thôi.

Một tiếng rít hậm hực khê vang lên, Dương Chỉ Tịnh không ngờ cô gái này lại dám quyền rũ phu quân của nàng ở ngay trước mặt mình như thế, mà khiến nàng khó chịu nhất là Thần ca của nàng không ngờ lại không cự tuyệt, thế này, thế này đúng là đáng ghét quá chừng! Không được, nàng đột nhiên đưa tay lên ôm trán, đau đớn rên rỉ thành tiếng.

“Tịnh nhi, lại tái phát rồi sao?” Quả nhiên, vừa nghe thấy tiếng rên rỉ của nàng, Phó Hân Thần lập tức rút cánh tay kia lại nắm lấy tay nàng, chậm rãi truyền chân khí vào thân thể nàng.

Dáng vẻ quan tâm lo lắng đó chỉ thể hiện ra với một mình nàng mà thôi, nghĩ đến đây, Dương Chỉ Tịnh lập tức cảm thấy thỏa mãn, dịu dàng đáp: “Vẫn tốt, thiếp chỉ hơi đau đầu thôi, nghỉ ngơi một chút là được.”

Phó Hân Thần cẩn thận giúp thê tử điều chỉnh lại tư thế, để nàng có thể dựa người vào mình một cách thoải mái. Dương Chỉ Tịnh thở ra một hơi thỏa mãn, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Từ đôi mắt khép hờ, nàng nhìn thấy Diệp Thanh Hồng đang ngẩn ngơ nhìn nàng và phu quân, khuôn mặt tràn đầy vẻ mê hoặc và hâm mộ. Trong lòng nàng vô cùng sáng khoái, hừ, muốn tranh với nàng ư, cô ta còn chưa đủ tư cách.

“Nô Nhi, có thể tìm được cỏ tuyết nhu ở đâu vậy?” Phó Hân Thần điều chỉnh ổn thỏa cho thê tử xong, vẫn không quên vấn đề thủy chung nặng trĩu trong lòng, lại cất tiếng hỏi lần nữa. Đối với động tác vừa rồi của Diệp Thanh Hồng, chàng không hề để bụng, chỉ coi đó như sự tò mò của một tiểu cô nương mà thôi. Chàng là người hào sảng, tất nhiên sẽ không hiểu được tâm tư của Dương Chỉ Tịnh.

“Cỏ tuyết nhu ư?” Diệp Thanh Hồng cúi đầu xuống, vừa rồi khi chàng rút tay về, cho dù sự đau đớn đã theo đó mà biến mất, nhưng nàng lại có một cảm giác hụt hẫng chưa từng xuất hiện bao giờ. Tại sao lại như vậy chứ, nàng không hiểu.

“Trên núi, ngọn núi kia.” Vươn người đứng dậy, nàng đi tới trước cánh cửa, mở ra, một trận cuồng phong mang theo hoa tuyết ập thẳng vào mặt, thổi tung những đốm lửa bắn ra tung tóe xung quanh, còn thổi bay cả tóc và váy của nàng. Nàng tựa như không hề phát giác, chậm rãi bước chân ra ngoài, đưa tay chỉ về phía một mảnh mơ hồ trong gió tuyết.

2. Chương 2

Tuyết rơi lòn lòn một mạch nửa tháng trời, ngoài Phó Hân Thần thảnh thơi ra ngoài săn ít thú hoang về cải thiện bữa ăn ra, ba người gần như đều ở trong căn nhà gỗ suốt cả ngày. Diệp Thanh Hồng không mấy khi nói chuyện với bọn họ, không phải là không muốn, mà là vì bọn họ không thích bị người khác quấy rầy, huống chi nàng nói năng lại không rõ ràng, càng chẳng có ai muốn nghe, cho nên nàng chỉ có thể ngồi một bên lẳng lặng nhìn bọn họ. Có điều không sao hết, nàng thích nhìn bọn họ, đặc biệt là nam nhân kia. Nàng thích nhìn từng lời nói, từng cử chỉ của chàng, chàng đối xử với thê tử thật dịu dàng, thật ân yếm biết bao, chẳng hề giống sư phụ và sư nương chút nào. Hai người đó giống như kẻ thù vậy, lúc nào cũng nghĩ cách dồn

đổi phương vào chỗ chết, hại nàng cứ nghĩ rằng phu thê vốn phải là như vậy. Bây giờ nàng đã biết không phải, cặp phu thê cũng có thể ân ái bên nhau.

Ngày hôm đó, tuyết vừa ngừng rơi, bên ngoài căn phòng ngập trong một mảng trắng mịn mờ. Dưới ánh mặt trời ảm áp của ngày đông, mặt tuyết phản chiếu ra những tia sáng chói mắt vô cùng, đỉnh núi phía không xa đã đóng băng, tựa như một nữ tử thanh khiết ngạo nghễ đứng giữa đất trời.

“Trơn, không lên được, chỗ có tuyết, đóng băng.” Diệp Thanh Hồng muốn ngăn cản quyết định lên núi của Phó Hân Thần. Cỏ tuyết nhu mục ở nơi có tuyết trên vách núi, ở đó quanh năm tuyết phủ, lớp băng cứng rắn khiến người ta cần bản chẳng thể đặt chân. Nàng đã từng lén leo lên đó, cuối cùng vì vách núi cheo leo mà đành bỏ cuộc, nhưng, lần đó nàng đã nhìn thấy nó, trên vách núi cheo leo cao vút có mấy đốm nhỏ đỏ tươi, tuy nhìn không rõ, nhưng nàng biết chính là nó, là thứ cỏ tuyết nhu cao ngạo mà xinh đẹp. Chỉ nó mới có thể được tuyết tươi tắm mà không bị tuyết đông hóa, từ trong thứ màu sắc đơn điệu kia lại trở nên rực rỡ và quyến rũ như ngọn lửa, ra sức thể hiện sự nồng nhiệt của sinh mệnh. Vẻ đẹp này không phải là thứ có thể tùy ý hái ngắt, cho nên, dù sự phụ nàng đã ở nơi đây suốt mấy chục năm, vậy mà cũng chỉ ngắm nhìn từ xa, chứ không thể dùng đôi tay nung núc xấu xa của lão đi làm ô uế vẻ đẹp của nó.

“Đây là chuyện của ta”. Phó Hân Thần buồn bực ngắt lời Diệp Thanh Hồng. Hơn mười ngày chờ đợi đã là giới hạn của chàng, mắt nhìn thê tử ngày một yếu đi, chàng không cách nào tiếp tục dành thêm thời gian chờ đợi thứ ân huệ ngẫu nhiên kia của ông trời nữa. “Cô chỉ cần dẫn đường là được.”

Không đợi Diệp Thanh Hồng trả lời, chàng đã quay sang thê tử bên cạnh, dịu dàng nói: “Tĩnh Nhi, nàng phải tự chăm sóc cho bản thân, đợi ta về nhé!” Đối với ái thê, chàng quả thực không cách nào yên tâm được, nhưng trong núi giá lạnh, đường xá khó đi, chàng không thể mang nàng theo cùng.

Dương Chỉ Tĩnh thoáng bĩu môi, cặp mắt hơi ửng đỏ, chùng như sắp khóc đến nơi. Nàng không cách nào yên tâm được, suốt một năm nay chưa từng rời xa phu quân nửa bước, lần này dù chỉ phải tách ra một ngày, thậm chí là nửa ngày, nhưng nàng cũng cảm thấy lưu luyến khôn tả. Mà huống chi, vị mỹ nữ có chút khờ dại kia còn thay nàng ở bên cạnh phu quân, nàng làm sao yên tâm cho nổi. Nhưng nàng cũng biết rằng bây giờ mình chẳng còn cách nào, để có thể sống tiếp, để có thể vĩnh viễn bên bạn bên cạnh Thần ca của nàng, nàng chỉ đành thỏa hiệp.

“Được rồi, thiếp biết rồi, chàng cũng phải cẩn thận đấy!” Nàng vừa nói vừa cố nặn ra một nụ cười, trong giọng nói dịu dàng mang theo một chút nũng nịu, một chút oán trách, một chút không cam tâm, cùng một chút không nỡ, khiến cho Phó Hân Thần xót thương vô hạn, lại một lần nữa ôm chặt nàng vào lòng, hồi lâu sau mới buông ra, rồi kiên quyết xoay người đi thẳng ra ngoài.

Diệp Thanh Hồng không kịp đề phòng, một lúc sau mới có phản ứng, vội vàng cất bước chạy ra ngoài đuổi theo.

Tuyết rất sâu, mỗi bước chân của Diệp Thanh Hồng đều ngập hẳn vào trong tuyết, việc đi lại gian nan vô cùng. Nhưng Phó Hân Thần lại chẳng phí chút sức lực nào, càng đi càng nhanh, trên mặt tuyết chỉ lưu lại những dấu chân rất nông, dường như chàng là một người không có trọng lượng. Diệp Thanh Hồng gắng sức đuổi theo, nhưng lại thấy chàng càng lúc càng cách xa mình hơn, sau nháy mắt đã biến thành một đốm đen nhỏ.

“Này...” Nàng không khỏi cảm thấy nôn nóng, bèn cất tiếng gọi to, chẳng ngờ trong lúc không chú ý trượt chân một cái, rồi ngã nhào xuống đất. Nằm bò ở đó, lại nhất thời không dậy được, bèn dút khoát nằm im một chỗ nghỉ ngơi. Những bông tuyết lạnh giá dán sát vào mặt, rồi thấm vào tận trái tim, nàng nhắm đôi mắt lại, lẩm bẩm nói: “Chàng đi nhanh quá, ta không theo kịp”. Có lẽ không cần đến nàng, người ta cũng có thể tìm được cỏ tuyết nhu rồi.

“Dậy đi!” Một tiếng quát lạnh lùng mà trầm thấp vang lên bên tai.

Diệp Thanh Hồng giật nảy mình, bèn mở to mắt ra, nhìn thấy một đôi giày lớn ở ngay trước mắt, không cần nói nàng cũng biết chủ nhân của đôi giày này là ai. Trong cơn mừng rỡ nàng vội vàng bò dậy, không hề để bụng sắc mặt trầm xuống của chàng.

“Không phải chàng đã đi xa rồi sao?” Sự nghi hoặc và khó hiểu tràn ngập trong lòng, lần đầu tiên nàng nói ra được một câu liền mạch như thế, thật khiến người ta nghe mà cảm thấy thoải mái vô cùng.

Tiếc rằng Phó Hân Thần lại chẳng hiểu phong tình, chỉ hờ hững liếc nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân đã bị cái lạnh của tuyết làm cho đỏ bừng kia một cái, rồi chẳng nói năng gì, ôm lấy eo nàng rào bước chạy về phía ngọn núi cao vút phía trước.

Diệp Thanh Hồng để mặc cho chàng ôm, gần như chân không chạm đất tiến về phía trước. Từng làn gió lạnh không ngừng gào rít bên tai, còn cào lên khuôn mặt non nớt của nàng khiến nàng cảm thấy đau đớn. Chiếc áo khoác dày trên người căn bản không ngăn nổi sự xâm nhập của khí lạnh, nàng không kìm được rùng mình nép sát vào người chàng, bàn tay nhỏ nhắn bất giác nắm chặt lấy chiếc áo lông chồn của chàng.

Phó Hân Thần không hề để tâm tới động tác nhỏ đó của nàng, triển khai cước lực chạy như bay trên mặt tuyết, một lát sau đã tới chân núi. Tới lúc này chàng mới chợt phát hiện ra sự cheo leo và hiểm trở của ngọn núi này. Tuyết lớn đã che phủ con đường lên núi, tất cả đều chìm trong một mắng tinh khôi, khiến người ta căn bản không biết phải lên núi từ chỗ nào. Đứng dưới chân núi, chàng bình tĩnh suy nghĩ biện pháp, hoàn toàn quên rằng bên cạnh mình còn có một tấm bia chỉ đường biết nói.

“Bên tay phải, khoảng rừng vân sam đó, đi xuyên qua.” Diệp Thanh Hồng không quên mục đích khi mình theo chàng tới đây lần này. Nép sát bên chàng khiến nàng có cảm giác rất thoải mái, đây là điều mà nàng chưa từng trải nghiệm, chẳng trách cô gái kia lại thích được nép vào lòng chàng như thế.

Tiếng gió bên tai vang lên, không ngờ chàng lại chạy thẳng về hướng mà nàng chỉ mà chẳng suy nghĩ chút nào, hoàn toàn thể hiện tính cách quyết đoán của chàng. Vóc người rất cao, với chiều cao của nàng mà chỉ đứng tới cằm chàng. Phải biết rằng nàng còn cao hơn sự phụ một chút, e là sự phụ cũng đứng tới ngực chàng mà thôi. Nàng nghiêng đầu qua một bên, thản nhiên nhìn chàng mà chẳng chút kiêng kỵ hay che giấu nào. Chàng tựa như không hề phát giác, nhìn về phía trước một cách chăm chú, dường như đang đề phòng những nguy hiểm có thể ập đến bất cứ lúc nào. Ánh mắt của chàng thâm sâu mà thông tuệ, u uất mà tang thương, khi nhìn ai thường chăm chú đến mức như thể trong mắt chàng chỉ có người đó vậy. Ở nơi đó nàng không thể nhìn thấy tia nhìn khiến nàng chán ghét kia – thứ mà nàng thường nhìn thấy trong mắt sự phụ. Thì ra giữa con người với con người cũng có thể khác nhau nhiều đến thế.

Đi xuyên qua rừng vân sam, phía trước vẫn là một mắng trắng mịn mờ, không thể có đường đi lối lại, những lùm cây thâm thấp và bụi cỏ khô lộ ra màu nâu xám dưới mặt tuyết trắng tinh. Trong thế giới trắng xóa này, con người trở nên nhỏ nhoi biết mấy.

“Leo qua ngọn núi phía trước kia, đằng sau có một hồ nước, rất lớn, rất đẹp!” Nàng nheo đôi mắt xinh đẹp lại, nhìn làn hơi mà mình vừa thở ra trước mắt, sau đó tản dần, rồi biến mất. Trong lòng nàng chợt nhớ về cảnh tượng đẹp đẽ mà mình từng thấy rất nhiều năm trước, một hồ nước trong veo phản chiếu mây trắng trời xanh, xung quanh là thảm cỏ non xanh biếc, điểm xuyết bên trên là những bông hoa nhỏ màu sắc rực rỡ. Tất nhiên, đó là cảnh tượng của mùa hè, còn bây giờ, không biết hồ nước đó đã đóng băng chưa?

Không nói năng gì, Phó Hân Thần y lời bước về phía trước. Lúc này, trong đầu, trong mắt chàng, ngoài cỏ tuyết nhu ra thì chẳng còn thứ gì khác cả.

Đường lên núi dốc mà trơn trượt, Phó Hân Thần thi triển khinh công, cho dù trong tay còn mang theo một người nhưng vẫn giống như đi trên đất bằng, không hề tốn sức. Diệp Thanh Hồng chỉ cảm thấy vô cùng mới mẻ, cặp mắt xinh đẹp lúc thì nhìn khuôn mặt tuấn tú cương nghị của chàng, lúc lại nhìn khung cảnh khi tuyết ngừng rơi xung quanh, không biết nên tập trung vào đâu mới phải.

“Ấy?” Diệp Thanh Hồng không dám tin vào cảnh tượng mà mình nhìn thấy, mọi thứ trước mắt mà mình nhìn thấy, mọi thứ trước mặt, quả thật là khó tin, tại sao lại...

Đứng trên đỉnh núi, Phó Hân Thần cũng không khỏi chấn động, bởi cảnh tượng tuyệt đẹp trước mắt. Tại sao một nơi tuyết trắng bao quanh thế này không ngờ lại có cảnh tượng của mùa hè, trên mặt hồ xanh biếc mịn mờ khói sương lảng bãng, kết hợp một cách hoàn hảo với bầu trời xanh nhạt làm khung cảnh trở nên càng thêm thú vị. Bên bờ hồ hoa cỏ tươi xanh, trên mặt hồ bèo rong xanh tốt, thấp thoáng còn có bóng chim nước tung tăng, xa tít bên kia hồ là một ngọn núi thẳng đứng tựa dao gọt, hệt như một thanh kiếm sắc đâm thẳng lên bầu trời.

“Thật không ngờ...” Phó Hân Thần thấp giọng lầm bầm, trong ánh mắt ánh lên vẻ hoài niệm. Trong mắng ký ức xa xôi đó của chàng cũng từng có một nơi như vậy, ở đó có những kỷ niệm của chàng thời niên thiếu,

chàng cho rằng cả cuộc đời này mình sẽ không còn được nhìn lại thêm lần nào nữa.

“Cái gì cơ?” Diệp Thanh Hồng không nghe rõ Phó Hân Thần đang nói gì, liền thu ánh mắt mê say lại, ngoảnh đầu sang phía chàng.

Phó Hân Thần chỉ khẽ mỉm cười, không trả lời nàng, ánh mắt thông tuệ nhìn về phía ngọn núi ở đằng xa: “Là nơi đó sao?” Chàng đã nhìn thấy rồi, trên nền tuyết trắng giữa nơi đá và đó đó là mấy điểm đỏ tươi khiến người ta không thể không chú ý đến.

“Cái gì?” Diệp Thanh Hồng nhìn thấy nụ cười của chàng, không khỏi ngáy người ra. Trời, khi chàng cười trông thật đẹp quá đi thôi!

“Nơi đó!” Phó Hân Thần không hề tỏ ra khó chịu, đưa tay về phía xa. Vì cỏ tuyết nhu sắp đến tay, tính mạng của Tịnh Nhi cũng có thể giữ được, tâm trạng của chàng tốt vô cùng, không thêm tính toán với tiểu nha đầu có chút khờ dại này nữa.

“Hả?” Diệp Thanh Hồng nhìn theo hướng ngón tay chàng chỉ, rồi lập tức giật mình hiểu ra, vội vàng gạt đầu “Đúng, cỏ tuyết nhu, bên trên.”

“Tốt quá rồi!” Phó Hân Thần lại một lần nữa mang theo Diệp Thanh Hồng lao xuống dưới núi. Đến bên bờ hồ, chàng mới cảm nhận được nhiệt độ cao hơn bình thường ở nơi đây.

“Thật ấm áp!” Diệp Thanh Hồng khẽ kêu lên, trên khuôn mặt xinh đẹp toát ra thần thái vui sướng hết sức động lòng người. Thế giới này thật là kỳ diệu, thật là đẹp đẽ! Còn sống, luôn là việc tốt, không phải sao?

“Cô ở lại đây đợi ta!” Sau khi trầm giọng dặn dò, Phó Hân Thần nhảy vút lên một cái, lập tức đã ở cách đó một trường.

“Này, chàng...” Diệp Thanh Hồng không ngờ chàng lại đi đột ngột như vậy, muốn nói gì đó thì đã không còn kịp nữa, chỉ đành ử rử cái rụp đầu xuống: “Nguy hiểm đấy!” Nàng khẽ cất tiếng nói ra nỗi lo sợ và bất an trong lòng. Trên đỉnh núi đó băng đóng thành lớp, dưới ánh mặt trời tỏa ra những tia sáng chói mắt vô cùng.

Khoảng khắc đó nàng đã mất đi hứng thú với mọi thứ xung quanh, trong đầu chỉ còn lại một mình chàng, thầm mong rằng chàng đừng xảy ra chuyện gì.

Mặt trời ngả dần về tây, ráng chiều đỏ rực che phủ khắp bầu trời, đỉnh núi băng phản chiếu ra những tia sáng mềm mại mà rực rỡ. Ở nơi đó, nàng đã không còn có thể nhìn thấy bóng dáng màu đen lao đi vun vút kia, chàng vẫn ổn chứ?

Nàng ngồi ôm gối, vùi mặt vào giữa hai cánh tay, trong lòng tràn ngập nỗi bất an và sợ hãi. Sẽ không có chuyện gì đâu, nàng thầm nói với mình như thế, sau đó hết lần này tới lần khác tự trách bản thân cả nghĩ. Thời gian cơ hồ ngừng trôi, nhưng đồng thời lại như là trôi qua nhanh tựa chớp giật. Khi màn đêm kéo đến, sự chờ đợi trong vô vọng rốt cuộc đã tuyên cáo kết thúc, dưới bầu trời đầy sao, nàng vươn người đứng dậy, quyết định không ngồi đó chờ nữa. Sự hiểm trở của ngọn núi đó có lý nào nàng lại không biết, sự phụ đã từng không dưới một lần muốn leo lên đỉnh núi, nhưng lần nào cũng phải bỏ cuộc, dù sao đối với lão mà nói, trên thế gian này không có bất cứ thứ gì, kể cả cỏ tuyết nhu, có thể sánh được với tính mạng, lão sẽ không bao giờ đem tính mạng của mình đi mạo hiểm. Nhưng nam nhân kia thì khác, quyết tâm muốn có được cỏ tuyết nhu của chàng lớn hơn tất cả, bất kể con đường phía trước nguy hiểm thế nào chàng cũng không hề ngần ngại. Nàng biết, những chuyện này đều là vì thê tử của chàng, cho nên...

Nàng đột nhiên lắc đầu một cái thật mạnh, sợi dây buộc tóc tuột ra, mái tóc dài tung bay. Không, không được nghĩ linh tinh, chàng sẽ không có chuyện gì hết. Nàng men theo bờ hồ, đôi chân thon dài ra sức chạy về phía ngọn núi đối diện. Khinh công của chàng tốt như thế, hồi sáng khi lên núi chẳng tốn chút sức lực nào, ngọn núi kia tuy hơi ột chút, cũng dốc một chút, nhưng chắc không làm khó được chàng, sao lại có chuyện được chứ. Nàng cả nghĩ quá rồi. Nhưng... nàng rất sợ, rất sợ! Không, sao chàng có thể bỏ nàng lại được, chàng đã bảo nàng ở đó chờ chàng thì chàng nhất định sẽ quay về, nhất định, chàng sẽ không lừa nàng đâu.

Ngọn núi đó cao như thế, dốc như thế, muốn leo lên tất nhiên phải mất rất nhiều thời gian. Chàng đâu phải thần tiên, sao có thể nói lên là lên, nói xuống là xuống được, ít nhiều gì cũng phải mất một chút thời gian.

Đúng thế, chàng đâu phải là thần tiên, sao có thể leo trèo ở nơi vách núi cheo leo đóng băng như thế chứ? Nghĩ đến đây, sống mũi nàng bỗng cay cay, vội vàng đưa tay lên bịt miệng, cũng bịt cả tiếng nghẹn ngào trong cổ họng nữa. Không, không được khóc, người tốt như chàng, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.

Đêm đã về khuya, tiếng côn trùng kêu rả rích lại càng khiến vùng núi non hoang vắng này trở nên lạnh lẽo tĩnh mịch, mặt hồ đẹp đẽ ban đầu lúc này đã chẳng khác gì vùng đất của quỷ. Gió thổi qua, làm đám bèo dưới mặt hồ phát ra những tiếng xào xạc, sương mù tan rồi lại tụ, tựa như một bức tường chẳng thể xuyên qua, ngăn cách mọi thứ thành hai thế giới, duy ngọn núi phía trước vẫn lấp lánh những tia sáng màu bạc là có thể nhìn thấy rõ ràng.

Màn đêm, chưa bao giờ đáng sợ như vậy. Nàng loạng choạng bước đi trên thảm cỏ, không phát ra bất cứ tiếng động nào, tất cả đều chìm trong tĩnh lặng, màn đêm đáng sợ dường như nuốt chửng tất cả mọi âm thanh. Nỗi sợ hãi bỗng trào dâng trong lòng, dưới chân không biết vấp phải thứ gì nữa, nàng ngã nhào về phía trước một cú thật mạnh. Đau quá! Khuỷu tay và đầu gối của nàng dội lên cảm giác đau nhói, đau thấu tâm can. Trước giờ nàng chưa từng sợ thứ đau đớn này, hôm nay sao thế nhỉ, sao lại đau đến vậy, đau đến nỗi khiến nàng muốn khóc, đau đến nỗi khiến nàng không cách nào bò dậy nổi.

“Chàng, đừng có chuyện gì nhé!” Nàng không kìm được nằm soài trên thảm cỏ nghẹn ngào khóc, nước mắt trực tiếp thấm vào trong đất, mùi bùn đất lạnh lẽo truyền vào mũi, khiến nước mắt của chàng lại càng thêm tuôn chảy: “Thê tử của chàng, còn chờ chàng đấy...”

Sự bi thương và tuyệt vọng bao trùm lấy nàng, khiến nàng hoàn toàn không phát giác có người đi bên cạnh. Đang lúc nàng khóc nức nở, chợt cảm thấy lưng căng cứng, cả người đã bị xách lên rồi.

“Ta chưa từng thấy nha đầu nào không ưa sạch sẽ đến như vậy đấy.” Giọng nói trách cứ mang theo nét cười khê vang lên giữa màn đêm.

Diệp Thanh Hồng giật nảy mình, ngay sau đó liền vô cùng mừng rỡ, ôm chặt lấy nơi vừa phát ra âm thanh: “Chàng... chưa chết...”

“Ngốc!” Người chết mà biết nói chuyện sao?” Phó Hân Thần bực mình kéo nàng ra xa một chút, tuy trong mắt chàng nàng vẫn là một tiểu nha đầu, nhưng vì sự chung thủy đối với thê tử, chàng luôn giữ khoảng cách với mọi loại động vật giống cái, mang nàng lên xuống núi chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

Chẳng hề phát giác ra sự xa cách trong im lặng của chàng, Diệp Thanh Hồng chỉ cười ngô nghê, toàn bộ trái tim dường như đã bị niềm vui lấp đầy, chỉ bởi vì chàng đã bình an quay về, những thứ khác đều không hề quan trọng.

“Cỏ tuyết nhu?” Nàng khê hỏi, dù biết rõ làm như vậy là thừa, nhưng nàng vẫn không kìm được cất tiếng.

“Tìm được rồi.” Giọng nói của Phó Hân Thần tràn ngập niềm vui: “Bây giờ chúng ta xuống núi thôi!” Nói xong, chàng lại không cách nào kiềm chế được niềm vui trong lòng, bèn cất tiếng hú dài vang vọng, rồi ôm lấy Diệp Thanh Hồng lao đi vun vút trên nền tuyết.

“Chàng...” Diệp Thanh Hồng muốn nói mà lại thôi, đôi mắt say mê đắm đuối nhìn đi nhìn lại trên khuôn mặt tuấn tú của chàng. Nàng thầm thở dài một tiếng, không ngờ bản thân lại lo lắng cho chàng như vậy, đây là chuyện chưa từng xảy ra bao giờ.

Giữa rừng núi lượn lờ uốn khúc như con rắn trắng, chỉ thấy một bóng đen lao vút về phía chân núi như tên bay, tiếng hú vang vọng khắp chốn, mãi mà không tan.

Nhìn theo bóng lưng đang dần đi xa của bọn họ, trong lòng Diệp Thanh Hồng tràn ngập nỗi u sầu và lưu luyến. Thung lũng đã lại khôi phục vẻ tĩnh lặng của ngày xưa, nhưng chẳng bao giờ giống như trước đây được nữa.

Chàng nói mình tên là Phó Hân Thần, còn thê tử của chàng là Dương Chỉ Tịnh, nhưng nàng lại không biết mấy chữ đó viết như thế nào. Bọn họ viết cho nàng xem, nàng cũng không nhận ra, bởi đến tên của mình nàng cũng không biết viết. Trong mắt bọn họ, nàng nhất định là rất ngốc, rất ngốc.

Bọn họ đã đi xa, nhưng không hề ngoảnh đầu nhìn lại dù chỉ là một lần, cho đến tận khi biến mất ở chỗ rẽ. Thì ra... thì ra nơi này vốn chẳng có thứ gì để bọn họ lưu luyến cả.

Diệp Thanh Hồng nhắm mắt lại, uể oải dựa lưng vào cây gỗ, trái tim chợt rầm rứt đau. Nàng làm sao thể này? Bọn họ với nàng chẳng qua chỉ là bèo nước gặp nhau, tại sao lại phải thương tâm vì những người chẳng hề liên quan như thế? Trên thế gian này không có người nào thương yêu nàng, quan tâm đến nàng, lo lắng cho nàng. Có điều, không phải một mình nàng vẫn có thể sống rất tốt đó sao? Nàng uốn thẳng lưng một cách quật cường, rồi kiên quyết xoay người quay trở vào căn nhà gỗ.

Nhưng... khi nàng chuẩn bị đóng cửa, cánh tay chợt dờ ra, ánh mắt không kìm được nhìn về phía bọn họ vừa biến mất. Một sợi tơ tình như có như không quấn chặt lấy toàn bộ trái tim nàng, khiến nàng muốn hoàn toàn quên đi mà không được... Bọn họ là những người duy nhất đối xử dịu dàng và thân thiện với nàng trong suốt mười sáu năm qua, nàng thật sự rất thích bọn họ, rất muốn được vĩnh viễn ở bên bọn họ, cho dù bọn họ không để ý đến nàng cũng không sao. Chỉ cần thỉnh thoảng bọn họ nhìn nàng một chút, cười với nàng một cái, hoặc nói với nàng một câu, vậy là nàng đã thỏa mãn lắm rồi.

Điều này là không thể! Giữa hai hàng lông mày của nàng như tràn đầy những hạt sương giá lạnh, nàng thầm tự trách sự tham lam và hoang tưởng của mình, nhưng bàn tay thì lại không cách nào đóng cửa được nữa, để mặc cho gió lạnh tràn vào nhà. Nàng và bọn họ không giống nhau, nàng thuộc về thung lũng này, còn bọn họ thuộc về thế giới bên ngoài; ngay từ khi sinh ra số mệnh của nàng đã được định trước, đó là cả cuộc đời phải cô khổ lênh đênh, bị người ta ức hiếp, còn bọn họ thì thành cặp thành đôi, được hạnh phúc vui vẻ. Nàng dựa vào cái gì mà muốn có thứ không thuộc về mình? Con người tốt nhất là đừng nên quá tham lam!

Hơi cau mày lại, nàng thôi không đóng cửa, mà đi trở về bên lò than. Gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, khiến cho ngọn lửa trong lò lắc lư bất định. Nàng giữ chặt bộ quần áo trên người, để mặc cho gió lạnh cào xé trên khuôn mặt non nớt và hất tung mái tóc của nàng lên. Một nét cười nhẹ thoáng hiện lên khóe miệng nàng... Ngọn gió đó, có mang theo hơi thở của bọn họ.

3. Chương 3

Thời gian năm năm tựa như một làn gió rít gào thổi qua cánh đồng hoang vắng, thật nhanh biết bao, và không để lại bất cứ dấu tích gì. Thung lũng vẫn là thung lũng đỏ, cánh đồng hoang cũng vẫn là cánh đồng hoang đó, cây cối hoa cỏ xuân nở đông tàn, hạ um tùm thu khô héo. Còn về căn nhà gỗ, vẫn lặng lẽ nằm tựa vào vách núi như xưa. Duy có một điều khác biệt....

Diệp Thanh Hồng cõng một gùi thảo trên lưng, tung tăng bước đi trên con đường nhỏ giữa vùng núi non hoang vắng. Ra khỏi thung lũng là một mảnh rừng vô tận, phải đi về phía đông hai ngày mới có thể đến bên ngoài. Nơi bìa rừng có một thị trấn nhỏ, trong thị trấn thưa thớt bóng người, nhưng lại có rất nhiều thương nhân từ bên ngoài lui tới. Người trong thị trấn đều là dựa vào việc đi đào thuốc và săn bắn để mưu sinh, cuộc sống tuy không dư dả nhưng cũng no ấm. Vốn dĩ nàng không hề biết những điều này, chỉ có thể dựa vào một ít lương thực và thịt khô mà sư phụ để lại cũng với việc đi đào rau dại để sống tạm qua ngày. Cho đến một hôm, nàng cứu được một người đi hái thuốc tùy tiện xông vào thung lũng và bị rắn cắn. Sau khi vết thương khỏi hẳn, người đó đã dẫn nàng ra ngoài, và dạy nàng cách dùng dược liệu để đổi lấy một số vật phẩm cần thiết cho cuộc sống. Chỉ là con đường này rất xa, mỗi chuyến đi về nàng phải mất bốn ngày, trên đường tràn đầy nguy hiểm và trong quá trình đó nàng đã học được cách tự bảo vệ bản thân.

Trong thị trấn, nàng đã học được cách trồng rau, cất may quần áo và cách vấn tóc từ những người phụ nữ; nàng còn học được cả cách tránh thú hoang, học được cách bắt một số con vật nhỏ từ những người đàn ông. Lúc này nàng đã hai mươi một tuổi, hoàn toàn không còn nét ngây thơ của tuổi mười sáu khi xưa, thay vào đó là vẻ trưởng thành và quynh rũ tốt cùng. Năm năm mưa tuôn nắng cháy, bốn ba vất vả, khuôn mặt nàng đã có thêm mấy phần cứng rắn, mấy nét kiên cường. Dựa vào sự cứng rắn và kiên cường ấy, nàng mới có thể một mình sống giữa núi sâu rừng thẳm thế này.

Một buổi chiều ngày hạ, ánh mặt trời hết sức chói chang, tiếng ve sầu râm ran vang lên bên tai không dứt, khiến người ta không khỏi cảm thấy bức dọc. Diệp Thanh Hồng thủy chung không hiểu nổi, một con vật

nhỏ bé như thế tại sao có thể phát ra thứ âm thanh rền đến vậy, hơn nữa lần nào cũng kêu liên một mạch suốt cả buổi chiều, nó lấy đâu ra nhiều sức lực như vậy chứ?

Leo qua núi, trước mắt là một mảng rừng rậm mênh mông không có điểm dừng, tất cả ngợp một màu xanh biếc, dưới ánh mặt trời phản chiếu những tia sáng chói mắt vô cùng. Đưa tay lau mồ hôi trên trán, Diệp Thanh Hồng cất bước nhanh hơn

Đây là một thị trấn rất nhỏ, mọi người hầu như đều tự cấp tự túc, vốn không cần phải mở quán cơm hay tửu điểm làm gì, nhưng có thể là vì để cho hợp cảnh, cũng có thể là cung cấp nơi ăn chốn ở cho những người thương nhân lui tới, mọi người đã hợp sức dựng lên ngôi nhà gỗ đơn sơ này, chuyên bán rượu thịt và cung cấp nơi dừng chân cho người ta. Tuy là như thế, những cũng không có ai hy vọng có thể dựa vào đó để kiếm tiền. Thường ngày mọi người đều bận việc của mình, khi có khách thì lần lượt đón tiếp, cũng không tính là phiền phức lắm.

Tửu điểm nằm ngay đầu thị trấn, bên cạnh có treo một tấm phướn bằng vải trắng, bên trên viết một chữ “tửu” rất lớn. Lúc này gió đang lớn, tấm phướn phát phới tung bay, phát ra những tiếng “lạch phạch”. Tửu điểm bài trí rất đơn giản, chỉ có hai chiếc bàn vuông và bốn chiếc ghế dài, trong đó một chiếc bàn đã bị hai thương nhân mua bán hàng da chiếm cứ, chiếc bàn còn lại thì chỉ có một nam nữ tử mặc áo xanh đang ngồi. Hai thương nhân kia trông chẳng khác là bao so với những người thường xuyên lui tới nơi này, nhưng người áo xanh lại khiến người ta không kìm được phải để ý đến. Nhìn y tự rót tự uống, hết chén này đến chén kia, dường như không chuốc ừng say thì không chịu dừng lại, mà đã thế động tác của y lại còn cực kỳ tao nhã, không hề khiến cho người ta cảm giác thô tục hay khó chịu chút nào. Nhưng quả thực không thể nói rõ tại sao, ai cũng biết rằng y chẳng hề để tâm đến thân thể của mình chút nào. Mà khuôn mặt trắng bệch tiêu tụy cùng với đôi mắt u sầu tràn đầy tơ máu kia cũng chứng tỏ rằng lúc này y đang có bệnh trong người, chỉ là y không hề để tâm mà thôi.

Một cảm giác khó chịu trào lên khiến y không kìm được phải đưa tay đỡ trán, rồi nhắm mắt lại. Y biết rằng chẳng bao lâu nữa những ngày tháng giống như địa ngục này sẽ kết thúc. Để có thể thuận lợi đạt được nguyện vọng của mình, y cắn răng đứng dậy, vứt một đỉnh bạc xuống, cố đè nén cảm giác choáng váng, loạng choạng bước ra phía ngoài cửa.

“Khách quan, khách quan, tiền thừa của ngài này”. Phía sau vang đến tiếng gọi nôm nong của Vương đại thúc, người trông coi tửu điểm hôm nay. Nhưng chỉ thấy y khẽ khoát tay, rồi xoay người biến mất bên ngoài, để lại một mình Vương đại thúc đứng đó ngẩn ngơ với đỉnh bạc mười lượng trong tay. Con đường trong thị trấn nhỏ này được lát bằng những phiến đá xanh lớn, kéo dài một mạch từ đầu đến cuối thị trấn, tuy không rộng những cũng đủ cho hai chiếc xe ngựa đi song đôi. Hai bên đường là những ngôi nhà gỗ được sắp xếp hết sức chỉnh tề, cấu tạo đơn giản mà thực dụng. Vì hôm nay là chợ phiên nên người qua lại trên đường rất đông, khung cảnh cũng khá náo nhiệt.

Vừa mới bước ra ngoài tửu điểm, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống lập tức khiến trước mắt y tối sầm đi, loạng choạng một cái, thiếu chút nữa thì ngã lăn ra đất. Đến khi tỉnh táo trở lại, y đã thấy mình đang ngồi dựa vào một bức tường được chất thành từ những phiến gỗ.

“Này, huynh không sao đấy chứ?” Một giọng nói dịu dàng êm tai vang lên, kế đó một đôi tay đỡ lấy y từ phía sau.

“Không cần cô quan tâm...” Y không cần bất cứ người nào giúp đỡ. Khoát tay một cái, y muốn xua đuổi con người làm chuyện này đi, chẳng ngờ sức lực hoàn thân dường như sau nháy mắt đã bị hút sạch, cả thân y liền trở nên mềm nhũn ngã ra phía sau. Trước khi hoàn toàn mất đi tri giác, y nghe thấy một tiếng kêu kinh hãi, rồi kế đó lại cảm thấy mình đang ở một nơi hết sức mềm mại....

“Phó Hân Thần” Diệp Thanh Hồng khẽ gọi một tiếng, bàn tay trắng muốt nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của chàng. Trông chàng gây hơn so với năm năm trước, thời gian thật tàn nhẫn với chàng, mái tóc vốn đen nhánh kia nay không ngờ đã điểm bạc

“Cuộc sống của chàng chắc rất tệ phải không?” Nàng dịu dàng nắm bắt, đôi hàng lông mày dù đang hôn mê nhưng vẫn nhử chặt kia đã nói với nàng dự thực này. Đã từng có lúc, nàng cho rằng sau khi tìm được cổ tuyệt nhu, cứu được thê tử của chàng, bọn họ mãi mãi sẽ vui vẻ bên nhau, chẳng ngờ chàng lại vẫn u sầu. Tại sao chứ?

“Tại sao lại giày vò bản thân như vậy?” Trong những lời nỉ non ấy còn như mang theo vẻ ghen ngào. Thấy chàng như vậy, nàng bỗng thấy khổ sở hơn bị muôn vàn con kiến đốt. Đưa tay lên lau mũi, nàng cố hết sức xua tan cảm giác chua xót trong lòng.

“Ôm rồi thì phải đến đại phu, chàng nghĩ mình thật sự là thần tiên hay sao chứ?” Từ sau ngày hôm đó, nàng không ngừng ngẫm nghĩ xem chàng có phải là thần tiên hay không, nếu không phải thì tại sao chàng có thể đi trên ngọn núi băng mà ai cũng sợ ấy như đi trên mặt bằng vậy, sau đó còn hái được cỏ tuyết nhu mà đến cả gã sư phụ hung hãn của nàng cũng chẳng có cách nào. Bây giờ nàng đã biết là không phải, thần tiên sao có thể u uất như vậy chứ? Thần tiên sao có thể bị ốm chứ?

“Thê tử của chàng đâu? Sao tỳ ấy không đi cùng chàng...” Đang nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc xõa ra trước ngực chàng, nàng lại chợt nhớ đến thê tử của chàng, vội thu tay lại và đứng lên một cách rất thiếu tự nhiên, rồi lại ngồi xuống, dù có thể nào cũng không nở rời mắt khỏi chàng. Mím chặt đôi môi, nàng lại một lần nữa đè nén nỗi xúc động muốn chạm vào chàng, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh, trong lòng dù có rất nhiều điều muốn nói nhưng lúc này lại chẳng nói ra được câu nào cả. Đợi đến lúc chàng tỉnh lại, nàng nhất định phải nói chuyện với chàng một lúc mới được. Giọng của chàng rất dễ nghe, đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ.

“Két” một tiếng vang lên, cửa bị đẩy ra, Vương đại thúc bưng theo bát thuốc vừa sắc xong đi vào, chậm rãi nói: “Diệp cô nương, thuốc sắc xong rồi, mau cho y uống đi”

“Chú Vương, thật làm phiền chú quá” Diệp Thanh Hồng vội vàng đứng dậy, đưa tay ra muốn đón lấy bát thuốc.

“Ấy đừng...” Vương đại thúc vội tránh tay của Diệp Thanh Hồng, rồi đặt bát thuốc nóng bỏng xuống chiếc bàn bên cạnh: “Bát thuốc này nóng lắm, da tay cô mỏng thế kia, khéo lại bị bỏng đấy”. Cho dù biết Diệp Thanh Hồng không phải một đại tiểu thư sống trong nhung lụa, nhưng mọi người trong trấn đều không kìm được coi nàng như một búp bê sứ dễ vỡ.

“Diệp cô nương, cô biết người này sao?” Bất kể là ai cũng tò mò, hướng chỉ là người dân chất phác ở một thị trấn nhỏ đã mấy năm chưa xảy ra chuyện lạ gì như nơi đây, mọi người đều tràn đầy hiếu kỳ đối với những sự vật bên ngoài, và có lý do nào Vương đại thúc lại không muốn thừa cơ thăm dò một chút tin tức thú vị như thế này chứ.

“Vâng.” Diệp Thanh Hồng khẽ gật đầu trả lời, hẳn là nàng không hiểu lắm về người dân ở thị trấn này, chứ không thì nàng đã biết rằng chỉ một chữ như vậy khó có thể khiến cho người ta hài lòng.

“Y là nam nhân của cô phải không?” Vương đại thúc tự mình phán đoán, không đợi Diệp Thanh Hồng phủ nhận đã nói tiếp luôn: “Thảo nào cô lại không nhìn trúng mấy thằng nhóc trong thị trấn này, y đúng là không giống người bình thường, chỉ là thân thể hơi yếu một chút.” Ý từ trong câu này là cô đừng mong rằng y có thể nuôi cô”.

“Chàng không phải...” Diệp Thanh Hồng ngập ngừng nói, nhìn Phó Hân Thần vẫn đang hôn mê, ánh mắt không khỏi trở nên hết sức dịu dàng. Tất nhiên nàng hy vọng rằng lời của Vương đại thúc là sự thực, thế nhưng nàng và chàng vốn chẳng có một chút quan hệ nào.

“Không phải sao?” Vương đại thúc hơi ngẩn ra, không khỏi có chút suy nghĩ không thông: “Thế tại sao cô lại đối xử với y tốt như thế?”

Đỡ Phó Hân Thần dậy, Diệp Thanh Hồng để chàng dựa đầu lên vai mình, rồi bưng bát thuốc lên, cầm thìa khuấy thuốc cho nguội, sau đó bón từng thìa vào miệng chàng. Đối với sự nghi hoặc của Vương đại thúc, nàng chỉ khẽ lắc đầu, không giải thích gì cả. Có một số việc không thể nói rõ ràng, mà cũng chẳng cần phải nói rõ ràng làm gì, cũng giống như việc sư phụ và sư nương đều rất thích giày vò nàng, còn ánh mắt Phó Hân Thần thì không lúc nào rời khỏi Dương Chỉ Tịnh, nhưng lại chẳng thích nhìn nàng chút nào, nàng chỉ thích nhìn chàng, nghĩ đến chàng mà thôi, chuyện này hà tất phải nói rõ ra làm gì.

“Chú Vương, chú đi nghỉ ngơi đi, ở đây có cháu là được rồi.” Bón thuốc xong Diệp Thanh Hồng liền đặt bát lên bàn, cẩn thận đỡ Phó Hân Thần nằm xuống, sau khi đắp chăn cho chàng xong liền quay sang nhẹ nhàng nói với Vương đại thúc vẫn đang đứng bên cạnh.

“Ấy, một mình cô ở lại đây như thế...” Vương đại thúc nửa là tò mò, nửa lại không yên tâm, đứng yên chỗ cũ do dự chưa đi.

“Không sao đâu ạ” Diệp Thanh Hồng mỉm cười ngắt lời đối phương, trong lòng thầm nghĩ phải nhanh chóng đưa Phó Hân Thần về nhà mới được. Người dân ở đây quá nhiệt tình, nếu cứ tiếp tục thế này, hai người làm gì còn không gian riêng ở bên nhau nữa.

Wương đại thúc thấy thái độ của này tuy nhẹ nhàng mà kiên quyết, đành lui ra ngoài với vẻ hết cách, dù sao nam nhân kia cũng vẫn chưa tỉnh lại, sau này thiếu gì cơ hội để tìm ra lai lịch của y cùng quan hệ giữa y và Diệp cô nương. Vương đại thúc thầm đắc chí, nhưng đâu ngờ người tính không bằng trời tính, chuyện đời đâu có thể luôn như ý người.

Ngày hôm sau, không đợi Phó Hân Thần tỉnh lại, Diệp Thanh Hồng đã nhờ mấy hán tử trong thị trấn giúp đỡ, đưa chàng về nơi ở của mình. Về đến nhà đã được mấy ngày, nhưng Phó Hân Thần vẫn sốt cao không giảm, lúc thì tỉnh táo, lúc lại mơ màng. Khi tỉnh táo hai mắt chàng đờ đẫn, không nói năng gì, khi mơ màng chàng không ngừng gào lên “Tĩnh Nhi”, “Tĩnh Nhi”. Trong lòng Diệp Thanh Hồng vừa nôn nóng và đau đớn, may mà nàng biết một chút y thuật, sắc thuốc bón cho chàng uống, ngày đêm không nghỉ dùng khăn bông nhúng nước lau khắp toàn thân cho chàng để hạ nhiệt. Cứ bận rộn như vậy suốt mấy ngày liền, nhiệt độ cơ thể chàng không còn nói năng linh tinh nữa, tới lúc này Diệp Thanh Hồng mới dám thở phào một hơi. Sau khi thả lỏng, nàng chợt phát hiện mình đã sức cùng lực kiệt rồi.

“Nước...” Phó Hân Thần chậm chậm tỉnh lại, cổ họng khô khốc và nóng như bị lửa thiêu khiến chàng không tìm được phải rên rỉ thành tiếng.

Mở mắt ra, chàng mơ màng nhìn nóc nhà, không biết mình đang ở nơi đâu. Xung quanh hết sức tĩnh lặng, chỉ có tiếng hô hấp nhẹ nhàng và đều đặn không ngừng vang lên bên tai chàng. Chàng chưa chết ư? Đột nhiên ý thức được điều này, lòng chàng liền trào dâng một cơn phấn nộ khó hình dung. Là ai đã cứu chàng? Là ai nhiều chuyện như vậy? Chàng nghiêng rằng, cổ đờ nén cảm giác yếu ớt đang trào lên, hậm hực nhìn phía nơi phát ra tiếng hô hấp.

Một nữ tử ăn mặc giản đơn mộc mạc đang ngồi dựa người vào chiếc giường con chàng đang nằm mà ngủ say sưa, đến nỗi không phát hiện ra là chàng đã tỉnh. Nhìn gương mặt tiêu tụy của nàng, hẳn là mệt mỏi quá đỗi. Trong không khí của thuốc rất nồng, không cần phải nghĩ chàng cũng biết là nàng đã cứu mình. Ôi, nhiều chuyện, đúng là nhiều chuyện !

Cố gắng chống tay ngồi thẳng người dậy, cảm giác choáng váng đột ngột tràn đến khiến chàng thiếu chút nữa lại phải nằm xuống. Nghỉ ngơi một chút, đợi khi cảm giác khó chịu đã qua đi, chàng liền đưa chân xuống đất đứng dậy. Cho dù yếu ớt như sắp ngã đến nơi, chàng vẫn loạng choạng bước ra ngoài cửa. Bên ngoài là một gian phòng khá rộng rãi, không nhìn kỹ những bố trí trong phòng, chàng bước thẳng ra ngoài cửa lớn. Lúc này mặt trời đã ngã về tây, ráng chiều ngợp khắp bầu trời.

Chợt nghe có tiếng nước chảy róc rách vang đến bên tai, nhưng chàng lại không thấy trên bãi đất rộng mênh mông phía trước có nơi nào có nước. Trầm ngâm một chút, chàng liền hiểu nguyên do, bám tay vào tường đi vòng ra phía sau căn nhà gỗ. Quả nhiên, cách đó không xa có một dòng suối nhỏ lấp lánh những tia sáng màu hồng phấn dưới ánh chiều tà, đang uốn lượn trôi đi và biến mất trong một khu rừng trúc. Chẳng hề nghĩ ngợi chút nào, chàng loạng choạng đi thẳng về phía đó.

Cảm giác ngọt mát lan từ cổ họng đến tận trái tim, khiến tinh thần chàng phấn chấn, nhưng khi định vốc nước lên uống tiếp lần nữa, chàng đột ngột ngáy ra. Bóng người trong nước kia là chàng ư? Sao lại già nua như vậy? Đưa tay lên sờ lấy mấy sợi tóc trên đầu, bên trong không ngờ lại có hai sợi bạc. Hai chân bắt giác mềm nhũn, chàng ngồi bệt xuống bên dòng suối mà im lặng hồi lâu.

“Sau khi thiếp chết, chàng không được...không được nghĩ cạn...Hãy hứa với thiếp...Hãy hứa với thiếp đi !”

“Ta...ta hứa với nàng.”

“Thiếp...muốn chàng suốt đời suốt kiếp...đều nhớ đến thiếp, cho...cho dù chàng có...có nữ nhân khác...”

“...Sẽ không có nữ nhân khác...”

Những lời ấy như vẫn còn vương vất bên tai, nhưng con người chàng thì đã hoàn toàn đổi khác. Năm năm nay, chàng phiêu bạt khắp nơi, gầy thị phi tứ xứ, chỉ mong người nào đó có thể một kiếm giết chết chàng, mà cho dù là gặp ôn dịch hay phải vùi thân trong bụng sỏi, chàng cũng thấy vui lòng. Tiếc rằng trời chẳng chịu chiều lòng người, đến lần mắc bệnh duy nhất này cũng bị kẻ ưa quẩn chuyện không đâu cứu sống, thì ra chết không phải là chuyện dễ dàng. Tịnh Nhi ơi Tịnh Nhi, sao nàng lại nhẫn tâm ép ta sống tiếp như vậy? Nàng biết rõ là nếu không có nàng, thế gian này đối với ta sẽ chẳng khác gì địa ngục, sống có gì vui, chết có gì buồn? Hãy nhìn đi, khuôn mặt phong sương này, mái tóc lâm râm điểm bạc này, có còn là Thần ca mà nàng một lòng một dạ yêu thương nữa không? Chẳng lẽ điều mà nàng hy vọng chính là như thế sao? Một mình nàng dưới đó, chẳng nhẽ không sợ cô độc hay sao?

“À, thì ra chàng ở đây.” Một giọng nói dịu dàng mà chậm rãi kéo chàng trở về từ trong nỗi nhớ nhung đau khổ. Đúng thế, chính là giọng nói này, trước lúc hôn mê chàng đã từng nghe thấy. Đột ngột ngoảnh đầu lại, cô gái mặc áo vải đỏ đang đứng cách chàng chừng bốn, năm bước chân, nhìn chàng bằng ánh mắt không thể quen thuộc hơn được nữa. Hừ, dịu dàng, quyến luyến. Ngoài Tịnh Nhi ra, chẳng còn ai xứng nhìn chàng như thế, đặc biệt là cô ta. Một tia cảm hận chợt thoáng qua, nếu không phải vì cô ta, chàng sớm đã có thể đoàn tụ với Tịnh Nhi rồi, không cần phải cô đơn tịch mịch như thế này nữa, là cô ta...Chàng đột ngột đứng dậy, vì dùng sức quá độ, thân thể hơi loạng choạng thiếu chút nữa thì bị ngã.

“Chàng không sao chứ?” Diệp Thanh Hồng bị ánh mắt đầy vẻ cảm hận của chàng làm cho sợ đến giật nảy mình, không kịp được lùi về phía sau một bước, nhưng thấy chàng đứng cũng không vững, liền vội vàng chạy tới đỡ, vẻ quan tâm lộ ra hết sức rõ ràng.

“Không cần cô nhiều chuyện” Phó Hân Thần lòng đầy cảm phẫn, đưa tay đẩy mạnh nàng ra.

Diệp Thanh Hồng chỉ cảm thấy có một luồng lực ập tới, khiến nàng phải lùi về phía sau, chân trái vấp phải một tảng đá, không kịp xoay người lại cơ thể đã ngã mạnh một cái xuống đất. Gáy nàng truyền tới cảm giác đau nhói, thì ra đầu va vào một tảng đá lớn khác.

Nghe thấy tiếng kêu đau của nàng, Phó Hân Thần lạnh lùng ngoảnh đầu lại thì thấy một khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn. Không biết vì sao, sự cảm hận trong lòng chàng bỗng vơi đi quá nửa.

“Đau không?” Chàng lạnh lùng hỏi, không hề có ý bước tới đỡ nàng. “Cô có biết ta đã đau từ rất lâu rồi không?” Nói xong, chàng cười lên một tràng điên cuồng mà thê lương, rồi xoay người đi thẳng.

“Thập niên sinh tử lưỡng mang mang, bất tư lượng, tự nan vong, thiên lý cổ phần, vô xứ thoại thê lương. Túng sử tương phùng ứng bất thức, trần mẫn diện, tấn như sương...” Lời ca tang thương u uất kèm theo tiếng nghẹn ngào phiêu đảng trên cánh đồng hoang, khiến người ta nước mắt tuôn rơi như nghe khúc đoạn trường.

Diệp Thanh Hồng vẫn nằm nguyên chỗ cũ, chẳng hề động dậy, nhưng những giọt nước mắt thương tâm thì đã tuôn rơi.

“...Dạ lại u mộng hốt hoàn hương. Tiểu hiên song chính sơ trang; tương đối vô ngôn, duy hữu lệ thiên hàng! Liêu tường niên niên tràng đoạn xử, minh nguyệt dạ, đoản tùng cương...”[1] Âm thanh vang vọng trong thung lũng, mãi mà không tan

[1] Đây là bài từ Át mao chính nguyệt nhị thập nhật dạ kỳ mộng được Tô Đông Pha viết theo điệu Giang Thanh Từ để tưởng nhớ vọng thê. Nguyên văn:

Hán Việt

Thập niên sinh tử lưỡng mang mang,

Bất tư lưỡng,

Tự nan vương.

Thiên lý cô phần,

Vô xứ thoại thê lương.

Túng sử tương phùng ưng bất thức,

Trần mẫn diện,

Mẫn như sương.

Dạ lai u mộng hốt hoàn hương,

Tiểu hiên song,

Chính sơ trang.

Tương cố vô ngôn,

Duy hữu lệ thiên hàng.

Liệu đắc niên niên trường đoạn xứ,

Minh nguyệt dạ,

Đoản tòng cương.

Nôm

Chục năm sống thảng thấy mơ màng,

Chẳng tư lưỡng,

Tự tư vương.

Ngàn dặm mồ tro,

Khôn xiết nỗi thê lương.

Có gặp nhau chẳng chưa dễ nhận,

Mặt đầy bụi,

Tóc pha sương.

Đêm qua hồn mộng chợt hồi hương,

Trước song hiên,

Tựa dài trang.

Im lặng nhìn nhau,

Chan chứa lệ hai hàng.

Chừng hân năm năm nơi đứt ruột,

Đôi thông quạnh,

Dưới đêm trăng.

Dịch nghĩa:

Hai con người một sống một chết, cách biệt mười năm, dù nhớ nhau cùng rất mênh mang, chẳng cách nào gặp mặt. Cố ép bản thân đừng nhung nhớ, nhưng lại vẫn khó có thể quên. Nấm mồ của thê tử ở xa ngoài ngàn dặm, chẳng có chỗ nào để bày tỏ nỗi thê lương đau đớn trong lòng. Cho dù gặp lại chắc cũng sẽ chẳng thể nhận ra, vì ta bốn ba tứ xứ, mặt đầy phong trần, tóc bạc như sương.

Đêm về chợt được trở lại cố hương trong giấc mộng, thấy thê tử vẫn ngồi trước cửa sổ trang điểm soi gương. Hai người nhìn nhau, ngàn vạn lời nói chẳng biết bắt đầu từ đâu, chỉ biết im lặng rơi ngàn hàng lệ. Thầm nghĩ ngọn núi mờ được ánh trăng soi rọi, mọc đầy thông xanh kia chính là nơi cùng thê tử nhớ nhung, hằng năm đau đớn đoạn trường (Người dịch ND)

Từ sau lần nổi nóng hôm đó, Phó Hân Thần không còn một lòng muốn chết nữa. Tịnh Nhi đã muốn chàng sống tiếp, vậy chàng không nên làm trái với di nguyện của nàng. Chỉ là bắt đầu từ bây giờ, gã Phó Hân Thần đã từng khí phách hiên ngang, đã từng khát máu điên cuồng, đã từng vì tình điên loạn kia cũng theo đó mà chết đi rồi. Người đang sống chỉ là một xác chết biết đi, một con người vô danh, vô tình, vô dục, vô bỉ, vô hĩ. Khi chưa có được sự đồng ý của Diệp Thanh Hồng, không ngờ chàng lại tự tiện ở lại trong căn nhà gỗ đó.

Diệp Thanh Hồng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết rằng tâm trạng của chàng rất tệ. Nàng rất lo lắng đồng thời cũng rất vui mừng vì chàng đã ở lại đây, như thế ít nhất nàng cũng có thể chăm sóc cho chàng, có thể ngày nhìn thấy chàng.

Bỏ mai đào thuốc vào trong guì, nàng chậm rãi đi đến bên bờ suối.

Phó Hân Thần đang ngồi trên một tảng đá lớn, ngẩn ngơ nhìn dòng nước lững lờ trôi. Đã hơn một tháng nay chàng đều như vậy, không nói năng gì, cũng chẳng để ý đến ai, khi đói thì tự vào bếp tìm đồ ăn, khi không đói thì dù nàng có đưa thức ăn tới trước mặt chàng cũng chẳng buồn ngó ngang đến. Khi buồn ngủ chàng vào nhà đi ngủ, lúc thức giấc lại tiếp tục như vậy, khi thì ngồi bên bờ suối, lúc lại ở trước nhà, có lúc thậm chí còn nằm luôn trên giường, trơ mắt nhìn nóc nhà mà ngơ ngẩn, tựa như hồn phách đã chẳng còn.

Diệp Thanh Hồng khẽ thở dài một tiếng, lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh, đặt tay lên đầu gối của chàng, dịu dàng nói: “Ta phải đi hái thuốc đây, cơm với thức ăn trong bếp vẫn còn ấm đấy. Tối nay ta sẽ quay về, chàng ngàn vạn lần đừng chạy đi lung tung, ở đây có nhiều rắn lắm, cẩn thận đừng để bị chúng cắn phải”

Phó Hân Thần hờ hững nhìn dòng suối, đến đôi mắt cũng chẳng chớp lấy một lần, tựa như không hề nghe thấy lời của nàng. Đây là chuyện nằm trong tư liệu, Diệp Thanh Hồng cũng chẳng bất ngờ, chỉ cảm thấy hơi khó chịu.

“Ta đi đây.” Vẫn không có câu trả lời, chỉ có tiếng nước chảy róc rách như đang bọc bọc một nỗi chua xót trong tâm lặng.

Diệp Thanh Hồng tuy không yên tâm nhưng cũng đành buồn bã rời đi. Dù sao bọn họ vẫn cần phải ăn cơm, nếu nàng không mau chóng đi đào thuốc rồi phơi khô chế biến, không đầy một tháng nữa, hai người bọn nàng sẽ phải đối bụng mất thôi.

Thứ dược liệu thường thấy nhất ở đây phải kể đến đương quy và đẳng sâm. Đương quy vị ngọt cay, tính ấm, có công dụng bổ huyết, hoạt huyết, giảm đau, nhuận tràng, dùng cho các chứng huyết hư, thường phối hợp với các loại thuốc như thực địa, bạch thược; đẳng sâm vị ngọt, tính bình, có tác dụng bổ trung, ích khí,

sinh tần, dưỡng huyết. Hai loại dược liệu này vừa dễ tìm lại vừa bán được giá cao, là con đường kiếm tiền chủ yếu của sơn dân nơi này. Chỉ là hai giống cây củ này thật không tiện đào vào mùa hạ, tốt nhất là đợi đến mùa đông khi cành lá đều đã héo khô, tinh hoa của chúng đều thu liễm hết lại, khi đó mới đi đào là tốt nhất. Còn bây giờ cây cối đang tươi tốt, là lúc thích hợp để đi thu hái một số loại dược liệu như hoàng bách, thiên thuế, bạc hà, tế tân, kinh giới, hương nhu, ma hoàng.

Vào mùa hạ ở trong núi là mát mẻ nhất, đủ mọi loại cây cao lớn đã che hết ánh mặt trời, đôi lúc có vài tia sáng chiếu xuống thì đã chẳng còn chút sức uy hiếp nào cả, chỉ tăng thêm chút ánh sáng để việc đi lại trong rừng rậm trở nên dễ dàng hơn mà thôi. Những lùm cây ưu bóng râm mọc ở đây rất rậm rạp, thỉnh thoảng lại chặn đứng đường đi, các “cư dân” của rừng rậm, nhỏ thì có nhện nhện côn trùng, lớn thì có chim bay thú chạy, tất cả đều tự tìm thấy niềm vui riêng, không hề lo lắng vì sự quấy nhiễu của con người.

Đây là một khu rừng hoang chưa có mấy dấu chân người, dược liệu chủng loại đa dạng, sản lượng phong phú, chưa đến nửa ngày chiếc gùi đeo sau lưng Diệp Thanh Hồng đã đầy ắp. Ngẩng đầu lên thấy trời cũng vừa quá trưa, nếu bây giờ quay về, có lẽ trước khi mặt trời lặn là có thể về tới thung lũng. Thu dọn lại đồ đạc một chút, Diệp Thanh Hồng liền lên đường quay về. Trên đường tới đây nàng đã cẩn thận đánh dấu, không lo bị lạc đường.

Đột nhiên, nàng dừng chân lại, cất bước đi về phía một cây cổ thụ héo khô. Một làn hương thơm hết sức nồng đậm từ phía đó bay tới, đi lại trong khu rừng này đã năm năm trời, đây mới là lần đầu tiên nàng ngửi thấy thứ mùi vừa quái dị vừa khiến người ta tâm thần sảng khoái như thế, không biết là do vật gì phát ra.

Nàng đi vòng quanh gốc cây khô đó một vòng, nhưng lại không phát hiện ra điều gì lạ thường cả, chỉ là khi thay đổi vị trí mùi thơm lại lúc có lúc không. Cái cây này đã chết khá lâu rồi, bên trên hoàn toàn trơ trọi, đến một phiến lá cũng không có, chứ đừng nói đến khả năng mọc ra được một bông hoa có thể tỏa ra mùi hương này. Sau khi trầm ngâm một lát, Diệp Thanh Hồng liền bước tới ghé sát mũi vào thân cây, ngoài mùi gỗ ra thì không có gì khác nữa. Việc này rốt cuộc là sao nhỉ? Liếc nhìn xung quanh, đều là những thứ hoa cỏ nàng thường thấy, nàng ngẩng đầu nhìn lên, cũng toàn là cành cây khô, không có gì đặc biệt. Đứng vào lúc nàng cúi đầu xuống chuẩn bị tìm tiếp, đột nhiên lại nghĩ đến chuyện gì đó mà ngây ra.

Khi nàng ngẩng đầu lên mùi thơm rõ ràng là nồng hơn hẳn, chẳng lẽ phát ra từ trên kia? Bỏ chiếc gùi trên lưng xuống, Diệp Thanh Hồng tháo sợi dây thừng quấn quanh eo ra, một đầu buộc vào một viên đá to bằng lòng bàn tay, rồi tung lên kiểm tra thử một chút. Kế đó, nàng lùi chân phải về phía sau một bước, cánh tay vùng mạnh, viên đá lao vút lên tạo thành một đường cong đẹp mắt, rồi vất ngang qua một cành cây to, treo lủng lẳng trên đó. Nàng buông lỏng sợi dây thừng trong tay, viên đá nhanh chóng mang theo sợi dây thừng trượt xuống đầu bên kia. Túm lấy hai đầu của sợi dây thừng, Diệp Thanh Hồng dùng cả tay và chân nhanh nhẹn trèo lên cây. Nếu là cái cây nhỏ hơn một chút, nàng chẳng cần dùng đến dây thừng làm gì, tiếc rằng cái cây này quả thực quá to, thân cây lại trơn trượt, khiến nàng chẳng có chỗ nào để đặt chân đặt tay, cho nên chỉ đành dùng đến hạ sách này. May mà thường ngày nàng trèo đèo lội suối đã quen, chân tay cũng có thể coi là nhanh nhẹn, chỉ một lát sau đã trèo đến lưng chừng thân cây. Lúc này mùi hương lại càng nồng hơn, nàng nhìn quanh bốn phía, nhưng vẫn chẳng có thu hoạch gì. Chẳng lẽ còn ở bên trên nữa?

Phía trên cao có khá nhiều cành, nên nàng có thể trực tiếp đặt chân vào các chạc cây mà leo lên tiếp.

“Phù...” Đã lên đến đỉnh rồi.

“Cái cây này cao thật!” Bên trên quá nhỏ, đã không thể chịu được trọng lượng của một người, nếu vẫn còn không tìm được, nàng cũng chỉ đành bỏ cuộc mà thôi.

“Ấy?” Lúc này không ngờ mùi hương lại trở nên rất nhạt, như có như không, lúc ẩn lúc hiện, mang đến người ta cảm giác không thể nắm bắt. Chẳng lẽ không phải ở bên trên hay sao? Nàng thoáng cảm thấy ngượng lòng. Nhưng đã vất vả leo lên đến tận đây như vậy rồi, tất nhiên không thể dễ dàng bỏ cuộc được. Ánh mắt nàng tìm kiếm khắp xung quanh, rồi chợt dừng lại. Trên một cành cây cao hơn chỗ nàng đặt chân một chút có một hốc cây hõm vào bên trong, bị một cành cây đâm xéo ra che khuất, nên vừa rồi khi leo lên nàng không nhìn thấy, lúc này nhìn xuống từ trên cao, tất nhiên có thể thấy rõ ràng. Trong hốc cây có một khóm cỏ nhỏ, những chiếc lá cỏ hẹp dài màu xanh lục đó không có gì kỳ lạ, nhưng ở giữa lại có ba bông hoa màu tím sẫm to bằng hạt táo, trong đó có hai bông đang e ấp sắp nở, một bông thì đã nở rộ, các cánh hoa xếp thành rất nhiều lớp, ngoài rìa có răng cưa, trông cũng khá đẹp, chỉ là quá nhỏ nên không bắt mắt lắm.

Chẳng lẽ mùi hương của loại hoa này? Nhưng có vẻ không giống lắm, mấy bông hoa nhỏ như vậy làm sao có thể phát ra mùi hương nồng đậm đến thế được, huống chi mới chỉ nở có một bông.

Diệp Thanh Hồng hết sức cẩn thận hái bông hoa tím đang nở rộ kia xuống, đưa lên mũi ngửi thử. Đúng rồi, chính nó, tuy nhạt nhưng lại ngửi tựa không tan, quả thực chính là thứ mùi thơm này. Đúng là không thể tin nổi, dù là ai cũng không nghĩ ra được tại sao thứ mùi thơm này lại xa thì nồng mà gần thì nhạt như vậy.

Lấy từ trong lòng ra một chiếc khăn tay cẩn thận gói bông hoa đó lại, nàng nhanh nhẹn trượt xuống, rồi thu dây thừng và công gùi thuốc lên tiếp tục đi. Suốt dọc đường đều có hương thơm phảng phất vờn quanh, nàng cảm thấy thoải mái vô cùng.

4. Chương 4

Ai đang gảy đàn nhỉ? Diệp Thanh Hồng ngẩn ngơ đi chậm lại, ngoài sự nường ra, trong thung lũng này còn có người nào khác biết gảy đàn ư?

Tiếng đàn lảng đãng vang xa, ai oán day dứt, như đang thể hiện nỗi thương tâm vô hạn của người gảy đàn, truyền vào tận nơi đáy lòng nàng, khiến nàng đồng cảm. Đó là những đau khổ, niềm vui, thế thiết, phần nộ không thể miêu tả bằng lời, lướt qua trái tim như không thuộc về nàng kia từng chút một, đến cuối cùng vẫn vương vất không tan, chỉ để lại một cơn đau đến xé lòng, cái cảm giác như thế trái tim bị xé tan ấy cùng với nỗi cơn sợ hãi bất giác sinh ra khiến nàng đã không kìm được mà bật khóc thành tiếng.

“Tạch” một tiếng vang lên, tiếng đàn đột nhiên dứt quãng, tới lúc này Diệp Thanh Hồng mới giật mình tỉnh lại khỏi cơn ác mộng, đột ngột phát giác ra mình không ngờ lại công gùi thuốc trên lưng ngồi co ro trên mặt đất, nước mắt tuôn rơi không ngừng. Vội vàng bỏ gùi thuốc xuống, nàng cất bước chạy nhanh về phía căn nhà gỗ, muốn tìm ra kẻ đầu sỏ khiến mình trở nên như vậy.

Đến trước cửa nhà, nàng không khỏi ngẩng người ra, đưa tay lên dụi cặp mắt nhạt nhoà ánh lệ với vẻ khó tin. Chỉ thấy bên trên tảng đá dưới mái hiên, Phó Hân Thần đang ngồi xếp bằng, trên đầu gối đặt một cây đàn cổ. Dây đàn đã đứt, hai tay chàng vẫn đặt trên cây đàn, nhìn sợi dây đàn vừa đứt mà ngẩng người dờ dẫm.

Trong khoảnh khắc đó, nhìn bóng dáng ngẩn ngơ cô độc của Phó Hân Thần, nơi đáy lòng Diệp Thanh Hồng dường như đã thoáng hiểu ra được điều gì đó.

“Tại sao...” Phó Hân Thần lẩm bẩm nói khẽ.

“Phó Hân Thần!” Diệp Thanh Hồng không nỡ nhìn chàng như vậy, bèn dịu dàng cất tiếng, chậm rãi bước về phía chàng.

Phó Hân Thần nghe thấy có âm thanh liền ngơ ngẩn ngẩn đầu lên, trong lúc mơ màng chợt như nhìn thấy một thiếu nữ áo xanh tay cầm hoa đào, khuôn mặt thấp thoáng nụ cười e thẹn, đang yếu đuối bước về phía chàng. “Tĩnh Nhi? Tĩnh Nhi!” Chàng đột ngột đứng dậy, không hề để tâm xem chiếc đàn cổ trên đùi có bị rơi vỡ hay không, chỉ ngẩn ngơ nhìn Diệp Thanh Hồng.

“Sao chàng lại tìm được cây đàn này vậy? Thì ra chàng cũng biết gảy đàn.” Trước ánh mắt đăm đăm của chàng, khuôn mặt Diệp Thanh Hồng không khỏi trở nên nóng bừng, nhưng sự mừng rỡ lại lớn hơn e thẹn, rốt cuộc chàng đã chịu để ý đến nàng rồi.

Nàng đi đến trước mặt chàng, dừng chân lại, có chút kì quái quan sát khuôn mặt tuấn tú đang tỏ ra quá mức kích động của chàng, hỏi: “Chàng sao vậy?” Sao lại nhìn nàng như thế chứ?

Tĩnh Nhi của chàng vẫn dịu dàng như thế! Phó Hân Thần cẩn thận đưa tay ra chạm nhẹ vào khuôn mặt mịn màng của Diệp Thanh Hồng, thầm sợ rằng mình chỉ sơ suất một chút thôi là nàng sẽ lại biến mất một lần nữa.

“Tĩnh Nhi, nàng vẫn sống tốt chứ? Nàng có biết ta nhớ nàng lắm không?” Trong giọng nói nghẹn ngào ấy chứa chan quá nhiều nỗi đau khổ.

Diệp Thanh Hồng bị mê hoặc bởi ánh mắt ngợp đầy tình cảm của chàng, không khỏi nhìn đến ngậy ra, cũng không để tâm xem chàng đang gọi người nào, cánh tay thon thả vòng ôm lấy eo chàng, cả người đều tựa vào lòng chàng. Đây chính là điều mà nàng vẫn luôn mong muốn.

Một mùi thơm ngào ngạt bỗng nhiên ập đến, tâm thần của Phó Hân Thần vốn đang bị tiếng đàn của bản thân mê hoặc, trở nên có chút mơ màng, nay đột nhiên tỉnh táo trở lại. Chàng ngẩng người ra, bỗng nhiên nhìn rõ người trong lòng, một cảm giác bi ai khiến người ta gần như không thể chịu đựng được lập tức tràn qua trong trái tim sớm đã vụn nát của chàng.

“Cô không phải Tịnh Nhi.” Giọng nói lạnh lùng này so với sự kích động và dịu dàng trước đó, thực khiến người ta phải giật mình.

Diệp Thanh Hồng còn chưa kịp hiểu có chuyện gì thì đã bị đẩy mạnh ra, loạng choạng lùi về phía sau, lùi một mạch đến khi dựa vào cây cột trên hành lang mới dừng lại được. Khi nàng tỉnh táo trở lại, Phó Hân Thần đã biến mất rồi.

“Ta cũng đâu nói ta là Tịnh cô nương.” Nàng lẩm bẩm với giọng hết cách, nhưng cũng không hề tức giận. Bất kể thế nào thì chàng cũng đã chịu nói chuyện, đây chính là chuyện tốt.

Điều khiến Diệp Thanh Hồng ngạc nhiên và mừng rỡ hơn là bữa tối hôm nay Phó Hân Thần không ngờ lại xuất hiện trước bàn ăn, đây chính là lần đầu tiên chàng ngồi cùng bàn ăn cơm với nàng. Thế này liệu có phải đại biểu rằng chàng đã trở lại bình thường rồi không? Nàng không biết, bởi trong suốt quá trình dùng bữa, bất kể nàng trêu đùa thế nào, chàng cũng vẫn im lặng không nói năng gì hết.

Ngày hôm sau, ngay từ sáng Phó Hân Thần đã biến mất chẳng thấy bóng dáng, Diệp Thanh Hồng đi tìm khắp trong nhà ngoài nhà mà vẫn không tìm được, không khỏi nôn nóng trong lòng, chắc không phải là chàng đã đi rồi chứ? Cả ngày hôm đó nàng không ra ngoài hái thuốc, chỉ ngẩn ngơ ngồi trên bậc thềm đá trước nhà, trong lòng vô cùng hụt hẫng. Có lẽ chàng chỉ ra ngoài đi dạo một chút mà thôi, chẳng bao lâu sau sẽ quay trở về. Nàng đã tự an ủi mình như vậy, nhưng lại không làm sao xoa dịu được nỗi bất an trong lòng.

Lỡ như, nàng nói là lỡ như, chàng thật sự đi mất, vậy thì nàng phải làm sao đây? Nàng thầm cảm thấy sợ hãi, nhưng lại không thể không nghĩ như vậy, dù sao chàng cũng chẳng quyến luyến gì nơi này. Nàng có thể đi tìm chàng không?

Nàng sẽ đi tìm chàng. Diệp Thanh Hồng không tìm được tự ôm lấy mình để ngăn cản nỗi sợ hãi đối với thế giới bên ngoài. Bất kể ra sao, nàng cũng sẽ không để chàng một mình cô độc phiêu bạt bên ngoài. Tuy rằng người mà chàng cần là Tịnh cô nương, chứ không phải là nàng.

Diệp Thanh Hồng thầm hạ quyết tâm. Có điều, dù muốn đi tìm chàng thì cũng phải đợi qua ngày hôm nay, nếu không, lỡ như chàng chỉ ra ngoài đi dạo, khi trở về lại thấy nàng đã đi rồi, vậy thì thật không hay chút nào.

Nghĩ đến đây, nàng liền đứng dậy quay về phòng lấy kim chỉ, thừa dịp chàng còn chưa quay về mà làm chút việc may vá.

Kế hoạch tìm người của Diệp Thanh Hồng rốt cuộc đã không có cơ hội thực hiện. Chiều tối, Phó Hân Thần vác theo một con báo gấm rất lớn trên vai, tay xách hai con gà rừng, rảo bước quay về. Chàng vút mấy con vật săn được xuống trước mặt Diệp Thanh Hồng, rồi đi thẳng đến bên bờ suối rửa tay rửa mặt, sau khi vào phòng thì bắt đầu sửa cây đàn đã bị mình làm hỏng.

Thì ra Phó Hân Thần đã tính ngộ vì tiếng đàn của chính mình. Hôm qua chàng đã dùng cây đàn để phát tiết mọi nỗi bi thương và đau khổ tích lũy trong lòng suốt năm năm qua, sau khi đau đớn đến tột cùng, không ngờ chàng đã tỉnh ngộ. Có sinh tất có tử, sinh tử tuần hoàn, đó là luật nhân quả dĩ nhiên. Sống có gì vui? Chết có gì buồn? Cuộc sống của bản thân trong năm nay còn đau khổ hơn chết cả ngàn vạn lần. Tịnh Nhi trúng kịch độc, mỗi ngày đều phải chịu muôn vàn nỗi đau khổ, bản thân tin nhầm lời người khác, nghĩ trăm phương ngàn kế tìm lấy cổ tuyệt nhu về cứu chữa cho nàng, chẳng ngờ lại khiến nàng trước khi chết càng đau khổ. Sớm biết như vậy, chàng thà rằng mình được chết ngay trong khoảnh khắc nàng trúng độc, còn hơn phải chịu những nỗi đau vật đau khổ sau này. Cho dù chàng đã giết chết rất nhiều người để báo thù cho nàng, nhưng mỗi lần giết một người xong, chàng lại hy vọng rằng mình chính là người bị giết,

qua đó có thể thấy sống thực chẳng tốt hơn chết là bao. Chàng giày vò bản thân như vậy, chẳng lẽ là vì yêu Tịnh Nhi đến cực cùng hay sao? Chỉ e không hoàn toàn là vậy. Chàng rất yêu Tịnh Nhi, nhưng chưa đến mức vì nàng mà bất chấp tất cả. Lúc đó Tịnh Nhi muốn chàng hứa với nàng rằng không được nghĩ cặn, chàng hoàn toàn có thể mặc kệ tất cả mà cùng nàng xuống suối vàng, như thể chắc chắn hai người sẽ chẳng ai phải cô đơn nữa, và Tịnh Nhi có lẽ cũng không trách cứ chàng. Nhưng chàng không ngờ bản thân lại trở mặt nhìn mình và nàng vĩnh biệt, thì ra tình yêu giữa bọn họ cũng chỉ vậy mà thôi, còn nói cái gì mà chết bên nhau, một khắc không rời, tất cả đều chỉ là những lời giả dối.

Mấy năm nay, chàng nghĩ đủ mọi cách để giày vò bản thân, chẳng qua muốn trả thù Tịnh Nhi mà thôi, trả thù việc nàng không để ý đến lời thề mà vứt bỏ chàng, trả thù việc nàng khiến chàng nhìn rõ tình yêu khắc cốt ghi tâm của bản thân với nàng rốt cuộc sâu sắc đến bao nhiêu. Chàng rất hận! Có một khoảnh khắc nào đó, đột nhiên chàng cảm thấy khúc đàn mà mình dồn hết mọi tình cảm để gảy kia hết sức trống rỗng, dường như mọi chuyện đều chẳng còn quan trọng. Dây đàn đột ngột đứt rời, mọi chuyện đều trở thành mây khói thoáng qua trước mắt. Chàng không thể chịu được sự biến hoá lớn đến vậy của tâm linh, cho nên tình thần mới rời rạc, trong đầu xuất hiện tình cảnh khi mình lần đầu gặp Tịnh Nhi.

Có lẽ, chàng nên buông bỏ bản thân, buông bỏ Tịnh Nhi, buông bỏ tất cả mọi người. Cũng đành từ nay về sau không nói đến chuyện tình cảm, không nói đến chuyện yêu đương, không nói đến tất cả những chuyện khác trên thế gian này nữa...

Thời gian chậm rãi trôi qua, mới thoáng đó mà đã hết mùa hè, khắp thung lũng chìm trong sắc thu dịu hiu vắng lặng.

Sáng sớm, sương mờ mù mịt bao phủ trên đỉnh ngọn cây và lưng chừng núi, mang theo cái lạnh thoáng hơi thu. Diệp Thanh Hồng ngồi trên tảng đá lớn bên bờ suối, vừa chải tóc mây vừa chăm chú lắng nghe tiếng đàn tao nhã vang lên từ trong khu rừng trúc gần đây, khoe miệng thấp thoáng một nét cười hạnh phúc, khiến khuôn mặt xinh đẹp của nàng toát ra thần thái khiến lòng người rung động.

Thời gian qua Phó Hân Thần đã bắt đầu ra ngoài săn bắn, không ngờ dây cung giữ đã lâu không có người dùng kia nằm trong tay chàng lại trở thành thần cung, mỗi lần đi săn đều đủ cho hai người sống trong mấy ngày. Bây giờ nàng không cần phải ra ngoài hái thuốc nữa, chỉ ở nhà chăm sóc vườn rau và làm một số vật dùng thường ngày, mỗi lần đến phiên chợ họp thì đến thị trấn nhỏ kia mang chỗ da thú chàng săn được về đổi lấy bạc và một số vật phẩm, cuộc sống tất nhiên là dư dả hơn nhiều so với những ngày hái thuốc trước đây, và cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Tuy Phó Hân Thần chưa từng nói chuyện với nàng, nhưng thái độ không còn lạnh nhạt như lúc mới tới đây. Mỗi buổi sớm chàng đều gảy đàn, lúc thì ở dưới mái hiên, lúc lại bên bờ suối, tiếng đàn trầm ấm vang xa, không còn vẻ buồn thương đứt ruột như ngày trước nữa.

Nàng thích nấp ở một bên nghe lén, không dám để cho chàng biết, sợ chàng sẽ vứt đàn bỏ đi không chịu gảy nữa. Thời điểm này mỗi ngày là lúc mà nàng chờ mong nhất, vui vẻ nhất. Tiếng đàn “tình tang” vang đến, tựa như tiếng chim hót giữa khe sâu, như hương hoa nở trong u cốc, không dạt dào sục sôi, nhưng lại khiến người ta tâm thần say đắm. Diệp Thanh Hồng mơ màng, tựa như cảm thấy toàn bộ thung lũng đều hoà trong tiếng đàn, quấn quýt tô điểm cho nhau, không thể phân tách.

Một luồng sáng vàng lóng lánh xuyên qua lớp sương mù chiều và rừng trúc, tạo ra những bóng trúc đan xen nhau rất dài trên mặt đất vẫn còn ẩm hơi sương.

“Ôi chào!” Diệp Thanh Hồng giật mình kêu lên một tiếng, vội vàng chạy theo dòng nước. Vừa rồi vì nghe quá say mê, trong lúc thần thờ nàng đã đánh rơi lược xuống nước. Nàng chỉ có mỗi chiếc lược này thôi, không thể để mất được.

Một tảng đá tròn giữa dòng suối đã chặn chiếc lược lại, dòng nước vòng qua bên cạnh trôi đi, nhưng chiếc lược lại chỉ quẩn quanh ở đó. Diệp Thanh Hồng thở phào một hơi, nhấc vảy, rồi bước chân lên một tảng đá khác trôi lên gần bờ. Chẳng ngờ tảng đá đó trơn trượt khó đứng, chân kia của nàng vừa mới rời khỏi mặt đất, thân thể liền ngã vào trong suối, làm những giọt nước bắn tung toé, chiếc lược bị đẩy qua một bên, tiếp tục trôi đi theo dòng nước.

Đến khi Diệp Thanh Hồng loạng choạng bò dậy, chiếc lược sớm đã biến mất chẳng còn bóng dáng rồi. Nàng thở dài, quay trở lại bờ, nhìn dòng nước vô tình đó muốn khóc mà có nước mắt. Nàng chỉ có chiếc lược đó thôi, giờ lại đánh mất rồi, vậy mái tóc của nàng phải làm sao đây?

Một tiếng thở dài chợt vang lên bên tai, làm cho nàng sợ đến giật nảy mình, ngoảnh đầu lại nhìn thì hoá ra là Phó Hân Thần. Không biết có phải là ảo giác hay không, không ngờ trong mắt chàng lại thấp thoáng nét cười. Chỉ thấy chàng đưa tay ra, thật bất ngờ trong lòng bàn tay to lớn lại là chiếc lược gỗ mun đã bị nàng chải nhiều đến nỗi rằng lược gãy lư thưa đi cả.

“Ấy...” Diệp Thanh Hồng vô cùng kinh ngạc. Không phải chàng đang gảy đàn trong rừng trúc sao? Chiếc lược sao lại ở trong tay chàng?

“Không cần sao?” Phó Hân Thần lại thở dài, dường như có chút bất mãn trước sự chậm chạp của nàng.

“Cần!” Diệp Thanh Hồng không nghĩ ngợi gì, vội vàng cầm lấy chiếc lược trong tay chàng, hưng phấn đến nỗi không biết nên làm gì mới phải. Chàng... chàng đang nói chuyện với nàng, chàng còn giúp nàng nhặt lược về nữa, thế này... thế này... có phải là nàng đang nằm mơ không đây?

Đối với cô gái đang đứng trước mặt mà cứ cười ngô nghê đó, Phó Hân Thần chỉ biết lắc đầu về hết cách, rồi nhắc nhở: “Có lạnh không?” Mái tóc dài của nàng vẫn đang nhỏ nước, dính sát vào cơ thể, giữa mùa thu thế này không lạnh mới là chuyện lạ.

“Lạnh?” Diệp Thanh Hồng vẫn đang đắm chìm trong cảm giác mừng vui khi Phó Hân Thần chịu nói chuyện với mình, nghe vậy thì chỉ lập lại một cách vô thức, đến khi hoàn hồn liền không kìm được rùng mình một cái: “Lạnh!” Tới lúc này nàng mới cảm thấy lạnh đến thấu xương, hai hàm răng không ngừng va vào nhau lập cập.

“Ta... Ta đi thay quần áo...” Lời còn chưa dứt, nàng đã chạy đi xa rồi.

“Ngốc.” Phó Hân Thần thở dài nói. Nha đầu này đúng là ngốc quá chừng, nếu đem so sánh, lại càng thể hiện rõ sự thông minh và tinh nghịch của Tịnh Nhi, nếu không phải... Chàng neho mắt nhìn về phía ngọn núi ở đằng đông, lúc này mặt trời đã mọc lên rồi, nhưng sương mù chưa tan hết, vẫn thấp thoáng vờn quanh khu rừng vân sam. Ở nơi đó... Chàng đột nhiên nhớ lại... Dưới ngọn núi đó, có một hồ nước lớn sóng gợn biếc xanh, hơi nóng dạt dào.

Trên đỉnh ngọn núi quanh năm tuyết phủ không tan đó, mọc một loài cỏ đỏ tươi có thể mang đến cho người ta hy vọng vô bờ, nhưng rồi ngay sau đó, nó sẽ lại không hề nể nang mà đập tan tất cả.

Trái tim chàng chợt run lên, và ở nơi đó chàng đã tìm được hy vọng, tìm lại được lạc thú của cuộc đời, thế nhưng... tất cả đều là giả dối, đều là lừa gạt!

Đột nhiên, chàng lao vút đi, hướng ngọn núi cao đến tận mây đó.

Chàng phải huỷ diệt cái thứ cỏ gạt người đó đi!

Khi Diệp Thanh Hồng thay xong quần áo và đi ra thì đã chẳng thấy bóng dáng của Phó Hân Thần đâu, chỉ tìm được cây đàn cổ có vài vết nứt kia trong khu rừng trúc. Có lẽ, chàng lại đi sẵn rồi. Nàng thầm đoán như vậy, lòng bất giác trào dâng một cảm giác hụt hẫng khó tả bằng lời. Khó khăn lắm chàng mới chịu nói chuyện với nàng, vậy mà nàng lại vì thay quần áo mà bỏ lỡ mất, thật đáng tiếc! Lần sau, dù thế nào nàng cũng phải nắm lấy cơ hội, bất kể là có xảy ra chuyện gì cũng sẽ không rời khỏi chàng, cho dù chàng làm mặt nhăn nhó với nàng cũng không sao hết. Nàng chỉ muốn ngày ngày được nhìn thấy chàng, nghe chàng nói chuyện, nghe chàng gảy đàn, những thứ khác đều không quan trọng.

Lạ thật, không phải trước giờ nàng không thích ở cùng một chỗ với người khác ư? Tại sao lại quyến luyến Phó Hân Thần đến mức này? Năm năm trước đã như vậy, năm năm sau vẫn vậy, rốt cuộc là tại sao?

Khẽ lắc lắc đầu, nàng xoay người quay trở vào. Không nghĩ nữa, dù sao cũng không thể nghĩ ra được điều gì. A, đúng rồi, không phải hôm qua chàng vừa mới sẵn được một con hươu về ư, tại sao hôm nay lại đi sẵn nữa? Không biết trưa nay chàng có về không?

Mỗi lần Phó Hân Thần ra ngoài đi săn đều đến tận chiều tối mới quay về, không sớm hơn, cũng không muộn hơn, càng không bao giờ qua đêm bên ngoài. Còn về bữa trưa, chàng chưa từng mang theo đồ ăn bao giờ, đều tự mình giải quyết ở bên ngoài.

Nhưng, vẫn giống như trước đây, Diệp Thanh Hồng lại chuẩn bị bữa trưa cho cả chàng, có lẽ trưa nay chàng sẽ về cũng chưa biết chừng.

Giả thiết ấy đã không trở thành sự thực, chàng vẫn không quay về. Nàng đã đợi rất lâu, đến khi thức ăn nguội cả mới bắt đầu ăn cơm.

Thời gian chậm rãi trôi, mới thoáng đó mà đã đến buổi hoàng hôn sẫm tối, cảnh vật gần xa lại trở về trạng thái mông lung như lúc mặt trời sắp mọc.

Ánh đèn mờ mịt hắt ra từ trong căn nhà gỗ, giữa vùng đồng hoang trống trải thế này nó tràn đầy vẻ ấm áp mà lại cô đơn. Diệp Thanh Hồng khoác thêm một chiếc áo ngoài để chống lại cái lạnh của đêm thu, không ngừng đi đi lại lại dưới hành lang ngôi nhà trong tâm trạng bất an tột độ. Sao chàng còn chưa về?

Tiếng kêu của lũ côn trùng bên ngoài lảng đãng mà u tịch, hết như tâm trạng của nàng lúc này. Những đường nét của ngọn núi đằng xa đã không còn nhìn rõ nữa, chỉ có mấy vì sao lác đác là đang lấp lánh tí trên cao. Tại vùng núi non hoang dã này, nàng đã từng sống một mình, bây giờ lại phải sống một mình nữa sao? Chàng đi đâu rồi? Sao vẫn chưa trở về?

Cây đuốc nhựa thông được thắp bùng lên, ngọn lửa rực rỡ không ngừng đưa múa lượn theo làn gió, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng nổ “lép lép” nhẹ nhàng. Diệp Thanh Hồng một tay cầm đuốc, một tay cầm cây chủy thủ mà nàng tìm mãi mới thấy kia, bước đi một cách gian nan giữa cánh đồng hoang mọc đầy cỏ dại. Nàng phải đi tìm chàng.

“Phó Hân Thần...”, nàng gọi.

“Phó... Hân... Thần...” Chàng không trả lời, chỉ có tiếng vọng lại từ nơi xa xăm.

Treo lên một sườn núi, đứng ở bên trên, nàng lại hướng về phía khu rừng mênh mông trước mặt và cất tiếng gọi lớn: “Phó... Hân... Thần...” Vẫn không có tiếng trả lời, lần này ngay đến rừng núi cũng không trả lời nàng nữa, chỉ có những tiếng kêu chói tai như quỷ khóc ma gào của lũ cú đêm. “Chàng đang ở đâu?” Nàng dừng chân ở đó, khẽ lẩm bẩm, mắt không ngừng tìm kiếm giữa màn đêm. Chàng đã đi đâu rồi? Tại sao vẫn chưa trở về? Khẽ thở dài một hơi buồn bã, nàng cất bước vào khu rừng rậm nguyên thủy mênh mang trước mặt. Bất kể ra sao, nàng cũng phải tìm được chàng.

“Phó... Hân... Thần...”

“Phó... Hân... Thần...”

.....

Lũ chim đang ngủ bị làm cho giật mình thức giấc, phát ra những tiếng vỗ cánh “phạch phạch”. Rừng rậm trong đêm chẳng hề yên tĩnh, rất nhiều âm thanh kỳ quái đan xen vào nhau, chỉ thiếu có tiếng người.

Trong rừng nguy cơ tứ phía, nơi bóng tối không biết có bao nhiêu đôi mắt mà nàng không nhìn thấy đang tìm kiếm những con mồi tự động đưa đến cửa, một người đã nhiều năm đi lại trong khu rừng này như nàng có lý do nào lại không biết? Nhưng, nàng còn biết, chàng nhất định đang ở đây, ở một nơi nào đó mà nàng không nhìn thấy.

Giữa màn đêm mờ mịt, việc đi lại trong rừng càng trở nên khó khăn hơn bao giờ hết, nhưng nàng vẫn không hề ngần ngại, vừa đi vừa không ngừng cất tiếng gọi chàng. Ở đó... Nàng biết... Chỉ cần nàng đi thêm mấy bước nữa thôi, có lẽ sẽ tìm được chàng.

Tiếng sói tru chột gần chột xa, lũ thú săn mồi ban đêm cứ thế lặng lẽ đảo qua bên cạnh nàng, trong những lùm cây bụi cỏ thỉnh thoảng lại có một con thỏ hoang hay hoẵng rừng nhảy ra sau mấy tiếng sột soạt rất lớn. Những thứ mà nàng đã quen nhìn thấy lúc ban ngày không ngờ bây giờ lại trở nên đáng sợ như thế, nàng nắm chặt cây chủy thủ trong tay, tiếp tục tìm kiếm Phó Hân Thần.

“Quác...” Một con cú mèo bay lên, lúc vỗ cánh còn đập vào đầu nàng, khiến nàng sợ đến giật nảy mình. Chẳng ngờ dưới chân lại có một khúc rễ cây trồi lên khiến nàng vấp phải, thân thể cứ thế ngã nhào xuống đất, cây đuốc tuột khỏi tay, không biết va phải thứ gì mà “xi” một tiếng rồi tắt lịm. Bốn phía lập tức chìm vào bóng tối.

Mắt không thể nhìn thấy gì nữa, những âm thanh xung quanh lập tức lớn hẳn lên, tiếng rầm trườn tiếng kiến chạy, tiếng gió thổi cỏ cây, tất cả đều lọt vào tai nàng. Diệp Thanh Hồng lần mò bò đến dựa vào một gốc cây lớn, tiếng tim đập “thình thịch” vang lên hết sức rõ ràng. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, nhưng lại chẳng thấy có ánh sao nào cả, lòng không khỏi thở dài một tiếng, ban ngày ở trong rừng rậm đã không thể thấy được bầu trời rồi, chứ đừng nói gì tới ban đêm.

Giữa màn đêm cặp mắt của của cú mèo lúc sáng lúc tối, bàn tay thấm đẫm mồ hôi của nàng nắm chặt, thanh chuỷ thủ kia vẫn còn, nàng hơi yên tâm hơn một chút. Đột nhiên, lông măng trên khắp toàn thân nàng dựng đứng, cơ thịt bó cứng, cảm giác nguy hiểm bất giác dâng trào.

Trong bóng tối có thêm mấy đốm sáng màu xanh lục, lúc trước lúc sau, lúc trái lúc phải, đang dần áp sát về phía nàng. Sói!

Nỗi sợ hãi trào dâng, nàng co chân muốn chạy, nhưng rồi lại cố gắng ép mình phải đứng im.

Bình tĩnh! Không được hoảng loạn, nếu không thì hỏng bét. Kinh nghiệm nhiều năm nói với nàng, chỉ cần nàng chạy, kết cục chắc chắn sẽ là vùi thân trong bụng sói. Thử nghĩ mà xem, một nữ nhân không hề biết khinh công làm sao có thể chạy nhanh hơn sói được.

Bình tĩnh! Nàng lại một lần nữa nhắc nhở bản thân chỉ cần nàng không động đây, lũ sói đó sẽ không tùy tiện lao đến, trừ khi có một con trong bầy hết kiên nhẫn. Nhưng loài sói nổi tiếng về kiên nhẫn và giáo hoạt, khi chưa làm rõ tình hình của đối thủ, chúng chắc chắn sẽ không làm liều.

Chỉ là, nàng có thể kiên trì được bao lâu đây? Còn Phó Hân Thần thì đang ở nơi nào? Chỉ mong chàng ở cách đây càng xa càng tốt. Xoay người lại trèo lên cây thì chỉ có một con đường chết, trốn chạy cũng chẳng được, đằng nào cũng chết, chỉ bằng liều một phen. Nếu Phó Hân Thần ở gần đây, chỉ cần tiếng lũ sói cắn xé và tấn công truyền ra, chàng sẽ tự biết mà né tránh.

Nàng thầm nghĩ như vậy, mồ hôi lạnh sớm đã chảy dọc xuống theo vầng trán, trong rừng không ngừng vang lên những tiếng hít thở nặng nề, không biết là của nàng, hay của lũ sói. Dường như cảm nhận được không khí nặng nề ngột ngạt ở nơi đây, ngay đến lũ cú cũng ngừng tiếng kêu, bốn phía đều chìm trong tĩnh lặng, một sự tĩnh lặng khiến người ta phải rợn người.

Một giọt mồ hôi chảy vào trong mắt, bởi vì quá mức tập trung vào lũ sói, nàng vô thức đưa tay lên lau. Khoảnh khắc căng như dây đàn vì động tác vô ý thức của nàng mà đứt rồi, không khí ngột ngạt nháy mắt đã nổ tung. Sau một tiếng gầm rất lớn, một con sói lớn tựa như mũi tên vừa rời khỏi dây cung lao thẳng về phía nàng, làm bùng lên một cơn gió mạnh. Không nhìn thấy, chỉ có thể nghe âm thanh đã xác định vị trí. Nàng cắn chặt răng, đưa cây chuỷ thủ lên trước ngực, liều thôi!

Ngay sau đó, trên cánh tay trái của nàng truyền tới cảm giác đau nhói, con sói đó đã cắn chặt lấy nàng. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, thời gian dường như đang chảy ngược, lùi trở về thời điểm sự nung nấu còn sống, đau...

Trong ý thức của nàng chỉ còn lại duy nhất một chữ đó, dòng máu bình lặng sau nháy mắt đã trở nên sục sôi, sự hoang dã đè nén quá lâu trong lòng lại một lần nữa bùng phát. Chẳng nghĩ ngợi gì, thanh chuỷ thủ trong tay nàng đâm thẳng vào con sói đang cắn mình, cũng chẳng cần biết là vị trí nào, nàng ra sức kéo mạnh xuống dưới. Một tiếng rú thảm thiết vang lên, con sói đó còn chưa kịp cắn rời miếng thịt trên tay nàng thì đã há hốc miệng ra rồi mềm nhũn gục xuống đất.

Dường như không ngờ đối thủ lại hung hãn như vậy, lũ sói vốn định lao lên tấn công lập tức trở nên chân chữ. Nhưng sự sợ hãi không ngăn được sức hấp dẫn của mùi máu tanh tràn ngập khắp khu rừng, sau mấy tiếng gầm ghè khê vang lên, một đợt công kích như mưa sa bão táp tràn thẳng về phía nàng.

Không biết võ công, không biết né tránh, chỉ có thể dựa vào sự hoang dã được tôi luyện ra bởi những màn giãy vò tàn khốc đang bùng cháy trong cơ thể, nàng vùng thanh chuỷ thủ trong tay lên liều chết với lũ sói

hung ác khát máu. Máu tươi bắn ra tứ phía, tiếng rên rĩ vang khắp nơi, không khí thảm đến nỗi đám mãnh thú khác đều không dám lại gần.

Cảm giác đau đớn tràn ngập khắp toàn thân, vẫn giống như trước đây, Diệp Thanh Hồng cắn răng chịu đựng, chỉ có cánh tay là vẫn vùng lên chém xuống không ngừng như cái máy, ý niệm duy nhất trong đầu nàng lúc này là chỉ cần giết thêm được một con sói, Phó Hân Thần sẽ bớt được một chút nguy hiểm. Bất kể thế nào, chỉ cần chàng bình an là được.

Có một khoảnh khắc nào đó, nàng cảm thấy mình sắp không gắng gượng nổi nữa, máu chảy ra quá nhiều cùng với sự đau đớn trên đôi tay thiếu chút nữa đã đánh bại nàng. Sự đau đớn làm nàng tê dại, đến việc thanh chuỷ thủ có còn trên tay nữa hay không nàng cũng không biết.

Thế công của đàn sói rõ ràng đã chậm lại, có lẽ vì sợ sự hung hãn của nàng, rất nhiều con sói bắt đầu dừng tấn công mà tranh cướp thi thể của đám đồng bạn đã chết. Nàng biết mình nên thừa cơ chạy trốn, bởi vì một khi chia thịt lũ sói chết xong, bọn chúng sẽ phát động một cuộc tấn công dữ dội hơn về phía nàng. Nhưng, chân của nàng đã không cách nào nhấc lên nổi nữa, thanh chuỷ thủ “bộp” một tiếng rơi xuống đất, lũ sói còn chưa tấn công, nàng đã chẳng thể cầm được chuỷ thủ nữa rồi. Toàn thân mềm nhũn ngồi dựa vào thân cây, nàng cảm giác được hơi thở của cái chết đang ở cách mình rất gần.

“Phó Hân Thần.” Nàng khẽ lẩm bẩm, khoé miệng thoáng hiện một nụ cười dịu dàng. Nàng sắp chết rồi. Sự nương náu con người sau khi chết sẽ hoá thành hồn phách, vậy hồn phách của nàng nhất định sẽ đi theo chàng, giúp chàng xua đuổi ác quỷ, không để chàng bị tổn thương.

“Phó Hân Thần.” Nàng thật thích cái tên của chàng, gọi thế nào cũng không thấy chán. Trời cao thật ưu ái nàng, để cho nàng gặp được chàng, tiếc rằng từ đó đến giờ chàng đều có vẻ không vui.

“Phó Hân Thần.” Nếu có kiếp sau, liệu nàng có thể trở thành vợ của chàng không, hai người ân ái bên nhau, không ai để ai phải đau lòng cả.

“Phó Hân Thần.” Đừng quên nàng nhé!

“Phó Hân Thần...”

Theo từng tiếng gọi Phó Hân Thần, ý thức của nàng chậm rãi mất đi từng chút một, đến việc có một con sói đang lao tới cũng không hề phát giác.

5. Chương 5

“Phó Hân Thần...” Diệp Thanh Hồng nhú chặt đôi mày, kể cả khi hôn mê phải chịu cơn đau như dao đâm lửa đốt, trong ý thức của nàng vẫn chỉ có ba chữ này.

Bóng người cao lớn đứng trước cửa sổ nghe thấy thế liền ngoảnh lại, hơi cau mày, trong cặp mắt hổ tràn ngập sự lo lắng. Hai ngày nay, nàng không ngừng gọi tên chàng. Vốn dĩ chàng cho rằng nàng chỉ dành tình thứ nhất cảm ngây thơ của một cô bé, nhưng sau chuyện lần này, chàng mới biết tình cảm của nàng sâu sắc đến mức nào.

Tính cách của chàng lạnh lùng mà cao ngạo, khi hành tẩu trên giang hồ chưa từng trêu hoa ghẹo nguyệt bao giờ, đối với nữ tử thì luôn kính nhi viễn chi, cho dù vẫn gây ra không ít món nợ ân tình, nhưng chàng đều không hề để tâm. Sự xuất hiện của Tịnh Nhi là một kỳ tích, nàng yêu kiều e thẹn, nàng hoạt bát thông minh, nàng khiến chàng đầy dạt nhu tình, khiến chàng nguyện vì nàng mà mở rộng cánh cửa trái tim. Có lẽ ông trời muốn trừng phạt chàng, bắt chàng không được ở bên nàng mãi mãi. Đã như vậy rồi, tại sao lại để tiểu cô nương này yêu chàng, bắt nàng phải chịu biết bao nỗi khổ như vậy? Chàng còn nhớ cô tuyệt nhu, còn nhớ thung lũng này, tất nhiên cũng có tiểu cô nương đã giúp chàng tìm được cô tuyệt nhu. Đối với nàng, chàng hết sức cảm kích, làm sao có thể quên được.

Vận mệnh đúng là thích trêu người!

“Nô Nhi.” Chàng bước tới khẽ gọi, rồi đặt tay lên trán nàng, cơn sốt đã lui. Sau một tiếng thở dài, chàng ngồi xuống mép giường, ánh mắt lướt qua khuôn mặt của nàng một lượt.

Dung mạo của nàng đã bị hủy, đây là nguyên nhân khiến chàng thờ dài. Nàng vốn có một khuôn mặt xinh đẹp vô song, nhưng lúc này trên đó đã có mấy vết thương sâu hoắm do bị sói cào, có thể đoán trước được sau khi liền sẹo gương mặt ấy sẽ ra sao. Nữ nhân đều coi dung mạo mình như tính mạng, đặc biệt là mỹ nữ, không biết sau khi tỉnh lại nàng có vì thế mà điên cuồng hay không, chàng thật không muốn nhìn thấy khoảnh khắc ấy chút nào.

Còn về thân thể của nàng, có thể nói là hết sức thê thảm. Ngoại trừ phần lưng dựa vào thân cây không bị thương ra, căn bản không thể tìm được một nơi nào khác lành lặn trên thân thể nàng, ngay đến chàng cũng không có dũng khí để vén tấm chăn lên nhìn lại thân thể nàng một lần nữa. Cứu nàng về, chàng không biết mình đã làm đúng hay sai.

Lá gan của nàng cũng lớn thật, giữa đêm mà dám đi vào rừng, có phải là chán sống rồi không? Tuy biết nàng làm thế là vì muốn tìm mình, nhưng chàng không chấp nhận lý do này, với bản lĩnh của chàng, có nơi nào mà không đi được, vậy mà nàng còn nhiều chuyện.

Lòng thăm mắng như thế, nhưng ánh mắt chàng bất giác đã dịu dàng hơn rất nhiều. Bất kể thế nào thì nha đầu này cũng coi như nhận được một bài học, để xem về sau nàng còn dám làm những chuyện ngốc nghếch như thế này nữa không. Có điều, cái giá này có phần quá lớn, những vết thương sâu hoắm kia chỉ e cả đời này cũng không cách nào trở lại như cũ được.

“Phó Hân Thần...” Một tiếng gọi khàn khàn yếu ớt vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Phó Hân Thần, chàng liếc mắt nhìn qua, vừa khéo bắt gặp đôi mắt trong veo của Diệp Thanh Hồng, trong đó tràn ngập sự lo lắng và bất an, cho dù là ở trên một khuôn mặt đầy những vết thương chúng vẫn rạng rỡ động lòng người.

“Chàng... không việc gì chứ?” Nàng muốn ngồi dậy quan sát tình hình của chàng, nhưng bất ngờ lại phát hiện thân thể căn bản không nghe theo sự chỉ huy của bản thân, đến việc động dậy một ngón tay cũng khó khăn vô cùng. Trong lúc luống cuống nàng chỉ đành dùng ánh mắt ngó qua ngó lại trên thân thể chàng, sợ rằng chàng bị chút tổn thương nào đó.

“Ta không sao.” Phó Hân Thần thấy sau khi tỉnh lại nàng không những không quan tâm xem đã xảy ra chuyện gì mà chỉ một lòng một dạ nghĩ đến mình, hình như chàng còn quan trọng hơn tính mạng của bản thân, lòng không khỏi ngộp đầy tư vị. Gặp chuyện thế này, cho dù là người lòng dạ sắt đá cũng không thể không cảm động, huống chi là chàng.

“Vậy thì tốt...” Diệp Thanh Hồng khẽ thở ra một hơi, ánh mắt dù có thể nào cũng không nở rời khỏi chàng.

Bị nàng nhìn như vậy chàng không khỏi có chút mất tự nhiên, bèn đứng dậy đi ra ngoài. Cảm giác buồn ngủ bỗng dưng ập đến, Diệp Thanh Hồng lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Đến khi Phó Hân Thần bưng bát thuốc tới, Diệp Thanh Hồng liền nói với chàng phương thuốc mà mình thường dùng mấy năm trước. Công hiệu xóa sẹo của phương thuốc này nàng sớm đã được linh giáo từ lâu, lần này bị thương tuy rất nặng, nhưng cũng không là gì so với ngày trước, do đó nàng chẳng hề để tâm.

Qua một ngày, Phó Hân Thần đã tìm được đủ các loại dược liệu, rồi bỏ tất cả chúng vào một cái thùng lớn và đổ nước vào đun. Đợi sau khi nước thuốc quánh lại, nhiệt độ cũng hạ xuống tới mức vừa phải, chàng liền bế Diệp Thanh Hồng đặt vào bên trong, rồi dùng lửa nhỏ đun từ từ để duy trì nhiệt độ. Mỗi ngày nàng đều phải ngâm như vậy chừng một canh giờ, sau khi tắm xong lại dùng một thứ thuốc đặc chế bôi lên khắp toàn thân, những chỗ bị thương đều không bỏ sót, đến ngày hôm sau khi chuẩn bị ngâm nước thuốc mới bóc ra. Cứ như vậy chừng mấy ngày, quả nhiên đã có hiệu quả rõ rệt, đến ngày thứ mười hai thì nàng gần như khỏi hẳn rồi, ngoại trừ mấy chỗ bị thương khá nặng còn nhìn thấy da non ra, những chỗ còn lại da thịt đều trở lại mịn màng trơn láng, so với khi chưa bị thương còn đẹp hơn, hoàn toàn không thể nhìn ra dấu vết gì của việc bị thương cả.

Suốt mười mấy ngày nay Phó Hân Thần không hề tị hiềm chuyện nam nữ, mọi việc từ lớn đến nhỏ đều chăm sóc cho nàng chu đáo vô cùng, chỉ là không hề nói với nàng một câu nào cả. Nàng không phải người thích ồn ào, cho nên cũng không để tâm, chỉ cần chàng còn để ý đến nàng, vậy là đã đủ lắm rồi. Mà Phó Hân Thần cũng hết sức kinh ngạc vì hiệu quả của phương thuốc này, đồng thời còn mừng rỡ, xem ra ông trời cũng chẳng quá vô tình.

Ngày hôm ấy, Phó Hân Thần lại đặt Diệp Thanh Hồng vào thùng thuốc như mọi khi, bản thân thì ở bên trông lửa.

“Thê tử của chàng đâu?” Sau mấy ngày liền im lặng, rốt cuộc Diệp Thanh Hồng không nhịn nổi nữa mà hỏi ra điều kìm nén trong lòng suốt bấy lâu. Đây không chỉ đơn thuần là sự tò mò, mà phần nhiều hơn là vì lo lắng cho chàng. Mỗi lần nhìn thấy nét ưu thương khiến lòng người tê tái trong mắt chàng, trái tim nàng như bị dao đâm. Nếu có thể, nàng hy vọng mình thay chàng chịu đựng tất cả những đau đớn đó.

Khuôn mặt vốn bình tĩnh như mặt nước hồ thu của Phó Hân Thần hơi ngậy ra, nét lạnh lùng đã lâu không xuất hiện lại một lần nữa bao trùm khắp toàn thân, một nỗi đau đớn khó hình dung thoáng qua nơi đáy mắt, nhanh đến nỗi khiến người ta không cách nào nắm bắt được.

“Không liên quan đến cô.” Giọng nói lạnh lùng mà xa cách của chàng khiến sắc mặt Diệp Thanh Hồng trở nên buồn bã, còn chưa kịp có phản ứng gì thì chàng đã bỏ đi, để mặc cho nàng tự sinh tự diệt trong thùng thuốc.

Diệp Thanh Hồng buồn bã cụp mắt xuống, cảm giác thất bại khiến nàng thiếu chút nữa thì rơi lệ, đến lúc nào chàng mới không bài xích nàng như vậy nữa đây?

E là sẽ vĩnh viễn không bao giờ có một ngày như vậy. Còn nhớ năm năm trước, khi tìm thấy cỏ tuyết nhu, trong lúc vui vẻ chàng không chỉ nói chuyện với nàng mà còn cười với nàng nữa. Chàng cười rất đẹp, cho đến bây giờ nàng vẫn nhớ rõ, khóe môi chỉ hơi thoáng nhếch lên thôi, vậy là đã biểu đạt ra được hết thấy những niềm vui trong lòng, khiến người nhìn cũng không kìm được mà vui theo. Liệu chàng có còn cười nữa không?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Diệp Thanh Hồng cứ chìm trong dòng tư lự của mình, không hề phát hiện nước thuốc trong thùng đã dần nguội lạnh. Cứ như vậy mãi đến lúc Phó Hân Thần bước trở lại, gõ tay vào thành thùng mấy cái, nhắc nhở: “Ra đi!” Chàng đã khôi phục vẻ hờ hững thường ngày, dường như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì.

Diệp Thanh Hồng giật mình, vội vàng đứng bật dậy, không hề ngượng ngừng chút nào. Đi theo Tư Đồ Hành, nàng đã sớm quên mất sự e thẹn trời sinh của thiếu nữ, cho dù toàn thân trần trụi đứng trước mặt một nam nhân xa lạ cũng không cảm thấy xấu hổ chút nào. Huống chi đối phương còn là Phó Hân Thần, thân thể nàng để cho chàng xem thì cũng có sao.

Đối với hành vi của nàng, Phó Hân Thần không hề cảm thấy ngạc nhiên, đến đôi hàng lông mày cũng không cau. Chàng cầm chiếc khăn bông tới lau khô nước thuốc trên thân thể giúp nàng, rồi vòng cánh tay qua bế nàng ra khỏi thùng thuốc, đi thẳng về phía phòng nàng.

“Chàng đang giận ta, đúng không?” Nằm bò trên giường, Diệp Thanh Hồng xua đi mọi tâm trạng không vui vừa nãy, cẩn thận cất tiếng hỏi sợ lỡ miệng một chút lại khiến chàng bỏ đi. Nhưng, cứ nhìn hành vi hiện tại của chàng mà xét, dường như chàng không phải loại người này. Đương nhiên, nếu là quãng thời gian trước đây khi mà chàng vừa tới thì thật khó nói.

Phó Hân Thần không trả lời, chỉ chăm chú bôi thuốc lên miệng vết thương còn chưa lành hẳn trên đùi nàng, động tác dịu dàng hết sức, tựa như đang làm một công việc tinh tế mang đầy tính nghệ thuật. Trong mắt chàng, trước mặt không phải là một cơ thể tuyệt mỹ đầy sức quyến rũ, mà là một nha đầu ngốc đang bị thương, là nữ tử đầu tiên khiến chàng cảm thấy áy náy vì không thể đền đáp lại tình cảm của nàng. Cho nên, bất kể ra sao, chàng cũng không cho phép trên người nàng lưu lại một vết sẹo khiến chàng suốt đời hối hận nào.

“Chàng là người đầu tiên đối xử với ta tốt như vậy.” Đột nhiên, nàng biết tại sao mình lại nhớ mãi đến chàng như thế. Chàng là người tốt nhất mà nàng từng gặp, từ ánh mắt chàng nhìn thê tử là nàng đã nhận ra điều này rồi. “Cho dù ta nói sai điều gì làm chàng tức giận, chàng cũng sẽ không bỏ mặc ta. Nếu là trước đây...” Nàng hơi ngẩn ra, rồi vùi đầu vào gối, không nói thêm gì nữa. Có những chuyện không nhắc đến thì hơn.

Trong im lặng, Diệp Thanh Hồng cảm thấy chân trái của mình bị nhấc lên, sau đó được quần lại bằng một miếng vải sạch. Bàn tay của Phó Hân Thần to mà thô ráp, khi cọ vào làn da mịn màng của nàng khiến nàng cảm thấy có chút ngứa ngáy và tê dại, rồi không kìm được phát ra một tiếng rên rỉ đầy thỏa mãn.

Phó Hân Thần nghe thấy thế thì hơi ngẩn ra, một người đã trải đời như chàng tất nhiên hiểu rằng mình đã vô ý khơi dậy dự vọng trong nàng. Khẽ thở dài một hơi, chàng kéo chăn đắp lên thân thể nàng, sau đó lại tiếp tục giúp nàng băng bó vết thương trên vai. Còn may là nàng đã ở lâu trong núi, không biết gì đến chuyện nam nữ ái ân, chứ không chắc chàng sẽ phải đau đầu một phen rồi.

Vốn cho rằng lần này nàng nhất định sẽ rất thê thảm, tạm thời chưa nói đến việc dung mạo bị hủy hết, chỉ riêng nỗi đau thể xác đã không phải là thứ mà người thường có thể chịu đựng nổi rồi. Chẳng ngờ ngoài việc không thể tự xử lý vết thương ra, nàng lại thản nhiên như không hề có chuyện gì xảy ra, đối với bộ dạng hết sức thê thảm của bản thân cũng không để tâm chút nào. Cho dù đau đến mức mồ hôi lạnh túa ra như tắm, nàng vẫn cắn chặt răng kìm nén, thậm chí còn không rên rỉ một tiếng nào. Tính cách cứng cỏi như vậy đúng là hiếm có, ngay đến chàng cũng không thể không khâm phục. Nhưng có một điều khiến chàng phải suy nghĩ rất nhiều, đó là nàng dường như quá quen thuộc với tình hình hiện tại, tựa như đã hình thành thói quen, hơn nữa khi trị liệu cũng thuần thục vô cùng, không bao giờ nghĩ nhiều dù chỉ là một chút. Chẳng lẽ trước đây nàng thường bị thương thể này?

Bên tai vang đến những tiếng hô hấp nhẹ nhàng mà đều đặn, chàng ngược mắt lên, bất ngờ phát hiện nàng đã ngủ say rồi. Sau khi ngâm thuốc xong nàng thường rất dễ ngủ, đây là kết luận mà chàng đưa ra sau những ngày qua.

Nhìn dáng ngủ bình yên của nàng, chàng không khỏi cảm thấy nghi hoặc: Nàng không biết võ công, lại một mình sống ở nơi thâm sơn cùng cốc này, vốn chàng còn tưởng có người chăm sóc nàng, nhưng ở đây lâu như vậy rồi, chàng mới biết thì ra bản thân nàng tự làm hết mọi việc. Rốt cuộc, trong tấm thân yếu kiêu này có ẩn chứa sức mạnh to lớn đến thế nào, để nàng có thể vượt qua biết bao ngày tháng chất chứa nguy hiểm như vậy?

Cô bé này rất không bình thường! vẻ như ngọc ngà, khờ dại, lại như trí tuệ, dửng dưng.

Cô bé ư? Ánh mắt chàng bất giác nhìn về tấm thân trắng nõn có mấy chỗ được băng bó của Diệp Thanh Hồng, rồi ngay sau đó lập tức ngoảnh đầu đi tự trách bản thân: Nghĩ linh tinh cái gì thế?

Vung tay một cái, nháy mắt chiếc chăn đã đắp kín lên thân thể của Diệp Thanh Hồng, rồi chàng chấp tay sau lưng cất bước rời đi.

Đứng trên bậc thềm dưới mái hiên trước nhà,

Phó Hân Thần đưa mắt nhìn về phía xa, chỉ thấy một mảnh vàng ruộm, khung cảnh ngợp giữa sắc thu. Trời âm u, núi non cao vút cheo leo, mang theo màu trắng của tuyết, trong vẻ thuần khiết còn ẩn chứa những nguy hiểm khó lường. Chàng đã từng vì muốn cứu ái thê mà leo lên đó, rồi thiếu chút nữa thì trượt chân bỏ mạng, nhưng rốt cuộc ý nguyện của chàng đã đạt thành. Về sau, vì nỗi căm phẫn trong lòng mà chàng lại một lần nữa leo lên đó, muốn hủy đi những cây cỏ tuyết nhu. Nhưng khi vừa nhìn thấy màu đỏ rạng rỡ của chúng, ngọn lửa hận trong lòng chàng thoáng cái đã tan đi, chỉ để lại một nỗi u sầu man mác. Cỏ vốn đâu có lỗi làm gì, tất cả đều bởi con người mà ra, đúng sai phải trái cũng do con người nói. Những cây cỏ này sống ở nơi trên cao giá lạnh, vậy mà vẫn khó tránh khỏi sự quấy nhiễu của người đời, chàng có thể trách gì được chúng đây.

Chậm rãi bước xuống bậc thềm đá, gió thu hiu hắt, thổi bay vạt áo của chàng.

Sau khi không giầy vò bản thân nữa, thân thể của chàng đã dần tráng kiện trở lại, bộ quần áo vốn có chút thùng thình nay cũng trở nên vừa người. Trong thung lũng nhỏ này, chàng gầy đàn đi săn, cười với trăng với gió, trải qua một cuộc sống tĩnh lặng chưa từng có từ trước đến nay. Tuy có một nha đầu ngọc thường xuyên ở bên cạnh ngắm nhìn, có điều, chỉ cần không để ý đến, tâm trạng của chàng cũng không mấy bị ảnh hưởng. Nhưng nếu nha đầu đó còn không biết điều mà tiếp tục hỏi về Tịnh Nhi, chàng sẽ suy nghĩ đến việc đi tìm một nơi khác. Tịnh Nhi là báu vật quý giá nhất trong trái tim chàng, không người nào có tư cách nói về nàng cả.

Cho dù không thể sống chết bên nhau, chàng cũng sẽ nhớ đến nàng cả đời.

Trong bụi cỏ phía bên cạnh chột có tiếng sột soạt vang lên, Phó Hân Thần liền vung tay phải đánh ra. Nơi chướng phong ập đến, một con hổ hoang màu xám từ trong bụi cỏ nhảy ra, hoảng hốt chạy trốn.

Vốn định tung chường giết chết con thỏ để làm thức ăn cho ngày hôm nay, nhưng khi đưa tay lên, bắt giặc Phó Hân Thần sinh lòng nghịch ngợm, bắt đầu triển khai cước lực chạy đua với con thỏ, miệng thì cười nói: “Thỏ con ơi thỏ con, ta cũng không dùng khinh công ức hiếp mi, nếu hôm nay mi có thể thắng được đôi chân này của ta, ta sẽ tha i.” Rồi quả nhiên chàng không sử dụng khinh công, cứ thế sải bước chạy đi vun vút, không hề hăm hồ chút nào. Đường như hiểu được lời của chàng, con thỏ hoang lại càng chạy nhanh hơn, còn liên tục chui vào trong các bụi cỏ, nhanh nhẹn vô cùng.

“Mi cũng giảo hoạt thật đấy!” Phó Hân Thần cất tiếng cười vang, theo sau con thỏ chạy đi giữa chốn gập ghềnh khúc khuỷu.

Cứ một mực đuổi riết không buông, khiến Phó Hân Thần chợt như trở lại thời niên thiếu, đuổi ngựa đuổi thỏ, thi triển hết những thủ đoạn của bản thân, tất cả chỉ bởi lòng hiếu thắng. Về sau khinh công cao dần, không còn thú nào có thể thoát khỏi lòng bàn tay chàng nữa, chàng mới mất đi hứng thú chạy đua với những con vật dưới đất. Rồi chàng lại chuyển mục tiêu tới lũ chim trên trời; một cây cung một mũi tên, một viên đá, một cọng cỏ, sau đó là một chưởng một quyền, lại cộng thêm ý chí và lòng nhẫn nại không ai có thể sánh được, đám chim trên trời rốt cuộc cũng trở thành vật trong túi của chàng. Bởi thế, năm mười sáu tuổi khi vừa bước chân vào giang hồ chàng đã tỏ ra kiêu căng ngỗ ngược, nhưng thứ thật sự khiến chàng trở nên lạnh lùng cao ngạo chính là sự khác biệt quá rõ ràng giữa động vật và con người. Đã quen với phương thức sinh tồn đơn giản và trực tiếp, khi gặp phải lũ người bỉ ổi, có mấy lần chàng suýt nữa mất mạng, do đó hình thành nên tính cách vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn của chàng về sau. Xuất đạo được sáu năm, năm hai mươi hai tuổi chàng đã xây dựng ình một thế lực khổng lồ, khiến người trên giang hồ nghe mà biến sắc. Thế nhưng đồng thời chàng lại tự nhốt mình vào trong một nhà lao do bản thân tự tạo ra, hoàn toàn cách biệt với sự vui vẻ. Cho đến khi Tịnh Nhi xuất hiện, chàng mới bắt đầu sống một cuộc sống khác, tuy không thể tiêu sái ngang tàng, nhưng lại chứa chan hạnh phúc và ngọt ngào. Tiếc rằng ngay sau đó lại là năm năm rông rã mà chàng không bao giờ muốn nghĩ đến.

Không ngờ sau khi nếm đủ mọi mùi vị đắng cay mặn ngọt chốn hồng trần, ở tuổi ba mươi, chàng lại có thể quay về với cuộc sống buổi ban sơ, thật khiến người ta lòng đầy cảm xúc.

Phó Hân Thần chân không dừng bước, sau khi chạy qua một đồng đá lởm chởm, đột nhiên nhìn thấy con thỏ đang chui vào cái hang được che giấu bởi bụi cỏ bên dưới đồng đá. Chẳng nghĩ ngợi gì, chàng hú dài một tiếng rồi lao vút lên không trung, xuất ra chiêu điều hầu bắt thỏ, thoáng cái con thỏ đã bị chàng bắt sống, đôi tai dài nằm trong tay chàng, cặp mắt như hồng ngọc khép hờ, chẳng hề động đậy. Thỏ được chân giầy đạp, thỏ cái mắt mê ly!

“Thì ra là một con thỏ cái.” Tối lúc này Phó Hân Thần mới chú ý thấy bụng con thỏ hơi nhô lên, xem ra đã có thai rồi. “Không ngờ Phó Hân Thần ta lại thua trong tay một con tiểu súc sinh như mi.”

Khẽ cười tự giễu một tiếng, chàng thả con thỏ xuống đất, nói: “Đi đi, ta thua rồi.”

Con thỏ vừa có được tự do, lập tức đập mạnh chân sau, “soạt” một tiếng chui vào trong hang, biến mất chẳng còn bóng dáng.

Thì ra vừa rồi chàng đang đuổi hăng say con thỏ sắp chui vào trong hang nhất thời nôn nóng, không ngờ lại sử dụng đến võ công, do đó cho dù bắt được con thỏ nhưng vẫn tính là chàng đã thua rồi.

Khẽ lắc lắc đầu, Phó Hân Thần nhìn quanh, bất ngờ phát hiện mình đang ở trên lưng chừng ngọn núi phía sau căn nhà gỗ. Nơi này đá lởm chởm, cỏ dại mọc đầy, hết sức khó đi. Ban đầu khi đuổi theo con thỏ chàng quá mức hưng phấn, chẳng chú ý đến chuyện gì, tới lúc này nhớ ra mình chưa từng đến đây bao giờ, đường như Diệp Thanh Hồng cũng thế, có lẽ là vì việc đi lại ở đây quá khó khăn.

Đang định tìm đường xuống núi, nhưng chàng lại chẳng thấy chỗ nào có thể đặt chân, lòng không khỏi hoài nghi việc mình không dùng khinh công mà làm sao lại lên đây được. Hết cách, chàng chỉ đành vận khí nhảy vút lên, rồi mượn lực ở một vài chỗ đá nhô ra, cứ thế lao thẳng xuống núi. Trên đường chàng đi qua một hang đá ẩn sâu vào trong lòng núi, bên trong từng làn khí lạnh tỏa ra, chàng chẳng nhìn rõ tình hình bên trong thế nào, thân thể đã lao tới dưới chân núi rồi.

Khi đi ngang qua khu rừng trúc, chợt nghe có tiếng sột soạt vang lên, chàng ngẩng đầu nhìn, chẳng ngờ lại là một con rắn lục xanh dài chừng ba thước đang quấn quanh một cây trúc. Nửa người của nó ngẩng lên,

hung hăng hướng về phía chàng mà thè lưỡi.

“Muốn chết.” Phó Hân Thần hừ lạnh một tiếng, phất ống tay áo. Con rắn lục bị đánh bay lên không trung, rồi “bịch” một tiếng rơi xuống mặt đất đầy những lá trúc, sau khi quần quai vài cái liền dừng lại hẳn. Chàng bước tới nhặt xác con rắn lên, đi xuyên qua khu rừng.

Rắn ở nơi này không phải chỉ nhiều bình thường, chàng đến đây được mấy tháng, số rắn từng giết không chỉ mấy trăm. Nha đầu đó ở đây nhiều năm như vậy, không biết làm thế nào mà lại không bị rắn cắn. Qua đó có thể thấy chuyện trên đời này cũng không phải đều nằm trong những suy đoán thường tình cả.

Sau khi Diệp Thanh Hồng bị thương, một ngày ba bữa đều là do Phó Hân Thần nấu nướng.

Lúc chiều tối, một nồi canh rắn thơm lừng nghi ngút bốc hơi được bưng ra khỏi lò.

“Đây là thịt gì vậy?” Diệp Thanh Hồng đón lấy bát canh mà Phó Hân Thần đưa cho, ngửi thử một chút, rồi hỏi với giọng nghi hoặc. Thứ mùi này nàng chưa từng ngửi thấy bao giờ.

Căn bản không thèm để ý đến nạng, Phó Hân Thần cứ thế ngồi uống canh một cách ngon lành. Canh thịt rắn ngon mà lại bổ, để nguội rồi thì không còn ngon nữa. Thấy chàng không trả lời, Diệp Thanh Hồng cũng không để bụng, bèn uống một ngụm canh, cảm thấy thơm ngon vô cùng, canh đã ngon như vậy rồi, thịt chắc sẽ không khó ăn. Nghĩ vậy, nàng bèn gấp một miếng thịt định bỏ vào miệng, chợt ngáy ra, trong nháy mắt sắc mặt đã trở lên trắng bệch, bàn tay gấp thịt không ngừng run rẩy.

“Rắn...” Giọng nói yếu ớt của nàng mang theo vẻ khó tin, rồi nàng buông tay, đôi đũa và miếng thịt rắn cùng rơi xuống.

“Lãng phí!” Phó Hân Thần khê mắng một tiếng, đôi đũa đưa ra nhanh như chớp giắt kẹp lấy miếng thịt rắn đang rơi, rồi bỏ vào trong miệng, mà cùng lúc ấy còn có tiếng đôi đũa rơi xuống đất vang lên. Nữ nhân thật đúng là phiền phức, chẳng qua chỉ là canh rắn đun chín mà thôi, có cái gì đáng sợ đâu chứ.

Cảm giác buồn nôn kèm theo một nỗi đau thương khó tả trào lên cổ họng, Diệp Thanh Hồng hoàn toàn biến sắc, loạng choạng bước đi như chạy ra ngoài căn nhà gỗ, đứng nôn mửa bên dưới mái hiên.

Phó Hân Thần đi theo sau nàng, hai tay khoanh trước ngực lạnh lùng quan sát, cho đến lúc...

“Cô nôn đủ chưa hả?” Thấy nàng đến mặt xanh mặt vàng cũng đã nôn ra cả, chàng không khỏi cảm thấy khó hiểu vô cùng, chỉ là uống mấy ngụm canh rắn mà thôi, nghiêm trọng đến vậy sao?

Không được nữa rồi, nàng đã sắp hư thoát đến nơi rồi, nhưng tại sao vẫn còn buồn nôn như vậy, ai có thể cứu nàng được đây? Phó Hân Thần thở dài một tiếng, đành bước lên, áp bàn tay vào sau lưng nàng, chậm rãi truyền chân khí qua.

Diệp Thanh Hồng cảm thấy có một luồng khí nóng từ sau lưng truyền vào cơ thể, rồi lan ra khắp toàn thân, lập tức khiến nàng cảm thấy hết sức ấm áp. Tâm trạng căng thẳng dần bình tĩnh trở lại, cơn nôn mửa của nàng cũng theo đó mà tạm dừng.

Phó Hân Thần múc từ trong vại ra một gáo nước đưa qua, Diệp Thanh Hồng ngẩn ngơ đón lấy, mơ màng đưa lên súc miệng, nhưng trong đôi mắt đen láy của nàng vẫn tràn ngập sự sợ hãi, thương tâm và chán ghét. Có quá nhiều ký ức đáng sợ khiến nàng chìm vào một cơn ác mộng không có đường ra, nàng ra sức giãy giụa, nhưng lại không làm sao thoát được. Không, không, nàng không muốn tiếp tục sống cuộc sống đó nữa, không muốn một chút nào!

“Nô Nhi.” Phó Hân Thần khê cất tiếng gọi, sắc mặt của nàng khiến chàng không đành lòng.

Lần đầu tiên, nàng để lộ ra nhược điểm của bản thân trước mặt chàng, nàng không phải là không sợ gì hết cả.

Diệp Thanh Hồng ngẩn ngơ nhìn chàng, ánh mắt trống rỗng đến đáng sợ. “Phó Hân Thần.” Nhìn thấy gương mặt khiến người ta yên lòng của chàng, mắt nàng chợt có một ánh hào quang thoáng qua, tựa như vừa nắm bắt được điều gì đó. Nàng quàng tay tới ôm lấy chàng, ôm rất chặt như một người sắp chết đuối chợt bầu vịu được vào khúc gỗ khô. “Phó Hân Thần.” Nàng khê gọi, dường như chỉ cần nắm chặt cái tên này là có thể mang lại cho nàng vô vàn dũng khí.

Phó Hân Thần muốn đẩy nàng ra, nhưng cánh tay đã đưa lên một nửa lại không cách nào hạ xuống được. Tuy nàng không nói gì hết, nhưng từ lực đạo nàng dùng để ôm chàng có thể dễ dàng nhận ra, nàng đang sợ hãi, không chỉ sợ hãi mà còn cô đơn. Rốt cuộc chàng đã làm sai chuyện gì mà khiến nàng sợ hãi như thế? Chỉ vì rắn sao? E rằng không phải. Bất tri bất giác, chàng nhẹ nhàng đặt cánh tay lên vai nàng, nhưng không đẩy ra. “Được rồi, không việc gì nữa rồi.” Tiếng dỗ dành dịu dàng vang lên, ngay đến chàng cũng giật mình, từ lúc nào mà trái tim chàng lại trở nên mềm yếu như thế? Giọng nói thuần hậu ấy có tác dụng xoa dịu lòng người, còn vầng ngực rộng rãi và ấm áp kia khiến Diệp Thanh Hồng cảm nhận được sự yên ổn trước giờ chưa từng có, cơn ác mộng ngày xưa chậm rãi tan đi, nàng lại một lần nữa trở nên kiên nghị và cứng rắn, không sợ hãi bất cứ điều gì.

Sau khi tự kiểm soát được bản thân, Diệp Thanh Hồng đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi bờ môi mềm mại hôn lên chiếc cằm cương nghị của Phó Hân Thần. Trong mắt Phó Hân Thần thoáng qua một tia kinh ngạc, chẳng nghĩ ngợi gì đã vung tay đẩy nàng ra, sau đó xoay người đi thẳng vào phòng, sự lạnh lùng lại một lần nữa ngập tràn trong không khí.

Diệp Thanh Hồng ngồi bệt xuống đất, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy một nỗi đau khổ đến tột cùng. Nàng sớm biết chàng sẽ có phản ứng như vậy, nhưng trái tim vẫn rất đau. Nàng chỉ... chỉ vì sự dịu dàng bất chợt của chàng nên mới thăm thẳm mừng rỡ, rồi nhất thời không kiềm chế được mà hôn chàng thối, không hề có ý gì khác. Nàng biết trong lòng chàng chỉ có một người, không thể chứa thêm người nào khác nữa. Nhưng nàng cũng chẳng có yêu cầu gì, chỉ mong chàng đừng cự tuyệt những hành động thể hiện sự thân thiện của nàng mà thôi, đặc biệt là còn dùng cách làm tổn thương người khác thế này.

“Phó Hân Thần!” Diệp Thanh Hồng sợ làm kinh động đến Phó Hân Thần đang trong cơn giận dữ, nên bèn dùng thứ âm thanh mà chỉ có bản thân mới nghe thấy được để gọi ra cái tên có thể khiến nàng trở nên kiên cường hơn này, nhằm ngăn nỗi bi thương đã sắp nhấn chìm nàng đến nơi.

6. Chương 6

Khi vết thương trên người Diệp Thanh Hồng khỏi hoàn toàn thì đã là mấy tháng sau đó, thời tiết càng ngày càng lạnh, chỉ mấy ngày nữa thôi là nơi này sẽ bước vào mùa tuyết kéo dài những bốn tháng trời.

Diệp Thanh Hồng bện mái tóc dài thành bím và quấn lại sau gáy, trên người mặc một chiếc áo khoác màu trắng hợp người, ống quần được dùng xà cạp bó chặt, làm nổi bật vẻ thon dài tuyệt đẹp của đôi chân, phía dưới là đôi giày vải đế dày, bộ dạng đúng như một người chuẩn bị đi xa.

Phó Hân Thần ngồi trên một tấm đệm cỏ trong nhà, tay cầm một khối gỗ, không biết là đang đeo gọt cái gì.

“Phó Hân Thần, ta phải đi lên thị trấn một chuyến.” Diệp Thanh Hồng vừa nói vừa thu dọn những thứ hàng hóa chuẩn bị mang lên thị trấn bán: “Mấy hôm nữa là tuyết rơi rồi, đến lúc đó chúng ta sẽ có một thời gian dài không thể ra ngoài được, ta phải chuẩn bị sẵn sàng lương thực dùng ủa đông. Chàng có muốn ta mang chút đồ gì về cho chàng không?”

Dường như Phó Hân Thần không hề nghe thấy lời của nàng, một lòng tập trung vào công việc trong tay, thậm chí còn không buồn ngẩng đầu lên.

Diệp Thanh Hồng không kìm được thở dài, đúng thế, từ sau lần nàng hôn chàng ngày hôm đó, chàng liên không nói chuyện với nàng câu nào. Ôi, nếu sớm biết như vậy thì nàng đã cố gắng khống chế bản thân rồi, ít nhất chàng còn để ý đến nàng một chút. Bây giờ thì hay rồi, đúng là tự gây nghiệt không thể sống mà.

“Chàng đang làm gì vậy?” Diệp Thanh Hồng đi tới bên cạnh Phó Hân Thần, khom người xuống tò mò nhìn xem chàng đang làm gì.

Phó Hân Thần không né tránh, cũng chẳng để ý đến nàng, những mảnh gỗ vụn không ngừng được con dao trong tay chàng gọt rơi xuống đất, đường nét của một con chim ưng chậm rãi thành hình.

Một nét giao hoạt thoáng lướt qua trong đôi mắt của Diệp Thanh Hồng.

“Chụt...” Một nụ hôn rất kêu được trao lên mặt Phó Hân Thần. Trong lúc chàng còn đang ngẩn ra, Diệp Thanh Hồng đã lùi lại phía sau, trên khuôn mặt và trong ánh mắt chứa chan nét cười rạng rỡ. Mặc kệ kết quả là như thế nào, dù sao thì cũng không thể tệ hơn được nữa.

“Ta đi đây.” Không đợi nét lạnh lùng kịp ngưng tụ trong đôi mắt chàng, Diệp Thanh Hồng đã công chiếu gửi lên và chuồn ra ngoài cửa.

Đợi khi bóng lưng nàng biến mất, ánh mắt sắc bén cùng với vẻ mặt lạnh lùng của chàng nháy mắt đã dờ bỏ hoàn toàn, thay vào đó là vẻ khốc không được cười chẳng xong. Vô lâm chí tôn Long Nguyên chủ không ngờ lại bị một tiểu nha đầu trối gà không chặt khinh bạc hai lần, chuyện này mà truyền ra ngoài, chàng còn có thể hành tẩu trên giang hồ được nữa sao?

Nhét con chim ưng gỗ còn chưa làm xong vào lòng, phải đi chút mặt gỗ dính trên tay, chàng vươn người đứng dậy. Có bài học từ lần trước, chàng làm sao dám để nha đầu đó một mình đi xuyên qua rừng rậm. Hơn nữa đã lâu lắm rồi chàng chưa động đến một giọt rượu nào.

“Ấy...” Đang tung tăng cất bước trên đường, Diệp Thanh Hồng đột nhiên cảm thấy trên vai nhẹ bẫng, khi ngoảnh đầu lại thì chiếc gửi đã nằm trong tay Phó Hân Thần. Không phải chứ, chẳng qua chỉ hôn một cái thôi mà, có cần phải đuối đến tận đây không, mà chàng còn định vứt cái gửi được chuẩn bị để đổi lấy lương thực cho hai người bọn họ đi sao? Phó Hân Thần mà nàng biết lẽ ra không phải là người nhỏ mọn như vậy mới phải.

Trong đầu nàng đang nghĩ cái gì, Phó Hân Thần chẳng cần nghĩ cũng biết rất rõ. Chàng im lặng không giải thích, cứ thế công chiếu gửi lên lưng, rảo bước đi về phía trước.

“Này, này, chàng định đi đâu vậy?” Diệp Thanh Hồng giật mình, vội vàng bám theo sau. Không phải chứ, chàng muốn rời khỏi nơi này ư? Vậy nàng phải làm thế nào?

Phó Hân Thần liếc nhìn bộ dạng chải chuốt của nàng khi bám theo, trong mắt tràn đầy vẻ giễu cợt. Nha đầu này không phải chỉ ngọc bình thường.

“A, đôi mắt của chàng... thật đẹp quá!” Lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt khác ngoài vẻ lạnh lùng và xa cách của chàng, Diệp Thanh Hồng không khỏi ngẩn ngẩn ra, bước chân cũng chậm hẳn lại.

Phó Hân Thần nghe vậy thiếu chút nữa thì ngã lộn xuống đất, cảm giác tức cười trào dâng, nha đầu này đúng là đã hết thuốc chữa rồi.

“Này, chàng đợi ta một chút với!” Đột nhiên phát hiện mình đã bị bỏ lại một khoảng rất xa, Diệp Thanh Hồng vội vàng cất bước đuối theo, rồi đưa tay nắm chặt lấy vạt áo chàng, để tránh bị chàng bỏ lại lần nữa.

“Phó Hân Thần, có phải chàng muốn cùng ta lên thị trấn không?” Sau khi hơi thở dần trở lại bình thường, Diệp Thanh Hồng mới chợt giật mình nghĩ đến khả năng này. Hi, đúng là tốt quá rồi, vừa này nàng còn cảm thấy khó chịu vì bốn ngày tới không được gặp chàng, bây giờ thì không cần lo lắng nữa.

“Biết ngay là chàng sẽ không trả lời mà.” Diệp Thanh Hồng khế hừ một tiếng. Vì không bị cự tuyệt, nàng lại càng được vui đùa tiên mà nắm lấy bàn tay của chàng, hơn nữa còn nắm rất chặt, sợ chàng sẽ rứt trở về.

Phó Hân Thần tựa như không hề phát giác, bước chân càng lúc càng nhanh.

Trên mặt Diệp Thanh Hồng dần xuất hiện màu đỏ ửng, tiếng thở dồn dập vang lên và những giọt mồ hôi lạnh lẽo chảy xuống bờ má bầu bĩnh của nàng, dù là kẻ ngọc cũng biết nàng đang rất chật vật. Nhưng nàng lại không nỡ buông tay, một mực ra sức cất bước, tất nhiên chẳng còn thời gian đâu mà nói chuyện.

Tuy biết rõ đây là cách tốt nhất để khiến nàng im miệng, nhưng Phó Hân Thần vẫn không kìm được thả chậm bước chân, đi với tốc độ của người bình thường. Vốn chàng có thể ôm nàng rồi sử dụng khinh công chạy đi, như thế không đến nửa ngày là có thể tới được thị trấn, nhưng ai mà biết được nha đầu háo sắc này có thừa cơ tập kích chàng một lần nữa hay không? Chàng không muốn mạo hiểm, thà phải đi bộ hai ngày còn hơn là bị nàng khinh bạc. Có lúc ngẫm lại chàng cũng thấy rất oan uổng, với tính cách của chàng lúc trước, ngay từ lần đầu tiên hôn trộm chàng, có lẽ nàng đã bị chàng giết rồi, đâu còn có thể làm bừa như vậy được nữa. Tiếc rằng vật đổi sao dời, thế sự bể dâu, chàng quả thực đã thay đổi quá nhiều, có rất nhiều chuyện chàng không quan tâm như trước nữa. Chàng không để ý đến nàng, cố ý tỏ ra xa cách, thực

ra không phải vì giận nàng làm bừa, mà muốn tốt cho nàng, không muốn nàng lún quá sâu. Cô bé này quá đơn thuần, căn bản không hiểu rằng chữ “tình” có thể dễ dàng khiến người ta thương tổn.

Liếc nhìn khuôn mặt đầy hưng phấn của nàng, Phó Hân Thần không khỏi âm thầm thở dài. Sự cự tuyệt của chàng thật sự có tác dụng sao? Có lẽ chàng vốn không nên đến nơi này, tất cả đều đã muộn rồi ư?

“Chàng đang nghĩ gì vậy ?” Vừa có cơ hội Diệp Thanh Hồng liền cất tiếng ngay, đồng thời đổi sang ôm lấy cánh tay của Phó Hân Thần, bộ dạng hưng phấn như một con chim nhỏ.

Cảm giác mềm mại ở tay phải truyền đến khiến Phó Hân Thần khẽ cau mày lại, nha đầu Nô Nhi này sao lại chẳng có chút e thẹn nào của một cô gái như thế?

“Buông tay!” Phó Hân Thần đột nhiên dừng bước, lạnh lùng nói.

Bị chàng làm cho giật mình, phản ứng đầu tiên của Diệp Thanh Hồng là lắc đầu một cái thật mạnh rồi càng ôm chặt hơn.

“Cô có buông không?” Phó Hân Thần lại nói với giọng lạnh lùng hơn, trong mắt phát ra những tia sáng vô cùng sắc bén. Nếu nàng còn không chịu buông, chàng đành không khách sáo nữa thôi.

“Không buông.” Diệp Thanh Hồng không dám nhìn chàng, cụp mắt xuống, nhưng đôi tay vẫn ôm chặt lấy tay chàng: “Buông chàng ra chàng sẽ vứt bỏ ta.” Xưa nay nàng luôn rất nghe lời, nhưng từ sau lần phản kháng lại sự phụ, nàng liền trở nên không còn ngoan ngoãn như trước nữa. Đối với chàng, nàng có một thứ tình cảm lưu luyến đậm sâu, rất sợ chàng sẽ chẳng hề thương tiếc mà vứt bỏ nàng lại.

Thì ra nàng sợ điều này. Phó Hân Thần nhắm mắt lại về hết cách, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều: “Cô buông tay ra, ta sẽ không vứt bỏ cô lại.”

“Thật sao?” Hàng lông mi của Diệp Thanh Hồng hấp háy, trong mắt tỏa ra những tia sáng rực rỡ vô cùng, nhưng ngay sau đó lại trở nên buồn bã: “Chàng gạt ta, ta không nghe.” Tại một nơi sâu thẳm nào đó trong ký ức của nàng, dường như cũng có một người từng lừa gạt nàng, rồi vứt bỏ nàng. Người đó là ai nàng đã không còn nhớ nữa, có lẽ đó là chuyện của kiếp trước rồi. Dù sao thì nàng cũng sẽ không bao giờ buông tay.

Phó Hân Thần ngẩng đầu lên trời thở dài một hơi, nghiêng chặt răng, chuẩn bị vận công đẩy nàng ra. Chẳng ngờ nơi khóe mắt lại vừa khéo nhận thấy khuôn mặt thấp thoáng vẻ ưu thương của nàng, sự ưu thương ấy dường như là toát ra từ trong xương cốt, khiến tiếng lòng chàng run rẩy, sự đồng cảm nổi lên. “Ta chưa từng gạt nữ nhân bao giờ.” Chàng vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi như để đè nén lửa giận trong lòng, nàng mà còn không buông tay, chàng sẽ...

Diệp Thanh Hồng cụp mắt xuống, không nói một lời, trên khuôn mặt quật cường là vẻ kiên quyết không thỏa hiệp, bất kể thế nào nàng cũng sẽ không chịu buông tay.

Phó Hân Thần hậm hực trừng mắt nhìn nàng một cái, hai người rơi vào cục diện giằng co.

Sau một hồi im lặng rất dài...

“Thôi vậy, cô thích làm sao thì làm.” Rốt cuộc Phó Hân Thần cũng đành tuyên bố thỏa hiệp. Nhìn vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ bùng lên trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, đáy lòng chàng bất giác thở phào một hơi. Thôi vậy, tính toán với một tiểu nha đầu làm gì cho phí sức.

Mà kết quả của sự thỏa hiệp ấy là...

Càng đi sắc mặt của chàng càng khó coi, nha đầu này rõ ràng là cố ý không coi chàng như một nam nhân. Tuy ngoài Tịnh Nhi ra chàng không chạm vào nữ nhân nào khác, nhưng chàng là nam nhân, tất nhiên sẽ có phản ứng bản năng của nam nhân. Quả nhiên mềm lòng không phải chuyện hay ho gì.

Trước khi trời tối, bọn họ tìm được một hốc cây lớn để qua đêm. Sau khi nhóm một đồng lửa lên, không khí cũng coi như là ấm áp. Bữa tối là hai con gà rừng mà Phó Hân Thần tiện tay săn được trên đường, lương khô mà Diệp Thanh Hồng mang theo không cần dùng đến.

“Không được qua đây!” Phó Hân Thần lạnh lùng ngăn Diệp Thanh Hồng đang có ý đồ mon men tới, nha đầu này thật đúng là không biết xem sắc mặt người ta. Chàng đã thể hiện thái độ bài xích rất rõ ràng rồi, vậy mà nàng vẫn cứ bò tới, thật không hiểu trong đầu nàng đang nghĩ gì.

“Tại sao?” Diệp Thanh Hồng không khỏi cảm thấy khó hiểu, nàng chỉ thích gần gũi chàng mà thôi, có gì không đúng chứ?

Cầm một cành cây khô vút vào đồng lửa, Phó Hân Thần ngồi xếp bằng, ánh mắt sáng quắc dừng lại trên ngọn lửa đang thoảng đung đưa, đầu óc chìm trong tư lự, không thèm để ý đến Diệp Thanh Hồng nữa.

Đã sớm quen với sự lạnh lùng của chàng, Diệp Thanh Hồng không hề để bụng, mà đi thẳng tới ngồi xuống bên cạnh chàng, tựa đầu vào bờ vai chàng khép mắt lại lim dim ngủ, coi lời cảnh cáo của chàng như gió thoảng bên tai.

“Bỏ bàn tay của cô ra!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên khiến Diệp Thanh Hồng rùng mình một cái, đôi tay đang ôm chàng vội vàng rút trở về, đồng thời cũng dịch người qua một bên, không dám đến gần chàng nữa.

“Lạnh...” Một trận gió thổi vào hốc cây, nàng hơi co người lại, có chút khó chịu cúi gầm mặt xuống. Chàng thật sự ghét nàng như vậy sao? Chỉ đến gần với chạm vào một chút thôi mà chàng cũng khó chịu? Một cảm giác tự ti khó tả bỗng trào lên trong lòng, ai cũng ghét nàng, ức hiếp nàng, tại sao chàng phải thích nàng chứ? Chàng và nàng vốn có liên quan gì đến nhau đâu. Vừa nghĩ đến việc mình và chàng thực ra chẳng có quan hệ gì, nàng liền vô cùng sợ hãi. Chàng muốn đi, nàng vốn không ngăn được. Chàng không muốn nàng đi theo, dù nàng có dốc hết sức cũng chẳng thể đuổi kịp chàng. Chỉ cần chàng thật sự muốn rời đi, có lẽ suốt cả cuộc đời này nàng sẽ không bao giờ gặp lại chàng nữa. Mà chàng rời khỏi nơi này vốn chỉ là chuyện sớm muộn, vậy nàng nên ngoan ngoãn, không làm chàng tức giận nữa, như thế có lẽ chàng sẽ còn nhớ đến nàng, nói không chừng sau này còn quay lại thăm nàng. Nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn thấy sắc mặt âm u bất định dưới ánh lửa của Phó Hân Thần, nàng chợt hiểu rõ, đáy lòng bỗng trào lên cảm giác bị ai khinh tả. Chàng sẽ không bao giờ trở về nữa, bất kể nàng ngoan ngoãn thế nào, một khi chàng đi, chắc chắn sẽ không bao giờ còn trở lại.

“Phó Hân Thần...” Nàng rụt rè đưa tay kéo ống tay áo chàng, muốn nói mà lại thôi.

Vốn không muốn để ý đến nàng, nhưng rốt cuộc chàng vẫn không kìm được mà bật thốt ra hai từ: “Ngủ đi!” Rất lạnh lùng, người ngoài nghe thì tưởng như vô tình, nhưng chàng biết rõ, mình lại một lần nữa mềm lòng. Suy nghĩ của nàng vô cùng phức tạp, chàng không thể nào biết rõ, nhưng tâm trạng buồn thương mất mát cùng với mặc cảm tự ti của nàng, thì chàng lại có thể cảm nhận được một cách rõ ràng. Nàng chỉ là một tiểu nha đầu không hiểu sự đời mà thôi, chàng đối xử với nàng như vậy có phải là tàn nhẫn quá không?

Diệp Thanh Hồng cắn chặt môi dưới, tuy không muốn nhưng vẫn nghe lời chàng mà nhắm mắt lại, dựa người vào hốc cây. Có lẽ vì đã quá mệt, nàng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say.

Nghe thấy tiếng thở của nàng trở nên nhẹ nhàng mà đều đặn, Phó Hân Thần cũng nhắm mắt lại ngưng thần vận công. Bốn phía xung quanh nhanh chóng chìm vào tĩnh lặng, chỉ có những tiếng nổ lộp bộp thỉnh thoảng vang lên giữa đồng lửa, không khí lãng đãng hương gỗ rất nồng cùng với một làn u hương như có như không, như thực như ảo. Phó Hân Thần đã sớm không còn nhớ được trên thắt lưng chàng có dắt một túi thơm nhỏ hình thoi, đó là do Diệp Thanh Hồng nhất quyết đòi thắt cho chàng. Mà chàng cũng không để ý, đến việc lấy xuống vứt đi cũng ngại mất công, do đó vẫn một mực đeo đến tận bây giờ. Có điều bông hoa đó thật hữu dụng, mùi hương tỏa ra đến giờ vẫn chẳng giảm chút nào, chỉ là không có ai chú ý đến sự tồn tại của nó, đến Diệp Thanh Hồng cũng quên mất nó rồi.

Đột nhiên Diệp Thanh Hồng giật mình tỉnh giấc, vội vàng mở mắt nhìn sang bên cạnh, sau khi thấy Phó Hân Thần vẫn điềm nhiên ngồi đó mới cảm thấy yên tâm, tới tận lúc này nàng mới phát giác toàn thân mình đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Vừa rồi nàng nằm mơ thấy Phó Hân Thần và thê tử của chàng cùng nhau rời khỏi thung lũng, không mang theo một chút lưu luyến nào. Nàng muốn đuổi theo, nhưng đôi chân lại nặng như đeo chì, muốn nhắc lên cũng không được, trong lúc nôn nóng liền giật mình tỉnh giấc.

Thì ra đó chỉ là giấc mộng. Nàng si mê nhìn tấm lưng vạm vỡ của Phó Hân Thần, giữa ánh lửa âm u, trông chàng lại càng thêm phần cao lớn. Nếu giấc mộng đó là sự thật, vậy nàng phải làm thế nào, giữa hai người bọn họ đâu còn chỗ cho nàng dung thân nữa. Thời gian vừa qua, sở dĩ nàng mặc kệ tất cả mà biểu đạt tình cảm trong lòng với chàng là bởi vì nàng đoán được thê tử của chàng đã rời bỏ chàng mà đi.

Sự thương tâm, đau khổ của chàng, nàng đều nhìn thấy rất rõ, hơn nữa còn có cảm giác như bản thân đang

cùng chịu đựng với chàng. Nàng rất xót xa, xót xa cho chàng, cũng xót xa cho chính mình; xót xa vì chàng phải chịu giày vò đau khổ, xót xa vì cả cuộc đời này chẳng có ai chịu đặt nàng vào lòng.

Thế giới này vốn chính là như vậy, ông trời không muốn nhìn thấy con người được mừng vui. Ôi, tại sao lại để nàng gặp lại chàng, để nàng biết được sự đau khổ của chàng?

Nàng rất đau lòng, đau đến nỗi khiến nàng mặc kệ tất cả. Nàng nhồm người lên, nhẹ nhàng quàng tay ôm lấy người Phó Hân Thần từ phía sau, áp môi lên bờ lưng rắn chắc của chàng, thật lâu, thật lâu. Chàng chỉ có một mình cô độc, tại sao còn phải rời khỏi nàng, hai người ở với nhau không tốt hơn sao? Có lẽ, chàng không nỡ rời xa thế tử của mình, cũng giống như nàng không nỡ rời xa chàng.

Phó Hân Thần vốn đã chìm vào giấc ngủ say, nay bị nàng quấy nhiễu như vậy liền lập tức tỉnh dậy, khi biết là nàng, thần kinh vốn căng như dây đàn lập tức buông lỏng. Rồi chàng thở dài một tiếng tràn đầy bất lực.

“Nô Nhi, buông ta ra!” Lần này giọng chàng đã không còn lạnh băng như trước nữa. Cũng không thể nói rõ là tại sao, đối với Diệp Thanh Hồng quả thực chàng không thể đành lòng lại được. Dù nàng làm bừa như hiện giờ, chàng vẫn dung túng, có lẽ chàng chỉ coi nàng như một cô bé mà thôi.

“Ta không muốn ngủ...” Diệp Thanh Hồng dán sát khuôn mặt vào bờ lưng ấm áp của Phó Hân Thần, không muốn buông ra, cũng không sợ làm chàng tức giận. Ôm chàng như thế này, là điều mà nàng luôn muốn làm; ôm chàng như thế này, hai người sẽ không còn cô độc.

Phó Hân Thần lại một lần nữa nhắm mắt lại, đối với loại tình huống liên tục xảy ra này chàng đã không còn biết phải làm sao nữa. Vứt bỏ nàng ư, hay lạnh lùng trách cứ nàng? Những cách này chàng đã dùng qua cả rồi, nhưng đều vô dụng, nàng càng gặp thất bại lại càng dưng cảm. Có lẽ vì cuộc sống hoàn toàn cách biệt với đời, nên nàng không giống những nữ nhân khác, không có sự thẹn thùng và e ấp của người thường, muốn làm thế nào thì làm thế đó, giống như chàng lúc mới bước chân vào giang hồ vậy.

Hơn nữa, tâm tư đơn thuần của nàng cũng khiến chàng không nỡ làm nàng tổn thương.

“Phó Hân Thần, chúng ta thương lượng một chút được không?” Diệp Thanh Hồng buồn bã hỏi. Biết là chàng sẽ không trả lời, nhưng nàng không muốn bỏ cuộc, có lẽ chàng vẫn đang nghe.

“Nếu có một ngày chàng phải rời đi, hãy mang ta theo!” Những ngày tháng phải sống một mình, nàng sợ là mình sẽ không chịu nổi nữa.

“Ta chưa từng ra bên ngoài bao giờ, nhất định là có rất nhiều người, có phải đều giống như người trên thị trấn hay không?” Dừng lại một chút, nàng bắt đầu tưởng tượng về thế giới bên ngoài: “Không đúng, chàng và Dương Chỉ Tịnh đều không giống người ở thị trấn lắm, người bên ngoài chắc phải giống bọn chàng mới phải.” Cảm thấy thân thể của chàng bỗng trở nên cứng đờ, nàng liền dừng suy đoán, biết rằng mình đã phạm vào điều cấm kỵ của chàng.

Hồi lâu sau vẫn không thấy chàng nổi nóng, nàng không khỏi có chút ngạc nhiên, rồi nói tiếp: “Ta không muốn phải cô độc một mình nữa, có lẽ ở bên ngoài ta sẽ tìm được một người để bầu bạn suốt đời. Chàng yên tâm, cho dù không tìm được, ta...ta cũng sẽ không bám lấy chàng đâu...”

Giọng nói của nàng có chút run rẩy, đối với bên ngoài, thực ra nàng vẫn rất sợ hãi. Đi theo sư phụ và sư nương, nàng sớm sợ phải ở cùng với người khác, cho nên từ trước đến nay nàng thà ở một mình trong thung lũng chứ không muốn dọn lên thị trấn, dù rằng mọi người ở đó đối xử với nàng rất tốt. Chỉ có chàng là không khiến nàng sợ hãi, nàng không thể nói rõ là tại sao, chỉ biết chàng sẽ không làm nàng tổn thương, cho dù chàng rất lạnh lùng, có lúc còn rất hung dữ. Có lẽ đây chính là duyên phận.

Tuy sợ hãi thế giới bên ngoài, nhưng nàng còn sợ không thể gặp lại chàng hơn. Nếu ở bên ngoài, có lẽ nàng có thể nghe thấy tin tức về chàng, có thể nhìn thấy chàng. Cho nên, dù sợ hãi nhưng nàng vẫn lựa chọn ra ngoài. Chàng luôn khiến nàng làm ra những chuyện mà trước đó thậm chí còn không dám nghĩ đến.

“Sẽ không có ngày đó đâu.” Bất giác Phó Hân Thần nhíu chặt đôi hàng lông mày lại, lòng rất không thích suy nghĩ này của nàng. Trong thế giới phồn hoa bên ngoài kia, nàng chỉ có thể là một con mồi, vẻ đẹp của nàng sẽ khiến nàng vĩnh viễn không được yên ổn, vì nàng vừa không biết võ công, lại không có chỗ dựa vững chãi như Tịnh Nhi. Hơn nữa, chàng không muốn trở lại giang hồ.

Tựa như không nghe thấy lời của chàng, Diệp Thanh Hồng giữ nguyên tư thế hiện tại chậm rãi chìm vào giấc ngủ say, mang theo cả quyết định của nàng.

Phó Hân Thần cười khở một tiếng, vòng tay ra phía sau, kéo Diệp Thanh Hồng vào lòng.

Diệp Thanh Hồng vừa chọn vải vừa buồn bực, tối qua nàng làm thế nào mà chui vào lòng Phó Hân Thần được nhỉ, sao nàng lại chẳng nhớ gì cả? Chết tiệt thật, một chuyện quan trọng như vậy sao nàng lại quên được? Sau này nàng phải làm thế nào để tái hiện chuyện đó đây?

“Tiểu Diệp, cháu thấy miếng này thế nào? Vừa dày vừa mềm, làm áo mùa đông là tốt nhất đấy.” Thím Trần vừa nói vừa đưa ra một miếng vải màu xanh cho Diệp Thanh Hồng. Nhà thím là nơi duy nhất bán vải trên thị trấn, người vùng núi đều nghèo, việc buôn bán này căn bản không thể duy trì cuộc sống, chỉ vì chồng thím thỉnh thoảng lại ra ngoài làm ăn, khi về nhân tiện mua lấy chút vải, cũng là để tiện ột vài người trên thị trấn may áo mới nhân dịp Tết đến mà thôi.

“Dạ.” Diệp Thanh Hồng đón lấy ướm thử một chút, cảm thấy cũng được. Đồ ở nơi này không được như những thứ sư phụ mang về, nhưng Phó Hân Thần còn chưa có áo bông, mà mùa đông trên núi thì rất lạnh, dù gì cũng không thể để chàng ăn mặc phong phanh được.

“Cháu lấy miếng này!” Nàng móc ra một ít bạc vụn vừa đổi được đưa cho thím Trần.

Thím Trần đón lấy, mắt lại không kìm được ngó về phía bụng nàng, đầy vẻ ngạc nhiên.

“Sao vậy, thím Trần?” Diệp Thanh Hồng có chút khó hiểu, liền cúi xuống nhìn, nhưng lại chẳng thấy có gì bất ổn.

“Có chưa vậy?” Thím Trần hỏi giọng hết sức thần bí, dường như đang nói đến một chuyện gì đó vô cùng quan trọng vậy.

“Sao cơ ạ?” Diệp Thanh Hồng chẳng hiểu ra sao, thím Trần đang nói cái gì?

“Trẻ con ấy.” Nghe giọng thím Trần thì đó như là một lẽ đương nhiên, không thể bình thường hơn được.

“Trẻ con ư?” Diệp Thanh Hồng cau mày lại, trong đôi mắt xinh đẹp chứa đầy vẻ nghi hoặc: “Trẻ con gì cơ? Trẻ con ở đâu ra chứ?”

“Cái con bé này!” Thím Trần cười trách sự vô tri của nàng: “Cháu và cậu ta ở cùng nhau đã được bốn, năm tháng rồi, chẳng lẽ không có chút cảm giác nào sao?”

Diệp Thanh Hồng ngơ ngác lắc đầu: “Cháu không biết.” Không biết thím đang nói cái gì nữa.

“Vậy thím hỏi cháu, thời gian gần đây cháu có thấy buồn nôn không? Có thấy rất buồn ngủ, cả ngày uể oải không?”

“Dạ không.” Tinh thần nàng rất tốt, sao tự dưng lại thấy buồn nôn được?

“Lạ nhỉ!” Thím Trần buồn bực lắm bầm: “Lâu như vậy rồi, không phải là không thể sinh đấy chứ?” Thím nghĩ vậy, liền không kìm được buột miệng nói ra, rồi lại vội vàng đưa tay lên che miệng, mắt thì lén ngó về phía Diệp Thanh Hồng, thấy nàng không tỏ thái độ gì mới thở phào yên tâm.

“Rốt cuộc thím đang nói gì vậy, thím Trần?” Diệp Thanh Hồng không nhịn nổi nữa, bèn cất tiếng hỏi thẳng.

“Cháu và cậu ta ở chung rồi phải không?” Thím Trần quyết định phải làm rõ nguyên nhân, nên chẳng hề kiêng kỵ gì cất lời hỏi.

“Ai cơ?”

“Nam nhân đó ấy?”

“Phó Hân Thần ạ? Đúng thế.”

“Vậy bọn cháu có...”

7. Chương 7

Diệp Thanh Hồng buồn bực không vui đi về phía tửu điểm duy nhất trên thị trấn, Phó Hân Thần nói chàng sẽ tới đó, còn về việc để làm gì thì chàng không nói, và nàng cũng không hỏi.

Trong tửu điểm âm u kia, Phó Hân Thần đang ngồi tự rót rượu uống một mình. Phía đối diện với chàng là một nam nhân tóc dài buông xõa qua vai, khuôn mặt xấu xí tới cực điểm. Thân hình gã gầy khô, so với Phó Hân Thần thì cao hơn một chút, nếu đứng lên ắt sẽ giống như một cây sào trúc vậy. “Người còn gì để nói nữa không?” Trong giọng nói khàn khàn của gã mang theo một vẻ vô tình tuyệt đối, giữa hai người bọn họ có mối quan hệ ân oán tình thù phức tạp vô cùng, còn nguyên nhân thì chỉ bởi một chữ tình mà thôi.

Mặc kệ thái độ cứng rắn của đối phương, Phó Hân Thần vẫn ung dung rót đầy một chén rượu ỳnh, rồi uống một hơi cạn sạch. Rượu ở đây rất mạnh, tuy không phải thượng phẩm nhưng uống vào lại rất có cảm giác, khiến chàng thích thú vô cùng. Mà nam nhân trước mắt này cũng thuộc loại như vậy. Nếu không có Tịnh Nhi, có lẽ bọn họ sẽ trở thành bằng hữu, nhưng nếu không có Tịnh Nhi, hai người bọn họ lại không thể biết nhau, có thể thấy duyên phận quả thực quá sức lạ lùng.

Đối với sự đứng đưng của chàng, gã cao kều kia không hề tức giận, khuôn mặt xấu xí tràn ngập vẻ thờ ơ, bất kể thế nào thì gã cũng chỉ làm chuyện mà gã cần làm. “Ta sẽ chôn người và Tịnh Nhi cùng một chỗ.” Gã dùng giọng không có chút tình cảm nào để nói về sự sống chết của người khác. Trên thực tế, trong lòng gã, có thể chôn cùng một chỗ với Tịnh Nhi chính là tâm nguyện lớn nhất, nhưng người mà Tịnh Nhi cần không phải là gã, nên gã chỉ đành đưa người mà nàng cần đến cho nàng. Từ trước đến giờ đều như vậy, chỉ cần là thứ mà Tịnh Nhi muốn, gã sẽ nghĩ đủ mọi cách để mang về cho nàng, chỉ bởi nụ cười của nàng mà thôi.

Phó Hân Thần lắc nhẹ chiếc bình rỗng trong tay, khẽ nở nụ cười, gọi: “Chủ quán, chuẩn bị một bình rượu để ta mang về!” Uống rượu, hơi say là được, không cần phải say quá. Tất nhiên cảm giác thống khoái khi uống rượu khiến người ta thoải mái, nhưng cơn đau đầu kèm theo sau đó lại khiến người ta run sợ. Nếu không có gì ngoài ý muốn, chàng thích uống có chừng mực.

“Tịnh Nhi sẽ không cảm kích người đâu.” Chàng ung dung nói, không ai hiểu về sự lương thiện của Tịnh Nhi hơn chàng, bao gồm cả sư huynh của chàng, cũng chính là gã nam nhân trước mắt - Khanh Tuân.

Trong đôi mắt màu nâu nhạt của gã thoáng nét buồn bã. Đúng thế, gã chưa từng hiểu Tịnh Nhi. Hồi nhỏ, Tịnh Nhi thích tỏ hoang, gã liền nghĩ đủ mọi cách bắt về một con thỏ trắng cho nàng. Kết quả là con thỏ ấy lại chết, khiến nàng khóc suốt ba ngày ba đêm, rồi một tháng sau nàng không thèm để ý đến gã. Còn có một lần, Tịnh Nhi vô ý nói mình thích hoa hồng, gã liền đi tìm khắp một dải Giang Nam, rồi biến cả Khanh phủ thành một biển hoa hồng rực rỡ. Chẳng ngờ Tịnh Nhi lại nổi giận, chỉ bởi vì gai hoa hồng đâm vào tay nàng. Những chuyện như vậy nhiều không đếm xuể, tóm lại, bất kể gã làm thế nào, Tịnh Nhi đều không vui.

“Tịnh Nhi rất cô đơn.” Cũng giống như gã vậy. Cho nên dù Tịnh Nhi có trách cứ, gã cũng phải bắt Phó Hân Thần đi theo nàng, cho dù làm như vậy sẽ khiến gã lòng đau như cắt. Có kẻ nào lại muốn tự tay đưa tình địch đến trước mặt người mà mình yêu đây? Gã, Khanh Tuân là một tên ngốc như vậy.

Nếu là mấy tháng trước, Phó Hân Thần chắc chắn sẽ chỉ mong được như vậy, nhưng bây giờ chàng đã suy nghĩ thông suốt rồi. Chết cũng được, sống cũng đành, chàng đều chẳng để trong lòng, có điều muốn chàng mặc cho người khác chém giết thì lại là điều không thể.

“Mạng của ta, người không làm chủ được.” Chàng ôn tồn nói, đối với mọi điều liên quan tới Tịnh Nhi, chàng đều rất hòa nhã, sẽ không vì đối phương muốn lấy mạng mình mà giận dữ. Trên thực tế, rất ít khi chàng tức giận, chàng chỉ không tha cho bất cứ kẻ nào dám uy hiếp chàng mà thôi.

“Ta sẽ cố hết sức.” Khanh Tuân cup mắt xuống, giọng điệu kiên quyết vô cùng. Nếu cần thiết, gã sẽ liều cả tính mạng của mình.

Phó Hân Thần nở một nụ cười ngạo nghễ, nếu chàng không muốn, không người nào có thể lấy mạng chàng được.

Khi Diệp Thanh Hồng bước vào tử điểm, liền thấy ngay cảnh này. Hai nam nhân ngồi đối diện với nhau, một người lạnh lùng nghiêm túc, một người thì cười nhạt ung dung, không khí tràn ngập một vẻ căng thẳng tới tột độ, khiến cho Hoàng Ngũ đang cầm bình rượu đã rót xong trong tay sợ đến nỗi không dám bước lên phía trước.

Một dự cảm không hay bất giác trào dâng, nàng cố kiềm chế nỗi sợ hãi, chậm rãi bước về phía trước, dang tay ôm lấy Phó Hân Thần, sợ chàng sẽ đột nhiên biến mất, đôi mắt mỹ lệ nhìn về phía nam nhân đối diện vẻ đề phòng, không hề sợ hãi trước sự xấu xí của đối phương.

Hành vi của nàng đã sớm nằm trong dự liệu của Phó Hân Thần, nên chàng không hề kinh ngạc, thậm chí còn không buồn né tránh. Đường đường là Long Nguyên chủ mà lại né tránh một tiểu nha đầu như chuột tránh mèo, vậy thì còn ra thể thống gì nữa.

Sắc mặt Khanh Tuân hơi biến đổi: “Người đã phản bội Tịnh Nhi!” Chỉ trích, phẫn nộ, đau đớn, nhưng khi ra khỏi miệng lại chỉ là một câu nói nhàn nhạt hững hờ. Thói quen mừng giận không biểu hiện ra ngoài đã hình thành từ nhỏ của gã khiến người ta khó có thể lý giải nổi. Cho nên, dù gã có dốc hết tâm tư, Dương Chỉ Tịnh vẫn không hiểu được tâm ý của gã.

“Ta không hề.” Phó Hân Thần lạnh lùng nói, không ai có thể làm nhục tấm lòng của chàng đối với Tịnh Nhi, cho dù là người mà chàng tán thưởng.

“Vậy cô ta thì sao?” Giọng nói của Khanh Tuân vẫn không có chút thay đổi, trong đôi mắt màu nâu thoáng qua một tia sát ý. Gã không cho phép bất cứ người nào làm Tịnh Nhi bị tổn thương, đối với những người có thể uy hiếp tới Tịnh Nhi, gã sẽ không tha cho bất cứ ai hết.

Phó Hân Thần nhạy cảm phát hiện ra ý đồ của gã, khuôn mặt tuấn tú lập tức trầm xuống: “Không liên quan, nàng chỉ từng cứu ta thôi.” Giải thích xưa nay vốn không phải thói quen của chàng, nhưng chàng biết nếu không giải thích, Diệp Thanh Hồng sẽ gặp nguy hiểm. Khi có chàng thì không sao, nhưng khi chàng không ở bên thì thật là khó nói. Mục tiêu mà Khanh Tuân nhắm vào, cho đến giờ vẫn chưa có ai thoát được. Gã có rất nhiều phương pháp giết người, cần bản không để tâm xem có quang minh chính đại hay không, cũng mặc kệ giới tính và tuổi tác của đối phương thế nào.

Thân thể Diệp Thanh Hồng trở nên cứng đờ, nàng chậm rãi buông tay, trên khuôn mặt xuất hiện một nụ cười sâu khổ, rất đẹp, nhưng cũng rất đắng cay. Đúng thế, không liên quan, trên thế gian này đâu có ai liên quan với nàng. Sự phụ và sự nương ư? Nàng chẳng qua chỉ là một đứa con gái bị bỏ rơi mà thôi, trước giờ bọn họ chưa từng coi nàng là người. Còn chàng, là nàng cứ đòi bám lấy, có liên quan gì được? Chàng nói không sai chút nào.

“Trong lòng Phó Hân Thần chỉ có một mình Dương Chỉ Tịnh.” Giọng của nàng yêu kiều mà hờ hững, nhưng lại có thể dễ dàng đánh động trái tim người khác.

Phó Hân Thần nghe vậy thì cảm thấy được an ủi rất nhiều, tuy nàng hay làm càn, nhưng lại không biết nói dối, không uống công chàng dung túng cho nàng bấy lâu nay.

Còn Khanh Tuân ở phía đối diện thì lại ngậy ra, gã không ngờ lại có thể cảm nhận được tình cảm của nàng, cảm nhận được sự đau đớn của nàng, cảm nhận được sự cô đơn và sợ hãi của nàng, cũng giống như gã năm xưa vậy.

Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, thế gian này có quá nhiều người vì tình mà đau khổ, còn nàng thì rất bất hạnh, yêu phải một người không thể yêu. Phó Hân Thần chỉ thuộc về Tịnh Nhi, không một ai có thể nhòm ngó. Tuy rằng đồng bệnh tương lân, nhưng gã sẽ không mềm lòng, nàng nhất định phải chết.

“Chao ơi, Khanh lang, chàng thật vô lương tâm, phải đợi em một chút với chứ!” Một giọng nói ẻo ẻo ợt đến rợn người chọt vang lên ngoài cửa, phá vỡ bầu không khí căng thẳng hiện giờ.

Nghe thấy giọng nói này sắc mặt Khanh Tuân hơi biến đổi, muốn né tránh thì đã không còn kịp nữa, người phát ra giọng nói kia như một cánh bướm bay vào, thoáng một cái đã ngồi vào lòng gã. Điều kỳ lạ là Khanh Tuân không hề đẩy đối phương ra, có điều sắc mặt càng trở nên âm trầm hơn trước: “Rồi sẽ có một ngày ta phải khiến cô không thể mở miệng nói chuyện nữa.” Giọng nói lạnh lùng ấy đã thể hiện rõ sự căm hận và khinh miệt của gã.

“Em phải làm sao đây?” Nữ nhân đó chẳng hề sợ hãi, ngược lại còn cất tiếng cười vang: “Nếu là như vậy, em cũng vui lòng lắm.” Nói rồi liền vòng tay qua cổ gã, hôn lên môi gã. Nàng hôn một cách lớn mật mà phóng túng, không để cho gã cơ hội né tránh, cũng không hề để ý xem bên cạnh có người hay không, vẻ lạnh lùng ban đầu của Khanh Tuần dần vỡ vụn, hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Phó Hân Thần tỏ ra hết sức hứng thú, còn Diệp Thanh Hồng thì lại ngăn người tò mò nhìn cảnh này. Đó là một nữ nhân yêu kiều quyến rũ, trong tiết cuối thu thể này mà chỉ mặc một chiếc váy đỏ mỏng tang, thân thể hơi run lên như ẩn như hiện sau chiếc váy, còn dải thắt lưng màu vàng quấn quanh eo lại càng làm bật lên vòng eo thon thả không đầy một vòng ôm của nàng, vạt váy chạm tới mắt cá chân phía dưới cũng không sao che được đôi chân thon dài cân đối. Cách ăn mặc như vậy quả thực vô cùng lẳng lơ quyến rũ, đặc biệt là nàng còn để trần hai bàn chân nõn nà như ngọc, càng làm tăng hiệu quả hút hồn người ta lên cả trăm lần.

Cảnh tượng nóng bỏng trước mắt khiến Phó Hân Thần vốn chỉ một lòng muốn xem kịch hay đột nhiên nhớ ra một chuyện, trong cơn kinh hãi liền vội vàng đứng lên, xoay người qua hoang mang che đôi mắt của Diệp Thanh Hồng lại.

“Không được nhìn!” Không ngờ chàng lại có chút hoảng hốt, vội vàng cầm bình rượu từ tay Hoàng Ngũ vẫn còn đang há hốc miệng ngăn ngó đứng cạnh, dắt tay Diệp Thanh Hồng nhanh chóng rời khỏi tử quán. Đúng là trò đùa, nếu sau này Diệp Thanh Hồng cũng học theo nữ nhân kia mà giãy vò chàng như vậy thì gay to. Chàng không dám đảm bảo đến lúc đó mình sẽ làm ra những chuyện gì.

Vẫn là hốc cây trước đó, nhưng Diệp Thanh Hồng lại lặng lẽ ngồi một bên nhắm mắt nghỉ ngơi, không đến gần Phó Hân Thần nữa. Đối với sự thay đổi này của nàng, Phó Hân Thần cảm thấy rất khó hiểu. Suốt một ngày nay nàng không những không nói năng gì, thậm chí còn không bám lấy chàng nữa, luôn đi ở tít phía sau, chẳng biết trong đầu rốt cuộc đang nghĩ những gì. Lẽ nào nàng đã suy nghĩ thông suốt rồi? Vậy là tốt nhất! Nhưng tại sao chàng lại cảm thấy trống trải, tựa như thiếu mất cái gì đó.

Đột nhiên Diệp Thanh Hồng mở bừng chăm chú nhìn về phía Phó Hân Thần. Trái tim Phó Hân Thần giật thót một cái, chờ nàng mở lời. Chàng cảm thấy dường như đã lâu lắm nàng không nói chuyện.

Nào ngờ Diệp Thanh Hồng chỉ ngăn ngó nhìn chàng một lúc, rồi tiếp tục nhắm mắt lại, dường như đang chất chứa tâm sự trong lòng.

Phó Hân Thần hơi cau mày, bỏ qua cảm giác thất vọng, sau đó nhắm mắt, không để ý đến nàng nữa. Nữ nhân thật đúng là một loài động vật khó hiểu, đã thế lại còn rất phiền phức, chàng nên ít dính dáng đến thì hơn. Nhưng, rốt cuộc nàng làm sao vậy?

Dự cảm bỗng dâng lên, Phó Hân Thần mở bừng mắt, trong hốc cây bất ngờ đã có thêm một người. Thì ra là nữ tử áo đỏ hồi sáng, nàng đang đứng ngay bên cạnh đống lửa, đầu mày cuối mắt toàn là nét xuân khuê gợi.

“Có chuyện sao?” Phó Hân Thần nheo mắt lại, ánh mắt phát ra những tia sáng sắc bén vô cùng, chẳng lẽ Khanh Tuần còn chưa chịu bỏ cuộc ư?

“Không có chuyện gì thì không thể tới sao? Đây là nhà ngươi chác?” Nữ tử đó ồ ạt đi tới bên cạnh Diệp Thanh Hồng, ngồi phịch ngay xuống đất, rồi đưa tay ôm lấy Diệp Thanh Hồng lúc này vẫn còn đang ngây người vào lòng, mấy ngón tay thon dài lướt nhẹ qua khuôn mặt mịn màng của nàng, miệng thì tán thưởng: “Tiểu muội muội đẹp thật đấy!”

“Buông cô ấy ra!” Phó Hân Thần không vui quát lên, chàng không thích Diệp Thanh Hồng bị người ta khinh bạc, dù đó là một nữ nhân.

“Úi chao, hung dữ quá! Muội tử ơi, tỷ tỷ sợ quá cơ!” Nữ tử đó khẽ đưa tay lên vỗ vỗ ngực, rồi rúc vào lòng Diệp Thanh Hồng, đáng vẻ như đang hết sức sợ hãi.

Diệp Thanh Hồng có chút không đành lòng, liền quay sang nói với Phó Hân Thần: “Phó Hân Thần, chàng đừng quát nạt tỷ ấy! Ta, ta rất thích tỷ ấy, để tỷ ấy ôm cũng không sao.” Nàng thích nữ tử áo đỏ này, liền để cho đối phương gần gũi, Phó Hân Thần không thích nàng, nên không để cho nàng gần gũi, đây là chuyện

rất bình thường mà. Nhưng, tại sao cứ nghĩ đến việc Phó Hân Thần không thích nàng, nàng lại cảm thấy khó chịu đến muốn khóc vậy?

Lời của nàng khiến Phó Hân Thần và nữ tử áo đỏ đều ngây ra. Phó Hân Thần ngây ra là vì dở khóc dở cười trước sự ngây thơ và vô tri của nàng, nữ nhân này rõ ràng chẳng có ý định gì tốt cả, vậy mà nàng lại coi ả như người tốt. Mà càng khiến chàng cảm thấy không thoải mái hơn là nàng lại dễ dàng thích một người như vậy, thế rồi nàng coi chàng là cái gì?

Còn nữ tử áo đỏ ngây ra là vì chưa từng có người nào đối xử với nàng thân thiện và chân thành đến thế. Từ khi sinh ra, nàng chưa bao giờ được ai coi trọng, nàng vốn không để ý, ít nhất thì nàng cũng cho rằng như vậy. Cho đến lúc này nàng mới bất ngờ phát hiện thực ra không phải thế, nàng để ý đến điều này vô cùng. Nàng đuổi theo đến đây vốn là để giết chết nữ nhân này vì đối phương có một khuôn mặt xinh đẹp hơn nàng gấp trăm lần, nàng sợ, sợ Khanh Tuấn sẽ động lòng. Nhưng bây giờ nàng biết mình sẽ không thể nào xuống tay được.

Ném ánh mắt dắc ý về phía Phó Hân Thần, giọng nói của nữ tử áo đỏ không còn eo ọt đến mức khiến người ta nổi da gà như trước nữa.

“Muội tử, tỷ hỏi này, muội đã có ý trung nhân chưa?” Tốt nhất là có rồi, nếu không nàng sẽ tìm giúp nha đầu này một người. Đã không thể giết chết đối phương, vậy thì đành gả đối phương đi vậy, kẻo không Khanh Tuấn lại nảy sinh suy nghĩ lung tung gì thì nguy to.

“Ý trung nhân?” Diệp Thanh Hồng nghiêng đầu qua một bên tỏ vẻ khó hiểu.

Phó Hân Thần mỉm cười về hết cách. Hai nữ nhân mà ở cùng một chỗ với nhau, phiền phức sẽ lại càng lớn, đặc biệt là một người thì không hiểu sự đời, một người thì lẳng lơ phóng đảng.

“Không hiểu ư?” Nữ tử áo đỏ hơi cau mày lẩm bẩm. Đúng là lạ thật, trên đời này nếu không tính hòa thượng và ni cô, người không hiểu ba chữ đó chắc cũng chỉ có nha đầu trước mắt này thôi. Không lẽ là vì xấu hổ? Hình như không phải, vậy nha đầu này rốt cuộc là từ đâu chui ra vậy?

Diệp Thanh Hồng khẽ lắc đầu, lại nhìn qua phía Phó Hân Thần bằng ánh mắt cầu cứu, chỉ thấy bên khoe miệng chàng vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm như hồi sáng đến giờ. Tuy chàng cười trông rất đẹp, nhưng nàng lại không thích chút nào. Nàng muốn nhìn thấy nụ cười phát ra từ tận đáy lòng chàng như hôm chàng mới tìm thấy cỏ tuyết nhu, khoảnh khắc đó nàng vĩnh viễn không thể nào quên được.

Nhận được ánh mắt cầu cứu của nàng, Phó Hân Thần chỉ khẽ lắc đầu, không định nói cho nàng biết. Cuộc đối thoại giữa hai nữ nhân này chàng không muốn xen vào, sợ sẽ gây ra những rắc rối không cần thiết.

Việc bọn họ đầu mày cuối mắt trao nhau đã bị nữ tử áo đỏ nhìn thấy, lập tức khiến nàng hiểu ra rất nhiều điều.

“Ý trung nhân chính là người mà muội rất thích, rất rất thích ấy, thích đến mức không muốn rời xa người đó một chút nào, một lòng một dạ chỉ muốn được mãi mãi ở bên người đó.” Nhìn thấy vẻ ngỡ ngàng trong mắt Diệp Thanh Hồng dần tan bớt đi, hơi ngừng lại một chút, sau đó nàng bổ sung thêm một câu: “Không phân nam nữ.”

Vừa dứt lời, tiếng xé gió đã đột ngột vang lên. Nữ tử áo đỏ muốn né tránh thì đã không còn kịp nữa, chỉ cảm thấy búi tóc hơi rung lên, dường như có thứ gì vừa cắm vào. Nàng đưa tay lấy xuống, không ngờ lại là một cành cây khô. Sắc mặt hơi tái đi, đôi mắt quẩn rù liếc về phía Phó Hân Thần, chỉ thấy chàng tuy vẫn đang mỉm cười, nhưng trong mắt đã tràn đầy ý lạnh. Nàng không kìm được nuốt một ngụm nước bọt, biết rằng nếu đối phương muốn giết mình, tuy không dễ như trở bàn tay, nhưng mình nhất định cũng không tránh được. Trong sự giằng co im lặng giữa hai người, Diệp Thanh Hồng đột nhiên cất tiếng...

“Nếu đang ở bên chàng, thì sẽ không kìm được muốn ôm chàng, gần gũi chàng, giống như tỷ lúc sáng nay vậy, có phải thế không?”

Không để ý đến ánh mắt cảnh cáo của Phó Hân Thần, nữ tử áo đỏ lập tức cất tiếng phụ họa theo: “Đúng thế, chính là như thế đấy...”

“Câm miệng!” Trong tiếng quát lạnh lùng, một luồng kinh phong mang theo vô số đóm lửa nhỏ ập về phía nàng. Hốc cây vốn nhỏ, nàng vốn không có chỗ nào để né tránh, chỉ đành đưa tay ngăn cản. Khẽ rên lên một tiếng, nàng cảm thấy khí huyết có chút nhộn nhạo, nhưng ngoài đó ra thì không sao hết, trong lòng biết rõ đối phương đã nường tay. Tuy là như vậy, nhưng nàng vẫn chẳng sợ hãi chút nào. Người Diệm tộc bọn nàng có thể bán đứng bất cứ thứ gì để đạt được mục đích, bao gồm cả tính mạng, nhưng lại có một ngoại lệ duy nhất, đó là tình yêu.

“Sao vậy?” Diệp Thanh Hồng vội vàng đỡ lấy nữ tử áo đỏ, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập vẻ sợ hãi và bất an: “Phó Hân Thần, ta, ta lại nói gì sai sao?” Tại sao chàng lại tức giận? Tại sao phải đánh vị tỷ tỷ này?

“Nô Nhi, qua đây!” Không thích Diệp Thanh Hồng sợ mình như vậy, Phó Hân Thần khẽ vẫy tay gọi nàng tới. Không thể để nàng ở cùng một chỗ với nữ nhân này nữa, Nô Nhi giống như một tờ giấy trắng, sớm muộn cũng sẽ bị ả làm vấy bẩn.

Khuôn mặt Diệp Thanh Hồng thoáng ngạc nhiên và mừng rỡ, đây là lần đầu tiên Phó Hân Thần chủ động gọi nàng như vậy. Nhưng khi nàng nhìn thấy nữ tử áo đỏ, liền có chút do dự: “Tỷ có sao không?”

Trong mắt nữ tử áo đỏ thoáng hiện lên nét giả hoạt, nàng vỗ nhẹ lên bàn tay Diệp Thanh Hồng: “Không sao...”

“Nô Nhi, qua đây!” Không đợi nữ tử áo đỏ nói xong, Phó Hân Thần đã lặp lại mệnh lệnh của mình với vẻ mặt lạnh lùng và nghiêm túc. Nha đầu này sao lại thay đổi nhiều như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà chàng không biết đây?

Diệp Thanh Hồng khẽ “ừm” một tiếng, áy náy đưa mắt nhìn nữ tử áo đỏ, sau đó liền đứng dậy đi vòng qua đống lửa, nhào luôn vào lòng Phó Hân Thần. Lần này thì Phó Hân Thần không từ chối, mà tiếp nhận một cách hết sức tự nhiên. Xem ra chàng đã hình thành thói quen không tốt này rồi.

“Ý trung nhân của ta là Phó Hân Thần.” Nằm trong lòng Phó Hân Thần, Diệp Thanh Hồng ngoảnh đầu qua nói với nữ tử áo đỏ: “Ý trung nhân của tỷ chính là người hồi sáng nay phải không?” Nàng không thích quan tâm đến chuyện của người khác, nhưng vẫn buột miệng hỏi như vậy, cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Nhận được kết quả như mong muốn, nữ tử áo đỏ lập tức nở nụ cười, khẽ gật đầu: “Đúng thế. Được rồi, ta phải đi đây, nếu không Khanh lang của ta sẽ lại chạy đi chẳng còn bóng dáng nữa mất.” Nói xong, nàng đã ở ngoài hốc cây, để lại một giọng nói từ gần dần dần rời xa: “Ta tên là Diệm Nương.”

“Diệm Nương?” Diệp Thanh Hồng nhẹ nhàng lặp lại. “Ta tên là Nô Nhi.” Nàng khẽ lẩm bẩm, biết rằng đối phương không thể nghe thấy, lòng không khỏi có chút âu sầu.

“Phó Hân Thần, ta muốn hỏi chàng một vấn đề.” Nhẹ nhàng tựa vào lòng Phó Hân Thần, rốt cuộc Diệp Thanh Hồng đã không kìm được mà cất tiếng. Vấn đề này khiến nàng bứt rứt suốt cả ngày, nếu Diệm Nương không xuất hiện, Phó Hân Thần một mực không để ý đến nàng, có lẽ nàng sẽ không hỏi.

“Nói đi!” Phó Hân Thần ngả người về phía sau tựa vào hốc cây, tay phải vỗ nhẹ lên vai của Diệp Thanh Hồng. Thói quen đứng là chẳng hay ho gì, chàng thậm nghĩ vậy.

“Một người phải làm thế nào thì mới không cô đơn?” Nàng chưa bao giờ biết được câu trả lời, trước đây dù ở cùng sư phụ và sư nương, nàng vẫn cảm thấy như là chỉ có một mình. Vốn dĩ nàng không sợ điều này, nhưng từ sau khi gặp Phó Hân Thần, tâm tình của nàng đã bắt đầu đổi khác, nếu không còn được gặp lại chàng, nàng phải sống tiếp những ngày tháng sau này thế nào đây?

Cô đơn ư? Phó Hân Thần cười gượng, chàng có cách để khiến người khác không cô đơn ư? Từ năm hai mươi bảy tuổi đến năm ba mươi hai tuổi, suốt năm năm ròng chàng đã bị nỗi cô đơn gặm nhấm giày vò đến tan nát, chàng có tư cách gì mà nói cho nàng làm sao để không cô đơn đây?

“Ngủ đi, đừng suy nghĩ linh tinh nữa!” Trải qua mấy ngày vừa rồi, giọng chàng đã không thể cứng rắn được nữa. Quả thực chàng không muốn làm nàng tổn thương.

Đáng tiếc Diệp Thanh Hồng vốn đang chìm trong suy tư không hề phát giác ra sự thay đổi của chàng. “Ta đã suy nghĩ suốt một ngày.” Rất chậm rãi, nàng chuẩn bị nói ra kết luận mà mình đưa ra được sau phen

suy nghĩ đó.

Phó Hân Thần bắt giác trở nên tập trung hẳn, trong lòng chàng có chút tò mò về nguyên nhân khiến nàng trầm lặng.

“Ta muốn có một đứa con của chàng.” Nàng nói rất tự nhiên, không hề có vẻ gì là ngượng ngập, dường như chỉ cần nàng muốn là sẽ có được ngay. Mà trên thực tế, đây cũng chính là suy nghĩ của nàng.

Phó Hân Thần nghe vậy toàn thân chấn động, dù có thể nào cũng không ngờ nàng lại nghĩ đến chuyện này. Đã có lúc, chàng cũng khao khát có được một đứa con nối dõi tông đường, nhưng sau khi thành thân với Tịnh Nhi đã bốn năm mà vẫn không hề có tin vui, vì sợ Tịnh Nhi khó chịu, chàng chưa từng nói ra suy nghĩ của mình, đến khi Tịnh Nhi qua đời, chuyện này đã trở thành nỗi nuối tiếc lớn nhất của chàng.

Chỉ nghe Diệp Thanh Hồng chậm rãi nói tiếp: “Hôm nay thím Trần nói với ta, cho dù nam nhân không thích một nữ nhân cũng có thể cùng cô ta sinh con được, cho nên, ta nghĩ ta và chàng cũng có thể.”

Phó Hân Thần im lặng, không ngắt lời của nàng.

“Ta vốn không định miễn cưỡng chàng, đi tìm một nam nhân khác cũng có thể sinh con.” Diệp Thanh Hồng tiếp tục giải thích, không để ý thấy bàn tay đang đặt trên vai mình đột nhiên nắm chặt lại.

“Nhưng, vừa nghĩ đến việc để bọn họ chạm vào, ta lại cảm thấy buồn nôn. Ta sợ mình sẽ không nhịn được mà giết bọn họ.”

Nghe thấy thế, bàn tay trên vai Diệp Thanh Hồng chậm rãi buông lỏng ra.

“Ngoài Tịnh Nhi ra, ta sẽ không để bất kỳ người nào khác sinh con cho ta.” Cố đè nén nỗi xung động muốn hỏi nàng vì sao như thế lại khiến nàng buồn nôn, Phó Hân Thần hờ hững cất tiếng, như đang đảm bảo với Tịnh Nhi, mà cũng là với chính mình.

Đáp án nằm ngoài dự liệu ấy khiến Diệp Thanh Hồng có chút bất ngờ nàng ấp úng nói:

“Vậy, vậy sao?” Sau đó là một hồi im lặng. Đang lúc Phó Hân Thần cho rằng nàng sẽ bỏ cuộc, đột nhiên, chỉ nghe nàng khẽ thở dài: “Thực ra như vậy cũng... cũng không có gì, ta nghĩ cách khác là được.”

“Không có gì mà cô còn nói!” Phó Hân Thần chỉ cảm thấy có một cơn giận bốc thẳng lên, thiếu chút nữa thì học máu. Không ngờ nữ nhân này lại đem loại chuyện như vậy ra làm trò đùa, còn hại chàng thật sự suy nghĩ đến khả năng đó, chàng đúng là ngốc quá chừng. Nhưng, vừa rồi nàng nói gì ấy nhỉ, nàng nói sẽ nghĩ cách khác... “Không cho cô đi tìm nam nhân khác!” Nghe xem, chàng lại nói ra những lời ngốc nghếch gì thế này? Thật đúng là, mới ở cùng nha đầu này có mấy tháng, ngay đến chàng cũng trở nên ngu ngốc rồi. Nàng có phải là gì của chàng đâu, nàng đi tìm nam nhân khác thì liên quan gì đến chàng, chàng quản được nhiều thế sao? Phó Hân Thần chỉ hận không thể đập ngay ình một cú.

Nào ngờ Diệp Thanh Hồng lại dễ dàng đồng ý với chàng, dường như lời chàng nói là một lẽ hiển nhiên, không có gì cần phải tranh biện, khiến Phó Hân Thần vốn đầy một bụng lửa giận lập tức nguôi ngoai đi nhiều, đồng thời còn thảnh thơi phào một hơi nữa. Nàng không tùy tiện đi tìm nam nhân khác, vậy... vậy... đương nhiên là tốt nhất.

“Trẻ con thì có gì hay đâu chứ, vừa bướng bỉnh vừa nghịch ngợm, lại còn phải cả ngày đi theo nó, sợ nó va vào chỗ này va vào chỗ kia, vừa tổn công vừa tổn sức.” Tự dối lòng mình, Phó Hân Thần nói ra những lời trái với lương tâm, chỉ vì muốn dẹp bỏ suy nghĩ này của nàng.

“Đúng thế, trẻ con nhất định là chẳng đáng yêu chút nào, nếu không cha mẹ đã không vứt bỏ ta như thế...” Nếu không sư phụ, sư nương đã không suốt ngày giày vò nàng như thế, có lẽ vì nàng quá đáng ghét chăng? Ngẩng đầu lên, ánh mắt Diệp Thanh Hồng dừng lại trên chiếc cằm vuông vức lún phún những cọng râu ngắn của Phó Hân Thần: “Phó Hân Thần, có phải ta rất đáng ghét không? Nhưng ta vừa không bướng bỉnh vừa không nghịch ngợm, cũng không cần ai cả ngày đi theo, ta rất ngoan, có thể tự chăm sóc ình, tại sao lại không có ai thích ta...” Giọng nói của nàng có chút nghẹn ngào, ý thức được điều này, nàng vội vàng cúi đầu xuống, những bài học trước đây khiến nàng biết rằng nước mắt chỉ khiến cho người ta khó chịu, chỉ khiến cho người ta căm ghét.

“... Ta rất thích chàng... Muốn được gần gũi chàng, chàng có biết hôm đó khi gặp lại chàng ta đã vui đến thế nào không... Bao nhiêu năm nay, ta chỉ có một mình cô quạnh... Ta chỉ muốn chàng nói chuyện với ta một lúc, nhưng... nhưng ta không tốt, ta quá tham lam, chàng đã bằng lòng nói chuyện với ta rồi, ta còn gì mà không thỏa mãn chứ... Con người không thể quá tham lam được...” Nàng cúi gằm mặt xuống, nước mắt sớm đã lăn chã tuôn rơi, từng giọt từng giọt rơi xuống vạt áo của Phó Hân Thần, sau đó lan ra, chẳng bao lâu sau đã làm ướt thẫm một mảng. Nàng không dám nói gì thêm nữa, sợ không cẩn thận sẽ lộ ra là mình đang khóc. Nàng không muốn để chàng biết điều này, chỉ bởi không muốn bị chàng ghét.

“Đừng khóc nữa!” Phó Hân Thần thở dài một tiếng vẻ bất lực, rồi nâng khuôn mặt ướt đầm của nàng lên, vụng về đưa tay lau nước mắt cho nàng. Thường ngày thấy nàng còn kiên cường hơn cả nam nhi, lúc này đột nhiên lại trở nên yếu đuối như vậy, khiến chàng luống cuống chân tay.

“Xin... Xin lỗi...” Diệp Thanh Hồng vội vàng lau đi nước mắt, cố kìm không để nỗi đau khổ của mình tiếp tục trào dâng, ngẩng ra nhìn đáng vẻ hoảng loạn hiếm khi xuất hiện trên khuôn mặt của Phó Hân Thần.

“Đừng nói xin lỗi...” Phó Hân Thần không muốn nhìn thấy đáng vẻ đau khổ này của nàng, liền đưa tay áp đầu nàng vào ngực mình, dịu dàng nói: “Cô không làm sai gì cả, không cần phải nói xin lỗi.”

“Nhưng...” Ngửi mùi hương trên cơ thể chàng, đầu óc của Diệp Thanh Hồng bắt đầu không thể vận chuyển một cách bình thường nữa.

“Không có nhưng gì hết. Còn nữa, cô không đáng ghét một chút nào.” Tuy cũng có lúc rất phiền phức. Phó Hân Thần dịu dàng vuốt ve mái tóc nàng, không muốn nàng tiếp tục suy nghĩ về vấn đề bế tắc này nữa.

“Thật sao?” Diệp Thanh Hồng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, muốn ngẩng đầu lên xác nhận, tiếc rằng gáy đã bị bàn tay chàng giữ lấy không thể động đậy chỉ đành bỏ cuộc, nhưng nỗi mừng vui trong lòng vẫn khó có thể nói rõ thành lời.

“Tất nhiên.” Phó Hân Thần khẽ mỉm cười, nếu có người nào đó nói nàng đáng ghét, vậy thì nhất định là vì đồ kỳ vẻ đẹp của nàng. Trên thực tế, ngoài việc hơi ngốc một chút ra, ưu điểm của nàng quả thực rất nhiều.

“Vậy tại sao chàng không thích ta?” Câu hỏi của Diệp Thanh Hồng rất ngây thơ, không ghét và không thích vốn là hai chuyện hoàn toàn khác biệt, vậy mà nàng lại trộn lẫn vào nhau, dường như trên thế gian này chỉ có thích và ghét, ngoài ra không còn lựa chọn nào khác cả.

Phó Hân Thần nghe vậy sắc mặt hơi biến đổi, trầm giọng nói: “Kiếp này ta chỉ có thể thích một mình Tịnh Nhi thôi.” Đây không phải là vấn đề Diệp Thanh Hồng có tốt hay không, mà là trái tim chàng đã trao cho Tịnh Nhi rồi, không thể chứa thêm ai khác nữa.

“Tại sao?” Diệp Thanh Hồng vô cùng khó hiểu. Chàng thích Dương Chỉ Tịnh, nàng biết, nhưng tại sao lại phải là cả kiếp này? Cuộc đời dài như thế, có ai ngờ được những chuyện về sau ra sao.

“Bởi vì suốt cuộc đời một người chỉ có thể yêu một lần thôi, một lần là đã đủ lắm rồi.” Đây là sự nhận thức của chàng, cũng là sự nhận thức của rất nhiều người có cảnh ngộ tương tự với chàng. Đã dồn hết tinh lực cả đời trong một lần yêu, đã từng vui, từng buồn, từng thương tổn, làm gì còn tinh lực đâu mà yêu thêm một lần nữa.

“Vậy sao?” Diệp Thanh Hồng khẽ lẩm bẩm một mình, rồi chìm vào trầm mặc

8. Chương 8

Bão tuyết như một con dã thú điên cuồng tàn phá trong thung lũng, những bông hoa tuyết mang theo hạt băng rơi xuống nóc nhà và chấn song cửa sổ, phát ra những tiếng lộp bộp. Trong căn nhà gỗ lửa đang cháy rất to, khiến mọi vật ánh lên màu đỏ, bốn phía đều chìm trong không khí ấm áp.

Phó Hân Thần ngồi xếp bằng trên một tấm đệm cỏ, trước mặt bày một bàn cờ, bên cạnh là hai bát cờ đen trắng, và chàng đang đánh cờ với chính bản thân mình. Căn nhà gỗ này hệt như một chiếc hòm bách bảo, cầm kỳ thi họa cái gì cũng có, mà kỳ quái nhất chính là chủ nhân của căn nhà – Diệp Thanh Hồng – lại mù tịt về mọi thứ, thậm chí đến cả chữ cũng không biết, thật khiến người ta phải suy nghĩ.

Diệp Thanh Hồng mặc một chiếc áo đơn ngồi bên bếp lửa, tay cầm miếng vải mua được trên thị trấn hôm đó, đang đưa từng mũi kim may áo cho Phó Hân Thần. Mái tóc nàng buông xõa qua vai, đầu mày cuối mắt đều là một niềm vui không cách nào che giấu, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên ngắm nhìn Phó Hân Thần, trong đôi mắt trong veo chứa chan vẻ thỏa mãn.

Sau lần từ trên thị trấn trở về, Phó Hân Thần đã không còn có vẻ xa lạnh lùng và xa cách như trước nữa, thỉnh thoảng còn nói chuyện với nàng vài câu, con người cũng trở nên ấm áp và thân thiết hơn rất nhiều, giống hệt như mong muốn của nàng vậy, nàng rất thích bộ dạng của chàng bây giờ.

Ngón trỏ và ngón giữa bàn tay phải của Phó Hân Thần đang kẹp một quân cờ đen dừng lại giữa không trung, do dự mãi vẫn chưa đặt xuống. Hàng lông mày hơi cau lại, chàng chìm vào trầm tư, đôi mắt lại càng toát ra một vẻ thâm trầm vô hạn.

“Nô Nhi, mau vào mặc thêm áo đi, có khách đến rồi.” Phó Hân Thần nói với giọng hết sức thản nhiên, thậm chí còn chẳng hề chớp mắt lấy một lần, vẫn chăm chú quan sát cuộc cờ đang đến hồi kịch liệt, đáng vẻ hồ hững vô cùng.

“Ừm.” Diệp Thanh Hồng ngoan ngoãn đứng dậy, xoay người đi về phòng.

Tiếng gõ cửa chợt vang lên.

Phó Hân Thần đứng dậy thu dọn bàn cờ, sau đó mới chậm rãi bước ra mở cửa. Một trận gió lớn mang theo vô số bông tuyết nhỏ bay vào nhà, bên ngoài có hai người một cao một thấp mặc áo lông chồn đang đứng, không thể nhìn ra tuổi tác, giới tính và tướng mạo. Chỉ nghe một người nói: “Tại hạ đi đường gặp gió tuyết, không biết có thể xin nương nhờ tránh gió một chút được chăng?” Đó là giọng của một nam nhân, nhưng nghe lại êm tai vô cùng.

“Ai mà không có lúc ra ngoài gặp khó khăn, mời hai vị vào nhà, đợi sau khi gió tuyết tan rồi đi cũng không muộn.” Phó Hân Thần mỉm cười tránh qua một bên, để cho hai người đó bước vào nhà.

Trong tiếng cảm ơn, hai người cởi chiếc áo lông chồn trên người ra, không ngờ lại là một nam một nữ. Nam thì tuấn tú khôi ngô, nữ thì quyến rũ mỹ miều, nhìn vẻ mặt thì giống như là một cặp tình nhân. Hai người bọn họ ngồi xuống bên bếp lửa, tiện miệng hỏi Phó Hân Thần mấy câu vô thưởng vô phạt, sau đó bắt đầu rủ rủ nói chuyện riêng, không để ý đến chàng nữa, dường như đã coi chàng như một người thợ săn bình thường. Phó Hân Thần cũng không để bụng, lặng lẽ cầm những sợi lát trúc mình đã chế sẵn lên, bắt đầu ngồi đan giỏ. Những thứ này chàng đã chuẩn bị sẵn từ trước lúc tuyết rơi, chỉ là để giết thời gian khi gió tuyết lớn không thể ra ngoài.

Chợt nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Diệp Thanh Hồng chậm rãi bước ra ngoài trong chiếc áo bông màu xanh, đôi mắt xinh đẹp tròn xoe tò mò nhìn về hai người đang ngồi nói chuyện rì rầm bên bếp lửa. Cảnh tượng này khiến nàng không kìm được nhớ về năm năm trước, khi đó cũng có một đôi nam nữ như vậy tới thăm căn nhà gỗ này giữa trời tuyết lớn, khi ấy nàng còn chưa biết nói chuyện mấy, nhưng quãng thời gian đó là lần đầu tiên nàng cảm thấy vui vẻ từ khi hiểu chuyện đến giờ. Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng như phủ lên một tầng sương bụi, nhìn về phía Phó Hân Thần với cảm xúc chứa chan, lại chợt phát hiện chàng đã dừng công việc trong tay lại, đang mỉm cười nhìn mình, không biết có phải chàng cũng đang nghĩ đến chuyện đó hay không.

“Đan giỏ sao? Hay là chàng đan cho ta một cái giỏ đựng hoa đi, đợi khi tuyết ngừng rơi, ta sẽ đến Nguyệt Lượng Nham hái mấy cành mai trắng về.” Vừa nhìn thấy chàng, nàng liền quên đi tất cả, bên cạnh có người hay không nàng vốn chẳng để tâm. Đi thẳng đến chỗ chàng và ngồi xuống, nàng hứng thú nhìn thứ đồ vẫn chưa thành hình trong tay chàng, hoàn toàn không phát giác ra có hai ánh mắt đang nhìn mình bằng vẻ đầy kinh ngạc.

Ngoài miệng khê cát tiếng đồng ý, nhưng trong lòng Phó Hân Thần lại thầm thở dài một hơi. Dung nhan nàng diễm lệ, dù chỉ mặc quần áo vải thô, không trang điểm làm dáng cũng toát ra phong thái khiến người ta phải đắm say. Năm xưa trong lòng chàng đã có Tịnh Nhi, khi nhìn thấy nàng tuy không đến mức động lòng, nhưng cũng không kìm được phải giật mình tán thán, vậy mà nàng lại chẳng hiểu điều này chút nào. Cho nên việc đôi nam nữ kia nhìn đến ngây ra, căn bản chẳng có gì đáng ngạc nhiên hết.

“Nguyệt Lượng Nham nằm ở đâu vậy?” Đến nơi đây đã lâu như vậy rồi, chàng mới lần đầu nghe thấy một địa danh. Tất cả mọi thứ trong thung lũng này đều bày ra đó, chẳng có ai đến, cũng chẳng có ai đặt tên cho chúng cả, vì có đặt cũng chẳng để làm gì.

Diệp Thanh Hồng nở một nụ cười ngượng ngùng đáp: “Nguyệt Lượng Nham nằm ở ngoài thung lũng này, sau khi vào rừng đi ngược lên phía bắc chừng hai nén hương, sẽ thấy một thung lũng nhỏ hơn nơi này nhiều, trên sườn núi trong thung lũng đó mọc đầy mai, những bông mai trên cây còn trắng hơn cả tuyết.” Dừng lại một chút, nàng lấy hết dũng khí, lí nhí nói: “Cái tên đó là do ta đặt đấy.”

Phó Hân Thần ngây ra, sau đó liền mỉm cười hỏi: “Tại sao?”

Trong mắt Diệp Thanh Hồng thoáng vẻ nghi hoặc, không hiểu là chàng có ý gì.

“Mấy năm trước ta nhìn thấy thung lũng mai đó, ta nghĩ... ta nghĩ nếu chàng và Tịnh cô nương biết đến nó, nhất định sẽ đến xem. Nhưng, giống như thung lũng này vậy, nó không có tên. Mà nếu không có tên thì sẽ không có người nào nhớ đến, cùng lắm thì chỉ biết rằng có một thung lũng vô danh nở đầy hoa mai... Lâu rồi thì cũng sẽ quên đi mất...” Nàng có chút do dự nói ra lý do mình đặt tên cho nó, không biết đây có phải là điều mà chàng muốn hỏi hay không.

“Cho nên cô mới đặt tên cho nó à?” Nhìn ánh mắt chân thành của nàng, Phó Hân Thần không khỏi cảm thấy hổ thẹn trong lòng. Hóa ra nàng vẫn luôn nhớ đến chàng, còn chàng thì vừa mới bước chân ra ngoài thung lũng liền quên nàng ngay, chẳng bao giờ nghĩ đến nữa. Nếu không phải vì chàng lòng dạ nguội lạnh đi bừa đến thị trấn kia, chắc hẳn cả đời này sẽ không bao giờ nhớ đến sự tồn tại của nàng. Nghĩ tới đây, chàng không khỏi có chút áy náy, dường như muốn bồi thường một chút gì đó cho nàng, liền nói tiếp: “Tại sao không gọi là Mai Cốc, gọi là Nguyệt Lượng Nham làm gì?”

Lại một lần nữa khuôn mặt Diệp Thanh Hồng thoáng hiện lên vẻ ngượng ngập, đang định trả lời, một tiếng ho đột ngột vang lên, khiến nàng có chút phân tâm. Chỉ nghe có người cất tiếng dịu dàng nói: “Cô nương, tại hạ là Ngọc Vô Song, chủ nhân của Ngọc Hoa sơn trang, vị này là xá muội Nghiêm Phiêu Phiêu, vì tránh gió tuyết mà đến làm phiền, xin được lượng thứ!”

Diệp Thanh Hồng hờ hững liếc mắt nhìn qua phía hắc một chút, nhưng không nói năng gì. Ngoảnh đầu lại dịu dàng nhìn Phó Hân Thần, nàng khẽ cất tiếng: “Mặt trăng ở đâu cũng có thể nhìn thấy được, không giống như hoa mai, mỗi lần chàng và Tịnh cô nương nhìn thấy mặt trăng, nói không chừng sẽ lại nhớ đến Nguyệt Lượng Nham mọc đầy hoa mai. Có một ngày... có một ngày không chừng bọn chàng sẽ quay lại nơi này.” Nàng nói ra hy vọng của mình, một loại hy vọng gần như không thể trở thành hiện thực.

“Vậy tại sao không gọi là Thái Dương Cốc, Thảo Cốc, Thụ Cốc, Hoa Cốc? Những thứ này còn thường thấy hơn mặt trăng nhiều mà.” Một giọng nữ thanh lịch tao nhã đột ngột nói chen vào, dường như là vì tò mò, cũng có thể là cố ý gây chuyện vì Diệp Thanh Hồng không thèm để ý đến Ngọc Vô Song.

Chẳng thèm để ý đến đối phương, Diệp Thanh Hồng vẫn chăm chú nhìn khuôn mặt Phó Hân Thần bên cạnh. Bất kể thế nào thì chàng cũng đã trở về rồi, vậy là nàng sẽ có cơ hội nói với chàng về Nguyệt Lượng Nham, còn mấy thứ khác như Hoa Cốc, Thảo Cốc thì có quan trọng gì đâu chứ.

“Dám hỏi cô nương tên gọi của thung lũng này là gì vậy?” Ngọc Vô Song không hề nản lòng, nghĩ đủ mọi cách để nói chuyện với nàng. Hắc ý rằng mình phong lưu tuấn tú, mỹ nữ đều tranh nhau bám theo, không tin rằng nàng lại là ngoại lệ. Hơn nữa, nàng càng làm nger hắc, hứng thú của hắc với nàng càng lớn hơn. Có một điều mà Diệp Thanh Hồng không biết, đó là trong khoảnh khắc nàng không thèm để ý đến hắc, hắc đã hạ quyết tâm rằng nhất định phải đoạt được nàng. Mỹ nữ như vậy trên đời hiếm có, bỏ qua há chẳng lãng phí hay sao.

Lần này thì Diệp Thanh Hồng không làm nger hắc như trước nữa, nhưng cũng chỉ hờ hững nói một câu: “Không có tên.”

“Sao cô nương không đặt tên cho nó? Tại hạ nhất định sẽ ghi nhớ kỹ trong lòng.” Ngọc Vô Song nhận được câu trả lời, vui mừng như điên, vội vàng ân cần nói tiếp.

Không nói gì thêm nữa, Diệp Thanh Hồng đắm đuối nhìn Phó Hân Thần. Chỉ thấy đôi tay chàng đang đan giò trúc một cách hết sức thuần thực, đối với việc này nàng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, dường như chuyện

gì chàng cũng biết, chẳng lẽ không có thứ gì làm khó được chàng sao?

“Nô Nhi, đợi khi tuyết ngừng rơi, chúng ta sẽ cùng tới Nguyệt Lượng Nham.” Phó Hân Thần hồ hững nói, lòng lại vì sự lạnh lùng của nàng đối với Ngọc Vô Song mà vô cớ cảm thấy mừng vui.

Diệp Thanh Hồng nghe thế liền không kìm được nở một nụ cười ngọt ngào, khiến Ngọc Vô Song nhìn mà muốn rút cả con mắt, nữ tử bên cạnh hắn bề ngoài thì như không có việc gì, nhưng trong mắt lại chiếu ra những tia đồ kị vô cùng sắc bén.

“Phó Hân Thần.” Diệp Thanh Hồng cảm thấy không thoải mái, ánh mắt của hai người đó khiến nàng rất khó chịu, cảm giác nguy hiểm đã lâu không xuất hiện lại một lần nữa ập đến, khiến thân thể nàng trở nên cứng đờ.

“Gì cơ?” Phó Hân Thần nghe ra sự khác thường trong giọng nói của nàng, lại nhìn qua thấy sắc mặt nàng có chút khó coi, vẻ quan tâm liền lập tức thể hiện rõ ràng qua lời nói: “Sao vậy, Nô Nhi?”

“Ta, chân ta tê.” Không biết tại sao, Diệp Thanh Hồng không muốn nói gì thêm trước mặt hai người kia nữa.

Khẽ nở một nụ cười về hết cách, Phó Hân Thần đặt chiếc giỏ trúc còn chưa đan xong xuống, rồi đưa tay bế nàng nâng lên đi về phía phòng nàng, còn tiện tay đóng cửa lại.

Hai kẻ đó sao có thể là huynh muội chứ? Phó Hân Thần nhủ thầm, Ngọc Vô Song thì chàng không biết, Ngọc Hoa sơn trang chàng cũng chưa nghe nói đến bao giờ, chắc là một môn phái mới quật khởi trên giang hồ gần đây. Nhưng Nghiêm Phiêu Phiêu thì rõ ràng là bang chủ của bang Ngũ Hồ, năm năm trước chàng và Tịnh Nhi đi khắp nơi tìm thầy thuốc, trên Thái Hồ đã từng nhìn thấy ả từ xa, khi đó thủ đoạn tàn độc của ả đã để lại cho chàng một ấn tượng sâu sắc. Hừ, chỉ nhìn thái độ của Ngọc Vô Song lúc trước và sau khi Nô Nhi đi ra là biết hắn có ý đồ gì khi nói Nghiêm Phiêu Phiêu là muội muội của mình.

“Phó Hân Thần.” Nhìn Phó Hân Thần cúi đầu chăm chú xoa bóp chân ỳnh, bất giác Diệp Thanh Hồng cảm thấy ngọt ngào vô hạn, chàng đối xử với nàng quả thực đã khác rồi.

“Còn tê nữa không?” Phó Hân Thần ngẩng đầu lên hỏi, sau những ngày phơi nắng đội mưa trong núi, khuôn mặt tuần tú của chàng đã trở nên rần rỏ cương nghị hơn nhiều, có điều lại bớt đi một chút sắc bén và cuồng ngạo của thời niên thiếu, sự hiền hòa và tinh tại đã bao trùm lên tất cả, nhưng mọi thứ lại không hề có vẻ gì là đối chọi nhau.

“Hết rồi.” Diệp Thanh Hồng mím môi lại khẽ lắc đầu, đột nhiên đưa tay áp lên một bên má của chàng: “Ta rất thích chàng đấy.” Nàng không ngừng nói ra cảm giác của mình như vậy.

Phó Hân Thần chỉ khẽ mỉm cười, không hề gạt bàn tay của nàng ra, cũng không tiếp tục thảo luận với nàng về vấn đề này. Đã lâu như vậy rồi, ít nhiều gì chàng cũng biết tính khí của nàng, vô cùng cố chấp, thích thì cứ thích, mặc kệ nàng thôi, chỉ cần nàng vui là được.

“Tuyết sẽ còn rơi mãi mãi.” Diệp Thanh Hồng hơi cau mày lại lầm bầm than vãn, trước đây nàng không cảm thấy tuyết rơi thì có gì là không tốt cả, nhưng bây giờ đã khác rồi, hai người đó nàng không thích, nàng không muốn bọn họ tiếp tục ở lại đây.

“Đúng thế, trước đây không phải cũng như vậy hay sao?” Phó Hân Thần cảm thấy rất nghi hoặc, năm đó khi bọn họ gặp nhau lần đầu ở đây cũng là dưới trời gió tuyết, phải dùng chân suốt nửa tháng trời tuyết mới tạnh, lần này e là cũng tương tự thế.

“Vậy bọn họ sẽ ở lại đây mãi mãi hay sao?” Diệp Thanh Hồng hơi nhích người qua một chút, khẽ sát bên Phó Hân Thần, khuôn mặt tràn đầy vẻ ầm ục. Nàng không thích có người quấy rầy mình và Phó Hân Thần, hơn nữa còn là trong một thời gian dài như vậy.

“Có lẽ.” Tuy cũng không có chút hảo cảm nào với đối phương, nhưng dưới trời tuyết lớn thế này dù gì chàng cũng không thể đuổi bọn họ đi được. “Sao vậy, Nô Nhi, không phải cô thích có người bầu bạn với mình sao?” Chàng còn nhớ nàng từng nói rằng mình rất cô độc.

“Ta không thích bọn họ.” Diệp Thanh Hồng tỏ vẻ giận dữ như trẻ con, thân thể muốn tựa hẳn vào người Phó Hân Thần, thấy chàng dường như muốn tránh đi, liền vội vàng quàng tay qua cổ chàng, miệng lầu bầu

nói: “Ta sẽ không ngủ cùng một giường với bọn họ đâu.” Căn nhà này chỉ có hai chiếc giường, cần phải hai người ngủ cùng một giường mới được, nhưng nàng tuyệt đối không muốn ngủ cùng với bất cứ người nào trong số bọn họ.

Phó Hân Thần có chút tức cười nhìn nàng nổi nóng, thì ra cũng có người mà nàng không thích như vậy.

“Vậy ý của cô là để bọn họ ngủ dưới đất sao?” Chàng trêu trọc.

Diệp Thanh Hồng nhúu chặt đôi hàng lông mày thanh tú lại, không trả lời, mà tựa đầu lên bờ vai của Phó Hân Thần, dường như đang gặp phải một vấn đề rất khó khăn. Từ nhỏ đến giờ nàng đều ngủ một mình.

“Ta ngủ cùng chàng nhé, nhường ra một chiếc giường cho bọn họ.” Rất chậm rãi, nàng nói ra cách mà nàng cho rằng tốt nhất. Chỉ có Phó Hân Thần là nàng có thể nhịn được để ngủ cùng.

“Không được.” Chàng nghĩ ngợi gì, Phó Hân Thần lập tức từ chối ngay.

“Vậy chàng nói xem phải làm thế nào?” Diệp Thanh Hồng dịu dàng hỏi, không hề cảm thấy khó chịu vì sự từ chối của chàng.

“Chuyện này...” Phó Hân Thần ngậy ra, nói thực lòng, để Nô Nhi ở cùng một phòng với Nghiêm Phiêu Phiêu chàng thật không thể nào yên tâm được, huống chi nếu để hai người đó biết chàng và nàng không phải phu thê, chỉ e sẽ gây ra không biết bao nhiêu điều rắc rối.

“Được rồi, ta nghe cô.” Sau khi do dự một hồi lâu, cuối cùng chàng đành đáp ứng. Vứt bỏ cái nhìn thành kiến của thế tục, tin rằng với định lực của mình cùng tâm tư đơn thuần của Nô Nhi, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì khiến người ta phải hối hận.

Diệp Thanh Hồng nở một nụ cười tươi tắn.

Phó Hân Thần một mình đi ra khỏi phòng, ngồi xuống vị trí vừa rồi tiếp tục công việc đan lát. Dường như tới lúc này mới chú ý tới thân hình cao lớn, vạm vỡ của chàng, đôi mắt Nghiêm Phiêu Phiêu lập tức sáng rực lên, nhìn chăm chăm vào chàng một hồi lâu mà không rời đi được.

“Không biết phải xưng hô với huynh đài thế nào?” Ngọc Vô Song cất tiếng bắt chuyện.

“Chỉ là kẻ thôn phu nơi sơn dã mà thôi, không đáng nhắc đến.” Đáp lại bằng một câu hờ hững, Phó Hân Thần thậm chí còn chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Lần đầu tiên bị người ta coi thường như vậy, mắt Ngọc Vô Song thoáng hiện sát ý, có điều lời nói thì vẫn nhã nhặn vô cùng: “Vậy vị cô nương vừa nãy...” Đây mới là điều mà hắn thật sự muốn biết.

“Song ca!” Khuôn mặt xinh đẹp của Nghiêm Phiêu Phiêu thoáng hiện vẻ không vui. Hắn không ngờ dám tỏ ra hứng thú với một nữ tử khác ngay trước mặt ả, thật sự là không tôn trọng ả chút nào.

“Đó là nội tử.” Phó Hân Thần nói ra đáp án mà bọn họ đang nghĩ đến, trong tình huống có thể khiến sự việc trở nên bớt rắc rối, chàng cũng không muốn gay thẳng quá lắm gì.

“Huynh đài thật có diễm phúc.” Ngọc Vô Song không hề che giấu sự ái mộ đối với Diệp Thanh Hồng và sự đố kỵ đối với Phó Hân Thần, trên khuôn mặt tuấn tú thoáng hiện nét cười lạnh lẽo. Dù có diễm phúc đến đâu cũng phải còn mạng để hưởng thụ mới được.

Sắc mặt Nghiêm Phiêu Phiêu hơi biến đổi, ả không dám tin rằng hắn lại thể hiện ý đồ một cách trắng trợn như vậy.

Phó Hân Thần chỉ cười không đáp, căn bản chẳng thèm để tâm đến địch ý của đối phương chút nào, chiếc giỏ trúc trong tay đã sắp đan xong.

“Huynh đài có biết đến cỏ tuyết nhu không?” Ngọc Vô Song dè dặt sát cơ, cố tỏ ra tùy ý hỏi.

“Cỏ tuyết nhu?” Đôi tay Phó Hân Thần hơi dừng lại, trong cặp mắt đen lầy thoáng nét ngần ngại.

“Đúng thế, cỏ tuyết nhu, vị đại ca đây có từng nghe nói đến chẳng?” Nghiêm Phiêu Phiêu vội vàng cất tiếng. Không hiểu vì sao, ả đột nhiên cảm thấy rất tò mò về nam nhân trước mắt này.

Ngọc Vô Song lạnh lùng liếc nhìn khuôn mặt nóng của ả, không nói năng gì.

“Chưa từng.” Phó Hân Thần đột nhiên đứng dậy, giấu đi nét đau thường trong đôi mắt. “Hai vị xin cứ từ từ nói chuyện.” Nói xong chàng liền cầm chiếc giỏ đã đan xong lên quay trở vào phòng. Lại là những người ngốc nghếch bị lừa gạt nữa.

Phó Hân Thần vừa rời đi, sắc mặt Nghiêm Phiêu Phiêu đã lập tức biến đổi, trầm giọng cất tiếng: “Nữ nhân đó rất đẹp đúng không?” Nếu hắn dám nói là đúng, nhất định ả sẽ lập tức đi vào giết chết con đàn bà đó ngay. Đối phương cũng chẳng thèm nhìn hắn lấy một cái, đã khiến hắn say đắm đến mức này, còn mình việc gì cũng ngoan ngoãn nghe theo hắn, vậy mà hắn lại ra vẻ xun xoe với một nữ nhân khác ở ngay trước mặt mình.

“Tất nhiên.” Ngọc Vô Song uể oải đáp, chẳng thèm để ý đến khuôn mặt xinh đẹp đang nổi giận bưng bưng của ả, nhẹ nhàng nói: “Nếu cô dám chạm vào một sợi lông măng của nàng, ta sẽ lấy mạng cô.” Hắn hiểu ả quá rõ, không cần nghĩ cũng biết ả có tính toán gì.

“Chàng...” Nghiêm Phiêu Phiêu vốn đang định đứng dậy, nghe thấy thế liền dừng lại. Không ngờ hắn lại vì một nữ nhân chỉ vừa quen biết mà muốn lấy mạng ả, thật quá ư bạc tình! Sự ấm ức và phẫn nộ tràn lên khiến thân thể ả không ngừng run rẩy: “Được, chàng ác lắm!” Nhưng ả lại chẳng thể dần lòng mà rời xa hắn được.

“Ngaoan nào, đừng giận nữa!” Đường như Ngọc Vô Song cũng cảm thấy lời của mình có phần hơi quá, vội vàng ôm ả vào lòng như để bồi thường, rồi hôn lên đôi môi ả.

Những động tác mơn trớn thuần thực khiến thân thể vốn cứng đờ và đang kháng cự cực lực của Nghiêm Phiêu Phiêu dần trở nên mềm nhũn, cuối cùng thì lại một lần nữa rơi vào cạm bẫy tình dục mà hắn bày ra.

“Chỉ cần nàng ngoan, ta sẽ cưng nàng.” Ngọc Vô Song dịu dàng nói.

“Đừng như vậy, bọn họ sẽ đi ra đây.” ả giật mình tỉnh táo trở lại, vội vàng muốn đẩy hắn ra. Trước nay ở trước mặt người ngoài ả luôn tỏ ra vô cùng nghiêm túc, hình tượng này nhất định không thể bị phá hủy đi được.

“Sợ cái gì.” Ngọc Vô Song ôm chặt lấy ả, không cho giây dựa: “Để bọn họ nhìn thấy thì có gì là ghê gớm chứ.”

“Chúng ta là huynh muội.” ả nhắc nhở, đồng thời cực lực kháng cự.

“Chàng...” Một tiếng kêu kinh hãi vang lên, Nghiêm Phiêu Phiêu không thể nào tập trung tinh lực chống cự được nữa. Tuy biết rõ hắn chính là một tên ma quỷ, nhưng ả vẫn không thể nào rời hắn được.

Lúc dùng bữa tối Ngọc Vô Song chẳng thèm để ý đến sự tồn tại của Phó Hân Thần, không ngừng xun xoe với Diệp Thanh Hồng, nhưng Diệp Thanh Hồng chẳng hề động lòng, sau khi vội vã ăn xong liền quay trở về phòng ngay. Cho dù nàng không nói ra một câu nào làm tổn thương người khác, nhưng cũng đủ để dập tắt nhiệt tình của hắn.

“Phó Hân Thần, người đó phiền phức quá!” Diệp Thanh Hồng cất tiếng oán trách, do ít khi tiếp xúc với người ngoài, quả thực nàng không thể thích ứng với sự nhiệt tình của Ngọc Vô Song.

“Hắn thích cô đấy mà.” Phó Hân Thần mỉm cười nói. Chàng biết Diệp Thanh Hồng tính cách đơn thuần, sẽ không suy nghĩ về phương diện này, nên không thể không nhắc nhở.

“Vậy sao?” Diệp Thanh Hồng vốn còn ngây ra, ngay sau đó liền giật mình tỉnh ngộ: “Đúng rồi, giống như ta với chàng...” Vừa mới nghĩ đến đây, nàng liền có chút lo lắng hỏi: “Có phải chàng cũng rất khó chịu không?” Giống như nàng khó chịu vì gã nam nhân kia vậy.

“Không.” Phó Hân Thần ngửa người tựa vào thành ghế phía sau, cặp mắt hồ khếp hờ. Chàng nhìn thấy vẻ lo lắng trên khuôn mặt Diệp Thanh Hồng, liền không khỏi cảm thấy tức cười. Bây giờ mới nghĩ đến điều này, không phải là muộn quá rồi sao. “Cô có cảm giác gì với hắn không? Có thích hắn không?” Gã Ngọc Vô Song đó quả thực là một nam nhân rất có mị lực, lại biết lấy lòng nữ giới, nếu Diệp Thanh Hồng động lòng chàng cũng không lấy gì làm lạ cả.

“Không thích.” Diệp Thanh Hồng lập tức lắc đầu, nghiêm túc nói: “Ánh mắt của hân khiến ta nhớ đến sư phụ.”

“Sư phụ?” Phó Hân Thần lặp lại một lần nữa như để dò hỏi. Đây là lần đầu tiên chàng nghe nàng nhắc đến người khác, thì ra không phải nàng ở một mình, nhưng nghe khẩu khí của nàng sao lại giống như đang nói đến một người chẳng liên quan gì với mình vậy?

“Đúng vậy.” Đôi mắt xinh đẹp của Diệp Thanh Hồng thoáng hiện vẻ mơ màng, hai bàn tay đan vào nhau, chậm rãi đứng dậy, rồi lại ngồi xuống, dường như có chút khó chịu: “Buổi tối hôm đó... lão muốn cởi quần áo của ta...” Nàng nói rất nhỏ, tựa như đang nói mơ, tình cảnh hôm đó bất chợt hiện ra ngay trước mắt.

Sắc mặt Phó Hân Thần hơi biến đổi, nhưng lại không lên tiếng ngắt lời, cặp mắt vốn khép hờ nay đã mở trừng ra, dường như có chút căng thẳng.

“Lão nhìn ta... giống như là người đó vậy... Ta biết... ta biết lão muốn làm... chuyện đó với ta giống như với những nữ nhân khác... Nhưng ta không sợ... Ta sớm biết sẽ có một ngày như thế...” Cảm giác buồn nôn đột nhiên trào dâng trong lòng, Diệp Thanh Hồng bèn dừng lại, không nói gì thêm, tất cả đều là quá khứ cả rồi, còn có gì đáng nhắc đến đâu. Mà dù nói rồi, thì cũng có thể làm gì được chứ.

Nhưng bàn tay Phó Hân Thần thì lại đã nắm chặt lấy tay vịn của chiếc ghế, khuôn mặt vốn hiền hòa tràn ngập vẻ phẫn nộ và đau lòng khó có thể kiềm chế được.

“Súc sinh!” Hồi lâu sau, chàng rít lên hai tiếng đó qua những kẽ răng.

Diệp Thanh Hồng giật mình tỉnh táo trở lại từ trong hồi ức, vừa nghe thấy hai từ đó liền không khỏi ngây ra, chàng... đang mất ngủ! Vì sao chứ?

“Lão đâu rồi?” Đột nhiên Phó Hân Thần đứng bật dậy, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Diệp Thanh Hồng, một cảm giác khó tả xộc lên trong lồng ngực chàng, khiến chàng rất muốn đi giết người, giết chết tên cặn bã đó.

“Lão?” Diệp Thanh Hồng bị chàng nhìn đến nỗi có chút sợ hãi, không kìm được hơi lùi về phía sau: “Là sư phụ ư? Lão chết rồi.”

Ý thức được rằng mình đã làm nàng sợ, Phó Hân Thần vội vàng đè nén cơn thịnh nộ trong lồng ngực, ngồi trở lại chiếc ghế, nói giọng nhẹ nhàng hơn: “Nô Nhi, cô qua đây!” Nàng xưa nay luôn gần gũi với chàng, mà chàng dường như đã thích thú cảm giác này rồi.

Thấy chàng không còn tỏ ra hung dữ nữa, Diệp Thanh Hồng lập tức vứt bỏ mọi sự sợ hãi vừa rồi, vội vàng nhào vào lòng chàng tựa như sợ chàng đổi ý. Nàng rất sợ chàng, nhưng lại chỉ ở trong lòng chàng mới tìm được cảm giác bình yên.

“Chàng... tại sao lại tức giận?” Rất rụt rè, nàng khẽ hỏi.

Thật bất ngờ, lần đầu tiên Phó Hân Thần ôm chặt lấy nàng, nhưng lại không nói năng gì cả. Chàng có rất nhiều lời muốn hỏi nàng, tỉ như người nhà của nàng đâu? Lão súc sinh đó đối xử với nàng như thế, tại sao nàng còn gọi lão là sư phụ? Lão đã chết như thế nào? Nàng làm sao sống qua được những ngày tháng về sau? Chàng còn nhớ rõ năm năm trước nàng đã sống một mình rồi, khi đó nàng mới chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, còn chưa biết nói chuyện với người ta, chẳng lẽ lão súc sinh kia đã chết trong quãng thời gian đó? Mà càng khiến chàng khó hiểu hơn là sau khi gặp phải cảnh ngộ bất hạnh như thế, nàng không hề cảm thấy xấu hổ không thể mở lời như những nữ tử khác, ngược lại còn thản nhiên nói ra. Cho dù có thể nghe ra nàng không hề thích quãng hồi ức đó, nhưng trong khẩu khí của nàng, chàng không hề thấy có một tia căm hận nào cả.

Có quá nhiều điều nghi vấn, nhưng chàng lại không hỏi một câu nào. Hỏi rồi, cũng chỉ khiến cho nàng phải nhớ lại quãng hồi ức đau khổ đó mà thôi, chẳng ích gì. Khẽ vỗ nhẹ lên lưng nàng mấy cái, chàng thậm chí còn chẳng nói ra một câu an ủi nào.

Rúc trong lòng chàng, Diệp Thanh Hồng không hề biết rằng chàng đang nghĩ về nàng, nàng chỉ biết duy nhất một điều – Phó Hân Thần lúc này, thật dịu dàng đến quá chừng!

9. Chương 9

Nhẹ nhàng đặt Diệp Thanh Hồng đã ngủ say xuống giường, đắp chăn cho nàng xong, ánh mắt Phó Hân Thần không tìm được dừng trên khuôn mặt xinh đẹp đang chìm trong giấc ngủ say đó. Một lọn tóc buông xuống trên trán nàng, chàng đưa tay nhẹ nhàng gạt nó ra.

Thực ra nàng là nữ nhân đẹp nhất mà chàng từng gặp. Lần đầu tiên chàng quan sát nàng kỹ đến thế, ngũ quan của nàng không hề tinh tế, mắt dài lông mày rậm, mũi ôi dày, đối với một cô gái mà nói như vậy có phần quá cương nghị, nhưng khi kết hợp với khuôn mặt có những đường nét rắn rỏi của nàng thì lại hình thành một vẻ đẹp hết sức độc đáo, đem sự tao nhã và phóng khoáng hoàn toàn kết hợp với nhau.

Thường ngày nàng ngoan ngoãn như một chú mèo vậy. Phó Hân Thần không tìm được khe bật cười, ngón tay trái vuốt nhẹ hàng lông mày dài tới tận tóc mai của nàng. Nhưng một khi đôi hàng lông mày này cau lại, đôi mắt trong veo của nàng sẽ ánh lên những tia sáng hết sức quật cường, thật khiến người ta phải đau đầu vô hạn.

Nàng như cỏ tuyết nhu trên núi, có vẻ ngoài tôn quý diễm lệ, khiến rất nhiều người vì muốn đoạt được mà hoàn toàn quên mất những nguy hiểm rình rập xung quanh.

Nàng đẹp mà không yếu ớt, toát ra một vẻ đẹp cao quý bất khả xâm phạm, cho nên người ta khó có thể tưởng tượng được rằng nàng cũng có lúc bị ức hiếp, cũng có lúc cần bảo vệ, đa phần mọi người đều nghĩ cách để chinh phục được nàng.

Vừa nghĩ đến việc sau khi phải chịu nỗi nhục nhã như thế mà nàng vẫn có thể giữ được trái tim thuần khiết, không hề trở nên cực đoan, trong lòng chàng lại bất giác bùng lên niềm cảm kích khôn cùng.

Phó Hân Thần cảm thấy dưới tay có cái gì đó động dẩy, khi tỉnh táo trở lại, vừa khéo nhìn thấy đôi mắt của nàng đã mở ra, bên trong lấp lánh những tia sáng của sự sợ hãi và kinh ngạc. Chàng hơi ngẩn ra, ngay sau đó thản nhiên rút tay về, dịu dàng nói: “Ta làm nàng tỉnh giấc sao?” Về phần động tác của mình, chàng không hề cảm thấy có gì là không ổn.

“Lão trở lại rồi.” Đôi mắt Diệp Thanh Hồng sáng đến ghê người, giọng nói thì lại tỏ ra bình tĩnh một cách đáng kinh ngạc.

“Ai?” Phó Hân Thần tò mò hỏi, nhìn khuôn mặt khác hẳn ngày thường của nàng với vẻ ngạc nhiên. Lúc này nàng giống như một người thợ săn đang phải đối mặt với thú dữ, thật khiến người ta khó có thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Nghe thấy giọng nói của chàng, thân thể Diệp Thanh Hồng hơi run lên một chút, khôi phục lại bộ dạng thường ngày, sau đó liền nhào ngay vào lòng chàng và ôm chàng thật chặt, cơ thể không khống chế được cứ run lẩy bẩy không ngừng: “Chàng nghe xem, tiếng thở dốc, còn có tiếng của nữ nhân nữa..”

Nghe nàng nhắc nhở, tới lúc này Phó Hân Thần mới chú ý đến âm thanh vang ra từ phòng sát vách, đôi hàng lông mày không khỏi nhíu chặt lại, thầm nghĩ hai người này thực không ý tứ chút nào, nhưng đồng thời trong lòng lại chợt động, cảm nhận được sự mềm mại và ấm áp của tấm thân yêu kiều kia. Lần đầu tiên, chàng không ngờ lại có cảm giác với nàng.

“Mỗi lần trở về lão đều mang theo một nữ nhân, trong phòng lão luôn vang lên thứ âm thanh này.” Rúc trong lòng Phó Hân Thần, Diệp Thanh Hồng dần bình tĩnh trở lại.

Bàn tay đang ôm nàng của Phó Hân Thần không khỏi cứng đờ ra. “Không sao nữa rồi, Nô Nhi.” Chàng cất giọng nhẹ nhàng mà trầm thấp, tựa như an ủi nàng, cũng là an ủi bản thân, mọi việc đều qua rồi.

Sau khi tỉnh táo trở lại, Diệp Thanh Hồng chợt nhớ ra ở cách vách hiện giờ là đôi huynh muội kia, không tìm được thở phào một hơi: “Đúng thế, không sao nữa rồi, lão sớm đã chết rồi, còn là tự tay ta chôn cất.” Nghĩ vậy, nàng bèn rời khỏi vòng ôm của Phó Hân Thần, ánh mắt trở nên vô cùng bình thản, dường như vừa rồi người bị kinh sợ căn bản không phải là nàng. “Cho dù lão thật sự trở lại thì cũng có sao, năm năm trước ta đã có thể không màng đến tính mạng mà phản kháng lão, bây giờ ta vẫn có thể.” Rồi nàng chậm rãi đứng dậy, đi đến bên cửa sổ. Đẩy cửa sổ ra, một cơn gió mạnh mang theo hoa tuyết tràn thẳng tới, ngừng tụ trên khuôn mặt nàng.

“Những sự giày vò đau đớn hơn thế ta còn có thể chịu đựng được, còn gì tệ hơn nữa hay sao?” Giọng nói của nàng rất hồ hởi, tựa như đang nói tới những chuyện không liên quan đến mình, không biết trong một câu nói ngắn ngủi này nhưng nỗi đau khổ lớn đến nhường nào.

Bóng lưng nàng cao thẳng mà mỹ lệ, mái tóc dài buông xõa đến đầu gối, những lọn tóc mai bị gió lớn hất tung lên, bay lất phất về phía sau. Tầm thân trong bộ quần áo màu trắng của nàng được ánh nến trong phòng hắt lên một cái bóng mờ nhạt, lại kết hợp với ánh tuyết bên ngoài, ánh sáng và bóng tối kết hợp lại với nhau một cách tuyệt diệu. Nàng tựa như một bức tượng đã đứng đó từ muôn đời, đang chờ đợi một giấc mộng không thể trở thành thực sự, mang theo một nỗi cô độc vĩnh viễn không thể xua tan, toát lên vẻ đẹp khiến lòng người say đắm.

Phó Hân Thần bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người, đầu đó một sợi tơ lòng dường như đã rung lên thật nhẹ. Ở cùng nhau lâu như vậy rồi, đây mới là lần đầu tiên chàng nhìn thấy nàng toát ra vẻ lạnh lùng xa cách khiến người ta tâm thần rung động như vậy, dường như, dường như nàng vốn là thế.

“Lão được chôn bên ngoài, cùng với thê tử của lão.” Rất chậm rãi, Diệp Thanh Hồng kể về người mà thường ngày nàng không muốn nhớ đến nhất: “Lúc còn sống hai người bọn họ suốt ngày minh tranh ám đấu với nhau, chỉ muốn dồn đối phương vào chỗ chết, chẳng ngờ sau khi chết lại phải cùng ở một mộ.” Trong giọng nói của nàng toát lên vẻ thê lương man mác, vì bọn họ, cũng vì bản thân nàng. Suốt bao năm nàng bị kẹp ở giữa hai người đó, nếu không nhờ có sự bền bỉ hơn người, chỉ e nàng sớm đã trở thành một đồng xương khô.

Tiếng gió rít nghe như quỷ khóc ma gào, giữa trời đông giá rét thế này lại càng trở nên quỷ dị đến tột độ. Nhưng Diệp Thanh Hồng chẳng hề sợ hãi, vẫn đứng đó để phó mặc cho gió dữ quất lên làn da trắng trẻo của mình.

“Nô Nhi.” Phó Hân Thần không đành lòng để nàng nhớ về sự nhục nhã năm xưa, không kìm được khẽ cất tiếng gọi.

Dường như hiểu được tâm ý của chàng, Diệp Thanh Hồng chậm rãi xoay người, nở một nụ cười tươi, chậm rãi bước đến trước mặt chàng, ôm lấy eo chàng: “Lão muốn cưỡng bức ta”. Ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào chàng, đôi mắt nàng toát lên vẻ dịu dàng vô hạn. Cảm giác được thân thể của chàng đang căng cứng, nàng bèn nhún chân lên dán sát khuôn mặt vào khuôn mặt của chàng, nhẹ nhàng cọ sát: “Đừng căng thẳng, không sao đâu, ta đã giết lão rồi.” Rất thản nhiên, nàng kể lại một chuyện mà mình chẳng hề để bụng.

Bởi có câu nói này, Phó Hân Thần vốn đang có chút mê loạn đột nhiên tỉnh táo trở lại, lòng hơi kinh hãi, biết rằng mình đã động tình. Nàng vốn trời sinh đã có một thứ mị lực cực kỳ ghê gớm, chỉ là không hiểu cách vận dụng mà thôi, hôm nay không khí vừa khéo trùng hợp, liền hiện ra ngoài một cách hết sức tự nhiên, khiến chàng thiếu chút nữa thì đã không khống chế nổi bản thân.

“Nàng đã giết lão ư?” Chàng trầm giọng hỏi, muốn mượn đó để phân tán tâm thần, không tiếp tục chú ý đến tấm thân tràn đầy sức hấp dẫn của nàng nữa. “Đúng thế, dùng cách mà lão đã dạy cho ta...” Diệp Thanh Hồng dán sát đôi môi lên đôi môi chàng, hết như nàng vẫn luôn khao khát. Bây giờ nàng chỉ muốn cảm nhận về chàng, không muốn nói thêm gì tới những chuyện chẳng hề quan trọng kia nữa.

Phó Hân Thần hơi giật mình, vội vàng ngoảnh mặt đi: “Đừng như vậy, Nô Nhi.” Chàng muốn đẩy nàng ra một chút, nhưng lại bị nàng ôm chặt hơn.

“Tại sao lại không chứ?” Bờ môi mềm mại của Diệp Thanh Hồng lướt đi trên khuôn mặt chàng, muốn tìm kiếm đôi môi chàng. Diệm Nương không phải cũng làm thế này với nam nhân kia ư?

Phó Hân Thần vội ngẩng đầu né tránh, bàn tay thì vòng về phía sau định cạy đôi tay đang níu rất chặt của nàng ra: “Nô Nhi!” Chàng vừa né tránh, vừa đỡ khोक đỡ cười bảo nàng dừng lại. Nào thấy cô gái nào như nàng bây giờ chứ, ngoại trừ... A, chàng đột nhiên nhớ đến cô ả Diệm Nương kia. Trời, chính là ả, chính ả đã làm hư Nô Nhi của chàng. Sớm đã nói không được để ả đến gần Nô Nhi quá rồi mà, phen này thì ứng nghiệm rồi đây.

Phó Hân Thần không ngừng tránh né, khiến đôi môi nàng đặt lên cảm chàng. Hai hàng lông mày của nàng hơi cau lại, đã có chút hậm hực vì không thể hôn được chàng, mà nàng không thể giận chàng được, nên hết

cách chỉ dành khổ sở van nài: “Phó Hân Thần, chàng đừng né tránh mà, ta chỉ muốn hôn chàng một chút thôi, một chút thôi.”

Phó Hân Thần vừa không ngộ nguậy cái đầu né tránh nụ hôn của nàng, vừa thở hổn hển cười nói: “Nô Nhi, đừng nghịch nữa, không phải nàng đã...A...” Lời còn chưa dứt, chân sau của chàng đã vấp phải thành giường, sau một tiếng hô kinh hãi vang lên, hai người bọn họ đồng thời ngã xuống giường. Phó Hân Thần mở to đôi mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt tròn xoe sáng rực của Diệp Thanh Hồng ở ngay phía trước với vẻ không dám tin, đôi môi nàng đã áp hẳn lên đôi môi chàng rồi. Mà Diệp Thanh Hồng dường như cũng kinh ngạc đến ngậy ra, hồi lâu sau mới tỉnh táo trở lại, bèn nở nụ cười thẳng lợi thật tươi.

“Bây giờ ta đã biết tại sao Diệp Nương lại thích hôn gã cao kều kia rồi.” Nàng nở một nụ cười ranh mãnh, nhanh chóng thè lưỡi ra chạm nhẹ trên môi chàng. “Mùi của chàng rất tuyệt đấy.” Không chú ý thấy đôi mắt chàng chớp mắt đã trở nên sâu thẳm, Diệp Thanh Hồng chuẩn bị xoay người ngồi dậy, lại phát hiện ra đôi tay rắn chắc của chàng không biết đã ôm chặt lấy nàng từ lúc nào: “Chàng..”

“Không phải như thế đâu...” Dùng thứ giọng khàn khàn mà trầm thấp, Phó Hân Thần nói ra những lời khiến Diệp Thanh Hồng không hiểu nổi. Nàng còn chưa kịp hỏi, đầu đã bị bàn tay chàng ấn xuống rồi.

Trắng, trắng như mây như tuyết, trắng khắp núi đồi. Trong không khí giá lạnh tràn ngập mùi hương ngậy ngát, giữa vùng đồi núi bao quanh không ngờ lại có một rừng mai lớn đến nhường này, khiến người ta không thể tán thán sự thần kỳ của đất trời.

Tuyết còn chưa tanh, Diệp Thanh Hồng đã không nhận được mà van nài Phó Hân Thần đưa nàng đến Nguyệt Lượng Nham ngắm hoa mai. Trên đường chỉ có tuyết mênh mang che mắt tầm nhìn, còn thì thực ra cũng không khó đi là mấy.

Ngọc Vô Song và Nghiêm Phiêu Phiêu tất nhiên cũng đi theo cùng.

Đến khi nhìn rõ cánh rừng mai giữa trời tuyết lát phất, mọi người không kìm được phải chấn động vì cảnh đẹp trước mắt này.

“Xuân thảo toàn vô tiêu tức, lập tuyết do dư tung tích. Việt lĩnh hàn chi hương tự sách, lãnh diễm kỳ phương kham tích. Hà sự thọ dương vô xử mệnh, xuy nhập thù gia hoành địch?”[1] Một hồi lâu sau Ngọc Vô Song mới thở ra một hơi, bất giác ngâm ra bài Vọng mai hoa của Hòa Ngưng. Tuy lúc này tuyết vẫn đang rơi, không phù hợp lắm với câu “lập tuyết do dư tung tích” nhưng “lãnh diễm kỳ phương” thì lại bộc bạch ra hết cái tuyệt diệu của hoa mai. Giọng của Ngọc Vô Song nhẹ nhàng dễ nghe, lúc này lại chậm rãi ngâm bài từ như thế, thực khiến người nghe rung động.

[1]Dịch nghĩa: Cỏ xuân hoàn toàn không thể nhìn thấy, tuyết trắng Chập thì vẫn còn lại bóng dáng. Vùng Việt Lĩnh hoa mai đang tự nở, về lạnh lùng diễm lệ và mùi hương của nó mới thật đáng quý làm sao. Có sao lại chẳng thể tìm thấy Thọ Dương công chúa, sáo nhà ai đang thổi khúc mai rơi.(ND)

Duy chỉ có Diệp Thanh Hồng là chẳng hiểu gì, coi như không nghe thấy. Nàng kéo tay Phó Hân Thần đi thẳng vào trong rừng mai, tựa như một nàng tiên nhỏ đi lại trong khu rừng, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười khiến lòng người rung động.

“Nàng có phát hiện dường như nàng ta càng ngày càng đẹp hơn không?” Ánh mắt Ngọc Vô Song chưa từng rời khỏi Diệp Thanh Hồng, hỏi mà như đang thờ dài tán thán.

“Vậy sao? Dù đẹp hơn nữa thì thế nào? Người ta là nữ nhân của người khác rồi.” Nghiêm Phiêu Phiêu vừa ghen tức vừa giận dữ, chỉ bỏ lại một câu rồi chẳng thèm đợi hắn trả lời đã một mình đi vào rừng mai, thế nên không nhìn thấy khuôn mặt đột nhiên trở nên hung ác của hắn.

“Đó là nữ nhân mà ta muốn!” Hắn khề lăm bầm, rồi cũng chậm bước theo. Trước nay chỉ cần là thứ hắn muốn, nhất định sẽ đoạt được.

Tiện tay ngắt xuống hai bông mai, hắn đi tới bên cạnh Nghiêm Phiêu Phiêu và cài lên tóc ả, người và hoa làm tôn nhau lên, khiến ả lại càng trở nên kiều diễm vô cùng. Nghiêm Phiêu Phiêu vốn cũng là mỹ nữ cực

kỳ hiếm có, chỉ là ở trước mặt Diệp Thanh Hồng nên mới mờ nhạt đi nhiều. Nhưng cho dù là thế, ả vẫn có những nét độc đáo riêng.

“Đẹp lắm!” Ngọc Vô Song không hề kiếm lời khen. Trước giờ hấn vẫn luôn như vậy, chẳng tiếc lời khen đối với những thứ đẹp đẽ, chỉ là không chịu bỏ ra tình cảm mà thôi.

Nghiêm Phiêu Phiêu khẽ nở ra một nụ cười tươi, ả chưa bao giờ có thể giận hấn được lâu: “Ta khuyên chàng chớ nên dính vào nữ nhân đó, nam nhân của ả không đơn giản đâu.” Rất nhẹ nhàng, ả nói ra suy nghĩ trong lòng về Phó Hân Thần.

“Vậy thì sao nào?” Ngọc Vô Song cười lạnh một tiếng, trên khuôn mặt tuấn tú thoáng hiện không vui: “Uổng cho nàng theo ta lâu như vậy!”

Khuôn mặt Nghiêm Phiêu Phiêu trở nên trắng bệch, biết rằng mình đã phạm vào điều cấm kị của hấn, vội vàng biện bạch: “Song ca, chàng biết ta chỉ lo lắng cho chàng thôi mà...”

“Hừ!” Ngọc Vô Song hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi, không thèm để ý đến Nghiêm Phiêu Phiêu nữa.

Nghiêm Phiêu Phiêu hết sức lo lắng, vội vàng bám theo sau. Ngọc Vô Song vốn nổi tiếng là kẻ vô tình, ả không muốn vì nhất thời lỡ lời mà bị hấn vứt bỏ, đây là điều mà ả không thể chịu đựng nổi. Ngay từ khoảnh khắc mặc kệ tất cả đam mê vào lưới tình do hấn bện ra, ả đã biết rằng yêu hấn thì sẽ phải vứt bỏ mọi sự e thẹn và tự tôn của mình. ả yêu hấn tuy vất vả và gian nan nhưng lại cam tâm tình nguyện.

Diệp Thanh Hồng hái một nhành mai trắng bỏ vào giỏ, rồi ngẩng đầu lên cười nói với Phó Hân Thần: “Ta chưa từng đến đây giữa trời tuyết thế này, không ngờ hoa mai trong tuyết lại nở càng đẹp hơn, cũng có chút giống với cỏ tuyết nhu.”

Phó Hân Thần chỉ cười không đáp, rồi chàng cầm bàn tay lạnh băng của nàng lên dặt tay nàng đi sâu vào khu rừng. Tuyết trong thung lũng này khá ít, từng bông từng bông lãng đãng buông rơi, xung quanh lại có hương mai phản phát, tựa như là tiên cảnh vậy.

“Sư nương nói hoa mai không chỉ có màu trắng, còn có màu đỏ nữa. Màu đỏ? Giống như cỏ tuyết nhu ư?” Nàng tò mò hỏi, nếu nó thật sự giống như cỏ tuyết nhu, vậy thì nàng thà rằng thích hoa mai, vì nó hơn cỏ tuyết nhu ở chỗ gần gũi với con người hơn rất nhiều.

“Không, cỏ tuyết nhu diễm lệ hơn nhiều.” Phó Hân Thần nhẹ nhàng trả lời, tâm hồn dường như đã đi về nơi xa tắp. Ở Long Nguyên cũng có một vườn mai, còn lớn hơn thung lũng này, bên trong trồng rất nhiều giống mai khác nhau, đều là vật quý hiếm, mỗi độ cuối đông đầu xuân hoa mai nở đầy cảnh, khung cảnh vô cùng đẹp đẽ. Đó là khu vườn chàng xây cho Tịnh nhi, chỉ bởi vì nàng yêu thích hoa mai vô cùng. Nhưng, chưa có lúc nào các loài mai quý hiếm đó lại đem đến cho chàng một sự chấn động lớn lao như rừng mai trắng hết sức bình dị ở nơi đây. Là bởi vì tâm cảnh biến đổi hay là vì nàng? Ánh mắt chàng dừng trên khuôn mặt đỏ ửng vì giá lạnh của Diệp Thanh Hồng, chỉ thấy nàng đang ngắm mai với vẻ vô cùng hứng thú.

“Vậy sao? Có điều nói gì đi nữa thì hoa mai màu đỏ vẫn rất đẹp phải không?” Diệp Thanh Hồng chẳng hề để trong lòng, chỉ không ngừng tưởng tượng về hình ảnh của những bông hoa mai màu đỏ. Đột nhiên, nàng vịn một cành mai tuyết đọng xuống, khẽ hé miệng, cắn lấy một bông mai kèm cả tuyết. Sự giá lạnh của tuyết tan kèm theo hương thơm đặc biệt của hoa mai khiến nàng không kim được nheo mắt lại, đáng vẻ như đang thỏa mãn vô cùng.

Phó Hân Thần không kim được phải bật cười, đưa tay lau đi bông tuyết sắp tan bên má nàng, hỏi: “Ngon lắm sao?” Câu hỏi của chàng rất thú vị, cho đến bây giờ, đây mới là lần đầu tiên nàng ăn cả mai lẫn tuyết như thế, không thô tục, không tao nhã, giống như con người nàng vậy, khiến cho người ta khó có thể định nghĩa cho được.

“Ừm, thơm lắm!” Diệp Thanh Hồng hưng phấn hái một bông mai kèm cả tuyết xuống đưa đến bên môi chàng: “Chàng cũng nếm thử đi.”

Phó Hân Thần cũng không từ chối, há miệng ra ngậm lấy, ánh mắt bất giác dừng lại trên đôi bờ môi nhỏ xinh của nàng. Nếu không phải vì có người ngoài ở đây, chàng càng muốn được nếm thử mùi vị của hoa mai kèm tuyết thông qua cánh môi nàng, như thế ắt sẽ càng thơm hơn.

“Thế nào?” Diệp Thanh Hồng nhìn chàng bằng ánh mắt đầy vẻ chờ mong, hy vọng chàng có thể cảm nhận được thứ cảm giác tuyệt diệu đó giống như mình.

“Phu phụ huynh dài đúng là có nhã hứng quá, ném tuyết kèm mai, thực khiến tại hạ hâm mộ không thôi.” Giọng nói của Ngọc Vô Song đột nhiên vang lên, phá vỡ không khí ảm áp của hai người.

Sắc mặt Phó Hân Thần trầm xuống, hồ hững nói: “Nơi này tuyết mai đều chẳng thiếu, Ngọc huynh cứ thường thức tự do, có đâu phải hâm mộ người khác làm gì.”

Ngọc Vô Song đâu ngờ từng lời của hắn và Nghiêm Phiêu Phiêu đều lọt vào tai Phó Hân Thần không sót một chữ, khiến chàng hết sức không vui. Dám có chủ ý với Nô Nhi, hắn còn chưa đủ tư cách.

“Tuyết mai thì đâu chẳng có, tiếc rằng chẳng có giai nhân bầu bạn, còn gì là thú vị nữa đâu.” Tuy đang nói với Phó Hân Thần, nhưng cặp mắt đào hoa của Ngọc Vô Song lại nhìn chằm chằm vào Diệp Thanh Hồng lúc này đang hơi cau mày, hy vọng có thể thu hút sự chú ý của nàng.

Thấy sắc mặt Nghiêm Phiêu Phiêu hơi biến đổi, Phó Hân Thần thầm cười lạnh, cảm thấy gã Ngọc Vô Song này đúng là quá phận, bèn bảo: “Ngọc huynh khiêm nhường quá rồi, Phiêu Phiêu cô nương dung nhan xuất chúng, xinh đẹp yêu kiều, sao Ngọc huynh lại nói là không có giai nhân bầu bạn được?” Những lời này chàng không chỉ là khen Nghiêm Phiêu Phiêu, còn gián tiếp chỉ ra quan hệ không bình thường giữa hai người, thực ra chính là lời cảnh cáo, chuyện về sau thế nào thì phải xem hắn có biết điều hay không.

Ngọc Vô Song lập tức cười vang: “Huynh dài nói đùa rồi, Phiêu Phiêu là muội tử của tại hạ, sao có thể tính được. Mà huống chi mỹ nhân trên thiên hạ này có ai so được với một phần mười của tôn phu nhân đâu.”

Khi nói ra những lời này hắn không hề che giấu sự ái mộ và dã tâm của bản thân đối với Diệp Thanh Hồng, khiến Nghiêm Phiêu Phiêu vốn có phần dễ chịu hơn vì lời của Phó Hân Thần lập tức tái mặt, nhưng vẫn kìm nén không nói gì, ả phải xem xem hắn còn có thể vô tình đến mức nào nữa. Ách, rồi sẽ có một ngày ả không nhận được nữa mà giết chết hắn.

Phó Hân Thần không hề tức giận, ngược lại còn cất tiếng cười vang quay sang nói với Diệp Thanh Hồng vốn chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao bên cạnh: “Nô Nhi, Ngọc công tử đang khen nàng đấy.”

Diệp Thanh Hồng nở nụ cười tươi, đôi mắt thì lại nhìn đăm đăm vào nụ cười ảm áp của Phó Hân Thần, đến đuôi mắt cũng chẳng buồn ngoác qua phía Ngọc Vô Song chút nào. Nàng cười, cười vì Phó Hân Thần đang cười, chứ chẳng phải vì lời khen của Ngọc Vô Song. “Vậy sao? Nhưng trước nay chàng chưa từng khen ta bao giờ đấy, có thể thấy ta cũng không thật sự tốt như vậy.” Từ nhỏ đến giờ chưa có ai khen nàng câu nào, cho dù khi Tư Đồ Hành nhìn nàng bằng ánh mắt dâm dục cũng nói nàng đẹp, nhưng đằng sau đó lại mang theo ý đồ, do đó nàng không hề cảm thấy đó thật sự là lời khen.

Phó Hân Thần ngẩn ra, tới lúc này mới giật mình phát hiện quả thực mình chưa từng khen nàng câu nào, đó rốt cuộc là vì sao nhỉ?

“Vậy là huynh dài không đúng rồi, dung nhan tôn phu nhân còn hơn Tây Tử, Lạc Thần[2], huynh dài may mắn cưới được một vị gian nhân như vậy, sao có thể không thường xuyên làm nàng vui lòng, không sợ nàng ầm ục hay sao?” Ngọc Vô Song thừa cơ nói, lòng khơi lên sự bất mãn trong lòng Diệp Thanh Hồng, đầu hay tư duy của Diệp Thanh Hồng khác hẳn người thường, thực uống ột phen tâm cơ của hắn.

[2] Tây Tử cũng tức là Tây Thi thời Xuân Thu, còn Lạc Thần ở đây là trò Chân Cơ thời Tam Quốc, hai nàng đều là mỹ nhân có tiếng trong lịch sử Trung Quốc (ND)

“Đa tạ đã chỉ giáo, tại hạ ghi nhớ rồi.” Phó Hân Thần chẳng hề giận dữ, nói xong bèn dắt tay Diệp Thanh Hồng nhã nhặn cất tiếng chào hai người kia: “Tại hạ muốn đi riêng với nội tử một chút, thứ lỗi không bồi tiếp được.” Rồi không đợi đối phương kịp có phản ứng, liền chậm rãi cất bước đi về hướng khác. Thái độ chiếm hữu cùng với quan hệ thân mật ấy chẳng cần nói gì cũng đánh tan được ý đồ chia rẽ, khiêu khích của Ngọc Vô Song rồi.

Sắc mặt Ngọc Vô Song lúc trắng lúc đỏ, ngay người ngay ra tại chỗ, đi theo không được, mà không đi theo lại không cam tâm, thực vô cùng khó xử.

Từ phía đằng xa, chợt nghe có giọng nói trong veo của Diệp Thanh Hồng vang lại: “Phó Hân Thần, Tây Tử, Lạc Thần là cái gì vậy...” Sau đó là những tiếng cười vang vô cùng sáng khoải của Phó Hân Thần.

10. Chương 10

Đi ngắm mai, trong đầu Phó Hân Thần nổi lên ý niệm quay về Long Nguyên. Ở đó có các bằng hữu của chàng cùng với các thuộc hạ đã cộng sự nhiều năm, còn có mộ phần của Tịnh Nhi nữa. Tính toán thời gian, cũng sắp đến ngày giỗ của Tịnh Nhi rồi. Đã năm năm chàng không dám quay về, không dám đối mặt với tất cả, bây giờ chàng cũng nên kết thúc mọi chuyện. Cái chết của Tịnh Nhi chàng đã có thể thần nhiên chấp nhận. Từng có lúc chàng định ở lại trong thung lũng này suốt đời, không bao giờ bước vào giang hồ nữa, nhưng vì sự xuất hiện của Khanh Tuần và sự quấy nhiễu của Ngọc Vô Song và Nghiêm Phiêu Phiêu, quan trọng hơn là buổi tối hôm đó chàng không ngờ lại không khống chế được mình mà chủ động hôn Nô Nhi, do đó đã khiến chàng không thể không nhớ đến trách nhiệm đã từng bị mình vứt bỏ.

Hoa mai đã nở, chàng cũng nên trở lại thăm Tịnh Nhi rồi. Rốt cuộc chàng đã không tuân thủ lời hứa của mình, chạm vào một nữ tử khác, không biết còn có thể sửa chữa hay không. Không gặp lại nàng nữa, không động vào nàng nữa liệu có được không? Nô nhi không hiểu sự đời, không phân biệt được thích và yêu, nàng sẽ không gò bó tình cảm của bản thân giống chàng. Sau khi chàng đi, nhất định nàng sẽ gặp được người mà nàng thích, rồi rất nhanh sẽ quên chàng. Nàng sẽ sống cuộc sống của nàng, còn chàng lại trở về với Tịnh Nhi.

Vừa nghĩ đến việc Diệp Thanh Hồng sẽ quên mình, sẽ thích một nam nhân khác, Phó Hân Thần liền cảm thấy bút rút vô cùng. Ánh mắt vốn tản mạn vì dòng suy tư của chàng chợt tập trung lại trên người Diệp Thanh Hồng đang ngồi chải đầu bên cửa sổ, mái tóc dài đen bóng kia của nàng làm tiếng lòng chàng lay động. Chàng nhẹ nhàng đứng dậy, đi tới bên cạnh nàng, đưa tay cầm lấy chiếc lược khiến nàng ngây ra. Rồi mấy ngón tay thon dài của chàng nâng lên một lọn tóc dài lên, những chiếc răng lược lướt đi thật nhẹ, tựa như đang qua lại trong dòng nước, nháy mắt đã chẳng còn bóng dáng.

“Liệu nàng có quên ta không?” Phó Hân Thần vừa chải đầu giúp nàng, vừa tỏ vẻ thờ ơ hỏi.

“Cái gì cơ?” Diệp Thanh Hồng bị câu hỏi đột ngột này của chàng làm cho ngây ra, quên mất trong tay chàng đang cầm tóc mình, vội vã ngoảnh đầu qua, rồi không tìm được kêu đau “ối” một tiếng.

Phó Hân Thần lập tức buông tay, giúp nàng xoa nhẹ chỗ bị đau: “Sao lại cứ ầu ơ như thế chứ, không biết làm thế nào mà nàng trưởng thành được nữa.” Trong sự dịu dàng còn mang vẻ xót xa, chàng khẽ cất tiếng trách sự thiếu cẩn thận của nàng.

Nở một nụ cười ngượng ngập, Diệp Thanh Hồng vẫn không quên câu hỏi ban đầu của chàng, bèn hỏi lại: “Vừa rồi chàng nói gì cơ?”

Phó Hân Thần khẽ mỉm cười, nhưng ánh mắt lại trở nên vô cùng nghiêm túc: “Ta phải rời khỏi đây, không bao giờ trở về nữa, liệu nàng...có quên ta không?” Không biết tại sao, câu nói này thực khó mở lời biết mấy, mà khi đã nói ra rồi, chàng vẫn không có chút cảm giác nhẹ nhõm nào, thậm chí tâm trạng còn trở nên nặng nề hơn.

“Cái gì?” thân thể Diệp Thanh Hồng trở nên cứng đờ, ngay sau đó liền mặc kệ tất cả mà ngoảnh đầu lại: “Chàng nói gì cơ?” Giọng nói của nàng tràn ngập sự nôn nóng, hoảng sợ, và cả vẻ khó tin, vừa khéo kết hợp thành một chỉnh thể với sắc mặt sau nháy mắt trở nên trắng bệch của nàng: “Rốt cuộc chàng vẫn muốn rời đi sao?”

“Dù thế nào thì đến cuối cùng ta cũng phải đi thôi, đúng không nào?” Phó Hân Thần thở dài về hết cách, giúp nàng vuốt mái tóc lại thành búi và cài cây trâm lên để cố định lại.

“Đúng thế....Đến cuối cùng rồi chàng vẫn sẽ rời đi.” Cúi gằm mặt xuống, khuôn mặt Diệp Thanh Hồng sau nháy mắt đã trở nên hờ hững chẳng có chút biểu cảm nào, nhưng bờ môi run rẩy đã tiết lộ ra quá nhiều thứ.

“Ta...ta đi nấu cơm đây.” Nàng đứng dậy như để né tránh, muốn cầm lấy cái lược từ trong tay Phó Hân Thần, nhưng chàng lại không đưa .

“Răng đã sắp gãy hết rồi, bỏ nó đi thôi.” Nói rồi chàng bèn vứt luôn chiếc lược ra ngoài cửa sổ.

“Không!” Khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Thanh Hồng sau nháy mắt đã trở nên trắng bệch, vội xốc váy lên định chạy ra ngoài nhặt chiếc lược bị vứt bỏ đó về, nhưng lại bị Phó Hân Thần ôm ngang eo giữ lại.

“Bỏ nó đi thôi, nhặt về cũng có để làm gì đâu chứ.” Đôi hàng lông mày của chàng hơi cau lại, chàng đã nói là sẽ không động vào nàng nữa, nhưng tại sao lại vẫn không kìm được thể này?

“Ta...ta không có cái nào khác nữa cả.” Diệp Thanh Hồng ủ rũ nói. Chàng không cho nàng đi lấy về, nàng sao có thể đi được, chàng muốn đi, nàng có thể ngăn được chàng sao?

“Ta sẽ làm cho nàng cái khác.”Cánh tay ôm siết lại, Phó Hân Thần không nhận được hôn nhẹ lên mái tóc nàng, chàng không nên chạm vào nàng nữa, nhưng chàng không làm được.

“Được”. Diệp Thanh Hồng ngoan ngoãn tựa người vào lòng chàng, chàng nói gì nàng cũng đều nghe cả, nhưng.... “Ta có thể đi cùng chàng được không?” Rất nhẹ nhàng, nàng nói ra khao khát trong lòng.

Thiếu chút nữa Phó Hân Thần đã buột miệng đồng ý, nhưng ngay sau đó lại nhớ ra lần này mình trở về là để rời khỏi nàng và bầu bạn với Tịnh Nhi, sao có thể mang theo nàng cùng. “Không được”. Cổ dẫn lồng cất tiếng, chàng đột nhiên cảm thấy có chút cảm hận bản thân.

“Ừm”. Dường như Diệp Thanh Hồng đã sớm biết đáp án, cũng không khó chịu, chỉ dờ dẫm gật đầu, gỡ tay chàng ra, hờ hững nói: “Ta đi nấu cơm”. Sau đó bèn đi ra ngoài , để lại Phó Hân Thần ngẩn ngơ đứng đó.

Sớm biết là chàng rồi sẽ đi , tại sao còn phải khó chịu chứ? Có phải nàng quá tham lam rồi không? Trước đây khi chàng không để ý đến nàng, nàng chỉ mong chàng nhìn mình một cái, nói với mình một câu, vậy là đã đủ cho nàng vui trong mấy ngày rồi. Bây giờ chàng đối xử với nàng tốt như thế, vậy mà nàng còn không thỏa mãn, còn muốn được ở mãi bên chàng. Con người không thể tham lam quá được, kiếp này có thể quen biết chàng, có được quãng thời gian vui vẻ đến thế, đã là ân huệ lớn lao ông trời ban tặng rồi. Nàng biết, chàng thích nàng, tuy chàng chưa bao giờ nói ra, nhưng nàng biết, vậy là đủ

Chàng sắp đi rồi, không nên để chàng phải day dứt gì nữa mới phải. Trong lòng chàng, quan trọng nhất vẫn là Tịnh cô nương, lần này quay về chắc hẳn là vì Tịnh cô nương rồi. Đã không thể giữ chàng lại được, vậy nàng nên để chàng đi mà không vướng bận điều gì, cho dù, cho dù như thế sẽ khiến trái tim nàng rất đau....

“A!” Khẽ kêu lên một tiếng, nàng đưa bàn tay trái lên ngẩn ngơ nhìn dòng máu tươi đang ồ ạt tuôn ra từ ngón trở, sau đó chảy dọc xuống mu bàn tay, rồi từng giọt, từng giọt nhỏ xuống đất. Tại sao lại không đau chứ ? Lẽ nào những giày vò trong suốt bao năm đã khiến nàng quên cả cảm giác đau đớn rồi hay sao?

“Nàng bị thương rồi” Giọng nói của Ngọc Vô Song đột ngột vang lên. Diệp Thanh Hồng còn chưa kịp nhìn rõ bóng dáng hẳn, ngón tay đã bị hẳn mứt vào miệng rồi. Lúc này nàng còn đang trầm tư, căn bản không hề cự tuyệt hành vi quá phận này của hẳn, chỉ ngẩn ngơ để mặc cho hẳn mứt sạch chỗ máu chảy ra trên ngón tay mình.

Không bị cự tuyệt, Ngọc Vô Song cả mừng, cho rằng Diệp Thanh Hồng cũng có ý với mình, chỉ cần mình cố gắng thêm chút nữa , chắc chẳng bao lâu sau là sẽ có thể đưa được người ngọc lên giường.

“Các người đang làm gì vậy?” Trong lúc hẳn còn đang đắc ý, một giọng nói lạnh thấu xương đột nhiên vang lên, khiến hẳn không kìm được phải buông tay Diệp Thanh Hồng ra, nhìn về phía người vừa lên tiếng.

Phó Hân Thần chấp tay sau lưng đứng ở cửa bếp, trên người tràn ngập khí tức lạnh tựa băng sương đã mấy tháng rồi không xuất hiện. Gió bắc mang theo những bông tuyết lớn tràn vào qua cánh cửa mở rộng, thổi lên người chàng nhưng kỳ lạ là áo quần chàng chẳng bị thổi bay lên, đến một bông tuyết nhỏ cũng chẳng chạm được vào người chàng. Chàng cứ đứng đó, như văng mặt trời giữa trận gió dữ, nhưng lại mang theo sự giá lạnh quý dị đến từ địa ngục.

Ngọc Vô Song thâm kinh hãi nhưng ngoài mặt lại nở nụ cười : “Phó huynh đừng hiểu lầm, tại hạ chỉ đang giúp tôn phu nhân làm sạch vết thương thôi”.

“Làm sạch vết thương? Hừ!” Trong đôi mắt lạnh lùng của ý Phó Hân Thần thoáng qua một tia sát ý: “Nô nhi, qua đây”.

Diệp Thanh Hồng ngần ngừ đi qua không biết rút cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phó Hân Thần cầm bàn tay nàng lên, quan sát đầu ngón tay vừa bị cắt mất một miếng nhỏ vẫn đang chảy máu của nàng. “Có đau không?” Chàng múc một ít nước lên nhẹ nhàng giúp nàng rửa sạch miếng vết thương, nhân tiện rửa sạch nước miếng của Ngọc Vô Song nữa. Đối với nàng, chàng chẳng thể nào dần lòng trách cứ, chỉ biết nuốt cơn giận vào lòng, đây không phải là tác phong của chàng ngày trước.

Diệp Thanh Hồng khẽ lắc đầu, ánh mắt dờ dẩn nhìn những đường nét cương nghị tuấn tú trên khuôn mặt chàng, không muốn rời khỏi đó một chút nào cả. Chàng sắp đi rồi, nàng có thể nhìn chàng nhiều hơn một chút cũng là chuyện tốt.

“Đúng là một cô bé ngốc!” Phó Hân Thần khẽ mắng với giọng không vui, nhưng rồi lại không kìm được hôn phớt lên đôi môi nàng một cái.

“Chúng ta đi bôi thuốc!” Vừa nói chàng vừa dắt tay nàng dời đi, chẳng buồn nhìn Ngọc Vô Song.

“Cô nương!” Ngọc Vô Song đột nhiên cất tiếng gọi, chỉ cần Diệp Thanh Hồng trả lời, hẳn đảm bảo rằng quan hệ giữa cặp phu thê này sẽ xấu đi, đến lúc đó hẳn sẽ có cơ hội chen vào giữa. Chẳng ngờ thứ hẳn chờ đợi lại là ánh mắt lạnh giá của Phó Hân Thần, nó giống như một thanh kiếm băng đâm thẳng vào ngực hẳn.

“Cút! Mang theo nữ nhân của ngươi! Cỏ tuyết nhu ở trên ngọn núi đối diện, đừng đến làm phiền bọn ta nữa”, trong giọng nói hờ hững ấy mang theo một thứ uy thế không gì so sánh được, Phó Hân Thần không muốn dây dưa thêm với hẳn nữa, xoay người rời đi.

Đột nhiên Ngọc Vô Song có cảm giác giống như đang trần trụi bị người ta nhìn thấu hoàn toàn, khó chịu đến cực điểm. Lòng dạ hẳn vốn thâm sâu, ngoài mặt không hề lộ ra một biểu cảm gì, duy có trong mắt hẳn thoáng qua một tia hung tợn. Một bàn tay thon dài như ngọc chậm rãi đưa ra, lặng lẽ đánh về phía Phó Hân Thần. Hẳn tự tin rằng dù là Đại La Kim Tiên^[1] cũng khó thoát khỏi sự tập kích như thế này của hẳn.

[1] Là một cấp bậc thần tiên trong Đạo giáo. Khi một người bình thường tu tập thành tiên thì các cấp bậc lần lượt: Quỷ Tiên, Nhân Tiên, Địa Tiên, Thần Tiên, Thiên Tiên và cuối cùng là Đại La Kim Tiên, càng về sau cấp bậc càng cao.

(Biên Tập –BT)

“Không biết lượng sức!” Một tiếng hừ lạnh vang lên, Phó Hân Thần chẳng buồn ngoảnh đầu, xoay tay đánh ngược về phía sau, vừa khéo trúng vào chưởng lực của Ngọc Vô Song. “A!” một tiếng bất ngờ vang lên, chàng bất ngờ cảm nhận được một tia nội lực chí âm chí hàn, mãnh như tơ điện đang truyền vào cơ thể mình qua lòng bàn tay, không hề bị nội lực của bản thân ngăn cản. Thoáng dừng lại một chút, chàng vội vã vận công, một chưởng đánh bay Ngọc Vô Song về phía sau, đồng thời đẩy một tia nội lực chí dương chí nhiệt từ đan điền ra, vừa khéo lí giải luồng khí âm hàn đó.

Thì ra là hậu nhân của Ngọc Quý Sơn. May mà chàng kịp thời phát giác và dừng tay lại, nếu không chỉ e sẽ phải trở mặt với bằng hữu rồi.

Không để ý đến Ngọc Vô Song đã bị đánh cho ngất xỉu, Phó Hân Thần dắt Diệp Thanh Hồng đi nhanh về phòng, tìm thuốc và một miếng vải sạch giúp nàng băng bó vết thương.

“Lần sau phải cẩn thận một chút, đừng hờ một tí là lại bị thương, nàng cho rằng mình thật sự không sợ đau à”, chàng trách cứ.

“Ừm”. Diệp Thanh Hồng khẽ gật đầu.

“Còn nữa”, chàng đưa tay ôm nàng vào lòng, hôn lên trán nàng, hồi lâu sau mới nói tiếp, “Không được để nam nhân khác chạm vào ngươi, biết chưa?”, trước giờ chàng chưa từng nghĩ mình lại để tâm đến nàng như thế.

“Được”. Diệp Thanh Hồng vẫn đồng ý mà chẳng oán trách gì, dừng lại một chút, nàng không kìm được lại một lần nữa nói ra nguyện vọng của mình: “Phó Hân Thần, ta đi cùng chàng được không? Ta sẽ rất ngoan”,

nàng không muốn bị vứt bỏ lần nữa.

Khuôn mặt Phó Hân Thần trở nên cứng đờ, khi nhìn thấy động tác tác thân mật mà Ngọc Vô Song đã làm với Diệp Thanh Hồng, chàng đã quên mất một sự thật rằng chàng sắp rời khỏi nơi đây. Chàng có tư cách gì mà yêu cầu Nô nhi không được thích nam nhân khác như thế?

“Rầm!” trước khi Phó Hân Thần kịp trả lời, cửa đã bị đập tung ra, Nghiêm Phiêu Phiêu mặt đầy sát khí đứng ngay ngoài cửa. “Người rút cuộc là ai?”, có thể dùng một chương đả thương Ngọc Vô Song, cho dù là vì hấn quá sơ ý, trên đời này cũng chẳng có mấy người. Nhìn người này tuy tóc mai đã chớm bạc, nhưng dung mạo vẫn đang độ tráng niên, chắc cũng chỉ mới hơn ba mươi tuổi. Trên giang hồ người có võ công như vậy ở tuổi này vô cùng ít ỏi, như Bạch Ẩn, Cô Sát, Tuyết Hồ Thu... Ắ đã từng gặp Cô Sát một lần, xấu tới cùng cực, tuyệt đối không phải là người trước mắt, còn có tin đồn rằng Cô Sát thích sự muối của mình, nhưng sự muối gã cuối cùng lại cười Long Nguyên chủ thần bí khôn lường. Mà vị Long Nguyên chủ đó lại càng khiến người ta khó mà lường được. Người này rốt cuộc là ai đây? Bất kể hấn là ai, ả sẽ bắt hấn trả giá vì đã đả thương Ngọc Vô Song.

“Nghiêm bang chủ, người cho rằng người có tư cách để biết thân phận của ta sao?” Phó Hân Thần lạnh lùng cất tiếng, căn bản chẳng thèm để ý đến sự giận dữ của Nghiêm Phiêu Phiêu. Chàng quay sang nhìn Diệp Thanh Hồng bằng ánh mắt dịu dàng vô hạn, “Nô nhi, nàng không thích bọn họ, ta sẽ đuổi bọn họ đi, hơn nữa sẽ khiến bọn họ vĩnh viễn không bao giờ quay trở lại đây được nữa”.

Nghiêm Phiêu Phiêu nghe thế không giận mà cười vang, “Các hạ hấn không phải hạng vô danh, đã không chịu nói tên, vậy bốn cô nương đành thất lễ vậy”. Nói xong, cổ tay ả rung nhẹ, một cây roi dài hơn tám thước thình lình xuất hiện, đánh thẳng về phía Diệp Thanh Hồng như một con rắn. Ắ tự biết mình võ nghệ không bằng người, chỉ có thể dùng trí, lại thấy nữ tử này không biết chút võ công nào, nếu tấn công, ắt sẽ khiến nam nhân trước mặt luống cuống chân tay.

Sớm đã biết Nghiêm Phiêu Phiêu hung tàn giảo hoạt, Phó Hân Thần sao để ả thực hiện được âm mưu, cây roi còn chưa chạm được vào người Diệp Thanh Hồng đã bị hai ngón tay chàng kẹp chặt rồi. Chàng đang định vận công làm đứt cây roi, chợt lại thấy mấy đốm bạc bắn vun vút về phía mình và Diệp Thanh Hồng, đành vội vàng buông tay. Chàng vung tay một cái, tất cả các mũi ngân châm đều được bắt. Đứng vào lúc này, cây roi đen chợt giống như con rắn lớn quấn vào chân chàng, một luồng lực rất mạnh kéo chàng về phía trước. Nương theo chiều kéo ấy, Phó Hân Thần vung chân đá mạnh vào bụng Nghiêm Phiêu Phiêu, chờ ả nghiêng người né tránh, chân còn lại bèn xoay tròn đá quét một vòng, mũi bàn chân điểm thẳng vào huyệt thái dương trên trán ả. Nghiêm Phiêu Phiêu né tránh vấp vả vô cùng, khi tỉnh táo trở lại thì cây roi đã bị chàng dẫm dưới chân. Không ngờ binh khí tùy thân của mình rơi vào kết cục như vậy, Nghiêm Phiêu Phiêu giận dữ vô cùng, ánh sáng màu vàng lóe lên, trong tay ả đã xuất hiện một thanh chủy thủ bén nhọn dài chừng ba tấc, rồi ả lao đến tấn công bằng những chiêu thức cận chiến cực kỳ dữ dội, so với khi dùng cây roi vừa nãy còn có phần lợi hại hơn.

Phó Hân Thần cười lạnh một tiếng, cũng không biết sử dụng thủ pháp gì, Nghiêm Phiêu Phiêu chỉ cảm thấy cổ tay tê rần, chủy thủ đã lọt vào tay đối phương, kể đó thân thể liền mềm nhũn, cả người gục luôn xuống đất.

“Người....” Nghiêm Phiêu Phiêu vô cùng sợ hãi, dù sớm đã có chuẩn bị về tâm lý, nhưng ả vẫn không ngờ võ công của đối phương lại inh đến mức này, hấn rút cuộc là ai?

Không thèm nhìn ả thêm lần nào nữa, Phó Hân Thần đi đến bên cạnh Diệp Thanh Hồng lúc này đang ngẩn ngơ nhìn cảnh tuyết bên ngoài, dịu dàng hỏi “Nô nhi, nàng sao vậy?”

Diệp Thanh Hồng lắc đầu thật nhẹ, rồi lùi người về phía sau, tựa người vào lòng chàng, buồn bã hỏi “Ồ đây không tốt sao? Ta không tốt sao? Tại sao chàng lại phải đi? Tịnh Nhi cô nương thật có phúc, được chàng nhớ nhung như vậy”.

Phó Hân Thần nhắm hai mắt lại, ôm chặt nàng vào lòng nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, Nô nhi”. Kế đó lại hít sâu một hơi, trầm giọng nói tiếp “Ta phải đi đây”. Chàng sợ nếu còn không đi, mình sẽ vĩnh viễn không thể đi được nữa, cảm xúc với Diệp Thanh Hồng đã hoàn toàn vượt ra ngoài tầm khống chế của chàng, chàng không muốn có lỗi với Tịnh Nhi.

Diệp Thanh Hồng ngậy người ra đó.

“Xin lỗi” Phó Hân Thần lại xin lỗi thêm lần nữa, rồi kiên quyết buông Diệp Thanh Hồng ra, xoay người bước ra ngoài cửa, xách theo Nghiêm Phiêu Phiêu đang nằm trên mặt đất.

“Phó Hân Thần”. Diệp Thanh Hồng kinh hãi kêu lên.

Nàng vội lao ra ngoài cửa, vừa khéo nhìn thấy chàng đi từ trong bếp, tay còn lại xách theo Ngọc Vô Song. Nhìn thấy nàng, chàng mím chặt môi không nói gì thêm, khuôn mặt cố giữ vẻ hờ hững, bước chân vào trong gió tuyết.

“Phó Hân Thần, chàng mang ta theo, mang ta theo không được hay sao?” Diệp Thanh Hồng quỳ trên mặt đất, nhìn theo bóng lưng dần trở nên mơ hồ của chàng, tiếng gào thét và van xin mà nàng dùng hết sức để phát ra cũng chỉ là những tiếng rên rỉ gần như không thể nghe thấy. Đau quá, đau đến nỗi khiến nàng muốn khóc mà không được.

Cuối cùng nàng đã hiểu được cảm giác của Phó Hân Thần khi gãy đàn ngày đó. Chàng đau vì Dương Chỉ Tĩnh, còn nàng, thì đau vì chàng. Cũng là một thứ tình cảm giống nhau, và có một kết quả giống nhau. Ôi! Thì ra ông trời công bằng đến thế, nàng có gì để mà oán trách nữa đây? Nàng đưa tay lên ôm ngực, gục xuống nền tuyết với nụ cười vẫn đọng trên môi.

Một tiếng hú dài chói tai lướt qua trên bầu trời thung lũng, vang vào tai nữ tử áo đen đang ngồi trên đệm cỏ đan giỏ trúc trong căn nhà gỗ. Nhưng nàng coi như chẳng hề nghe thấy, vẫn chuyên tâm vào công việc đan lát. Bây giờ đã là tháng Hai rồi, có rất nhiều loài hoa đang nở, nàng phải mau chóng đan xong rồi còn đi hái một ít hoa về. Trong nhà mà được đặt thêm hai bình hoa, ắt sẽ vui mắt hơn nhiều lắm.

Một bóng xám mang theo làn gió xuân vẫn còn thấp thoáng hơi lạnh lao vào nhà, nữ tử áo đen nhìn thấy gã liền nở một nụ cười nhàn nhạt, sau đó sự chú ý lại tập trung vào công việc trên tay.

“Phó Hân Thần đâu?” trong giọng nói khan khan mà trầm thấp ấy mang theo một tia sát ý không dễ gì phát giác, Khanh Tuần nhìn về phía bóng dáng đang bận rộn làm việc nhưng vẫn toát ra vẻ điềm đạm mười phần kia bằng ánh mắt quỷ dị vô cùng.

Đưa tay gạt lọn tóc buông trước trán ra sau tai, Diệp Thanh Hồng ngẩng đầu lên, một tia sáng kỳ dị thoáng qua trong mắt: “Chàng đi rồi, đi tìm Tĩnh cô nương rồi”. Những lời phía sau là nàng đoán. Nhưng nàng biết đó là sự thực, được ở cùng với người mình thích, nhất định chàng sẽ rất vui vẻ.

Nghe thấy những lời nói ấy, lại nhìn về mặt của Diệp Thanh Hồng, Khanh Tuần không khỏi cảm thấy có chút khó hiểu. Tại sao cô ta còn có thể cười được? Cô ta không thích Phó Hân Thần ư? “Cô có tâm nguyện gì không?” dù rất có hảo cảm với cô gái này, nhưng vì Tĩnh Nhi, hắn vẫn phải giết nàng. Gã nhìn ra Phó Hân Thần có tình cảm không bình thường với nàng, dù bây giờ Phó Hân Thần đã rời đi, nhưng khó đảm bảo rằng một ngày nào đó y sẽ không đổi ý mà quay trở lại. Gã tuyệt đối không cho phép tình huống đó xảy ra, giết nàng, bây giờ chính là cơ hội tốt nhất.

“Tâm nguyện ư?” Diệp Thanh Hồng hơi cau mày lại suy nghĩ một lát, nhưng vẫn chẳng nghĩ được gì, chỉ đành mỉm cười nói: “Nô Nhi đã được định trước là cả đời sẽ phải cô đơn trơ trọi, cũng chẳng có tâm nguyện gì”.

“Chẳng lẽ cô không muốn ở cùng với Phó Hân Thần sao?”, vốn gã chẳng bao giờ quan tâm đến suy nghĩ của người khác, nhưng lúc này vẫn không kìm được hỏi ra một vấn đề mà đến bản thân cũng thấy là thừa, cho dù nàng muốn, gã cũng không thể đồng ý được. Nhưng gã lại rất muốn biết đáp án của nàng. Không trực tiếp trả lời câu hỏi của đối phương, trong nụ cười mỉm của Diệp Thanh Hồng toát ra một nét tao nhã khó tả: “Phó Hân Thần rất thích Tĩnh cô nương, chỉ khi ở cạnh cô ấy chàng mới vui vẻ”.

Thiếu chút nữa Khanh Tuần đã bị lời nói và thái độ của nàng đánh động mà xoay người bỏ đi, nhưng lòng dạ sắt đá hình thành sau bao năm huấn luyện chẳng phải chuyện đùa, rất nhanh gã đã ổn định được tâm thần, ý niệm giết nàng lại càng nồng đậm hơn.

“Xin lỗi”, lần đầu tiên Khanh Tuần nói xin lỗi trước khi giết người, khi Diệm Thanh Hồng còn đang ngạc nhiên nhìn về phía gã, gã sớm đã vận xong công lực và vung chưởng đánh về phía nàng rồi. Dù sao gã cũng không thể không giết nàng, nên đành để nàng chết mà không phải chịu chút đau khổ nào vậy. Đây là điều duy nhất hẳn có thể làm được cho nàng.

“Khanh Tuần!” một tiếng kêu kinh hãi vang lên, Khanh Tuần chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên một bóng trắng, rồi bàn tay mình va vào một nơi mềm mại vô cùng. Gã lập tức biết là không hay, nhưng muốn thu hồi chưởng lại thì không còn kịp nữa. Dòng dịch thể ấm nóng tanh nồng phun vào mặt gã, bóng trắng thì bay về phía sau, kể đó liền vang lên tiếng vật nặng rơi xuống đất.

“Nữ nhân!” Khanh Tuần chẳng còn tâm trạng đau mà giết Diệm Thanh Hồng nữa, vội vàng lao về phía bóng trắng vừa rơi xuống đất kia, ôm lấy cô gái đang thoi thóp kia vào trong lòng, đôi mắt xưa nay luôn lạnh lùng hờ hững bỗng lên thứ cảm xúc phức tạp đến khó tả: “Tại sao phải làm như vậy?”, trong giọng nói khan khan ấy có ẩn chứa sự rung động mà đến bản thân gã cũng không cách nào hiểu được, lẳng lặng phá tan phòng tuyến trái tim cứng rắn như sắt đá của gã.

“Diệm nương!” đến lúc này Diệm Thanh Hồng mới phát giác ra tính nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng chạy đến phía bên kia Diệm Nương: “Tại sao ngươi lại đánh tỷ ấy?”. Nàng giận dữ mắng Khanh Tuần, đồng thời cẩn thận giúp Diệm Nương lau đi vết máu bên khóe miệng, nhưng lại không giành ôm đối phương từ trong lòng Khanh Tuần. Nàng biết, bất kể Khanh Tuần có làm gì, Diệm Nương cũng sẽ không trách gã. Quàng mắt nàng đỏ ửng lên, những giọt nước mắt lăn chã rơi xuống: “Ngươi thật độc ác, cho dù Diệm Nương không nên thích ngươi ... ngươi cũng không cần phải...”

“Câm miệng!” Khanh Tuần quát lên ngăn những lời nói bừa của Diệm Thanh Hồng lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi ta muốn giết là cô, không phải cô ấy, là tỷ cô ấy nhiều chuyện thôi.” Tại sao, tại sao gã lại cảm thấy đau đớn đến xé gan xé ruột như vậy chứ?

“Tuần...” Diệm Nương cố nặn ra một nụ cười quyến rũ, nhưng nét đau khổ trong mắt nàng lại chẳng thể giấu được ai: “Chàng buông tha cho Nô Nhi đi, Phó Hân Thần giống như chàng...ngoại trừ...ừm...ngoại trừ Dương Chỉ Tịnh sẽ không thích người nào khác đâu.. Cô ấy..chẳng qua...chẳng qua chỉ giống như ta mà thôi...” xưa nay nàng luôn giả bộ như không biết gì, từ đầu đến cuối đều không chịu bỏ cuộc, nhưng khoảnh khắc này nàng đã không thể không nhìn rõ sự thực, rằng cũng đến lúc nàng phải bỏ cuộc rồi.

“Nàng đừng nói gì, ta đưa nàng đi tìm đại phu”. Đầu óc Khanh Tuần đã hoàn toàn trống rỗng, chỉ biết không ngừng truyền nội lực vào cơ thể nàng để giúp nàng bảo vệ tâm mạch, rồi đứng dậy những muốn bế nàng ra ngoài, nhưng lại không biết phải đi đâu tìm đại phu giữa vùng núi non hoang vu thế này.

“Đừng... ở đây...trong vòng trăm dặm không có bóng người”. Diệm Nương vừa thở dốc vừa lên tiếng ngăn lại, không muốn lãng phí nốt chút thời gian cuối cùng: “Ta...không gượng được nữa rồi , chàng có thể... có thể...” Giọng nói của nàng càng lúc càng nhỏ, Khanh Tuần vội vàng ghé tai đến sát bên miệng nàng.

“Cái gì?”

“...Hôn ta không... ta muốn, hì!” Diệm Nương nhất thời không thở nổi, mãi một lúc lâu sau mới nói tiếp được: “Ta muốn chàng hôn ta” Trong đôi mắt đẹp đẽ ấy chứa chan một nỗi tuyệt vọng như không dám van cầu, nhưng đồng thời lại thấp thoáng sự khao khát mãnh liệt. Trái tim gã xưa nay luôn lạnh lẽo, nhưng lại cũng có một mảnh thâm tình, chính vì điều này, cho nên nàng mới dốc hết tất cả tình cảm của mình ra vì gã.

Trong cặp mắt đen láy mà sâu thẳm của Khanh Tuần toát ra một vẻ mâu thuẫn đến cực điểm, xưa nay gã chẳng để nàng vào lòng, vậy mà tại sao lúc này lại cảm thấy khó có thể quyết định vì một yêu cầu nhỏ bé của nàng? Đáng lẽ gã phải phát tay áo bỏ đi ngay mà không nghĩ ngợi gì, chẳng lẽ vì bản thân lỡ tay làm nàng bị thương, cho nên mới không nhẫn tâm từ chối yêu cầu của nàng? Nhưng xưa nay gã vốn chẳng coi giết người là một việc gì ghê gớm cơ mà.

Diệm Nương nhắm mắt lại trong tuyệt vọng, một giọt nước mắt từ khóe mắt tuôn rơi, rất chậm, rất nhẹ nhàng, chảy vào mái tóc. Thật đúng là không nên mơ tưởng hảo huyền, đến lúc này rồi, trái tim của nàng đã tê dại. Tại sao lại không ai nói với nàng, rằng khi yêu sẽ khiến bản thân đánh mất cả trái tim. Lục phủ

ngũ tạng đều đang đau, đau đến mức khiến nàng gần như không thở nổi, nàng biết mình sắp chết rồi. Ôi, cứ chết đi như thế này cũng tốt, ít nhất chẳng còn gì vướng bận.

Giọt nước mắt đỏ giống như ngọn lửa thiêu đốt trái tim Khanh Tuần. Nàng chưa bao giờ rơi lệ, bất kể bản thân đối xử với nàng thế nào, bất kể nàng phải chịu đựng bao nhiêu uất ức, nàng cũng chưa từng rơi một giọt lệ nào. Về mặt của nàng khiến gã hoảng hốt, đó là vẻ mặt khi đã từ bỏ tất cả, từ bỏ sinh mạng, từ bỏ...gã.

Cánh tay đang ôm nàng không tìm được ôm càng chặt hơn, nàng chỉ muốn một nụ hôn thôi mà.

Khi cảm giác được hơi thở ấm áp mà quen thuộc trên đôi môi kia, thần trí vốn đã rời rạc của Diệm Nương dần ngưng tụ lại. Rồi nàng cố gắng mở mắt ra, khuôn mặt ở gần ngay trước mắt kia khiến nàng sau cơn kinh ngạc liền khẽ nở một nụ cười hài lòng, kiếp này vậy là đã đủ. Kiếp sau nàng nhất định phải trở thành người trong lòng gã.

“Rốt cuộc chàng đã mắc bẫy rồi, Khanh lang”, giọng nói của Diệm Nương đột nhiên biến đổi, khôi phục lại sức sống thường ngày, nhưng nếu là người tinh ý, nhất định sẽ phát hiện sự yếu ớt đến tột độ của nàng sau đó.

Sắc mặt Khanh Tuần chợt biến đổi, chẳng nghĩ ngợi gì đã lập tức đẩy nàng ra, trên trán gân xanh hiện rõ, cặp mắt như phun lửa vốn sắp bùng phát đột nhiên trở lại lạnh lùng, hơi lạnh tràn thẳng về phía Diệm Nương lúc này tuy vẫn đang nằm trên mặt đất nhưng tư thế lại cực kỳ khiêu gợi: “Chưa từng thấy nữ nhân nào gian trá như ngươi”, từng chữ tuôn ra qua kẽ răng gã tựa như những hạt băng, sự khinh miệt và coi thường trần trụi toát ra từ đó đủ để khiến bất cứ người nào từng lăn lộn trong chốn phong trần nhiều năm cũng không chịu đựng nổi.

Nhưng Diệm Nương lại nở một nụ cười chan chứa phong tình, một nụ cười quyến rũ đến tận xương, rồi nói bằng thứ giọng ôn ẻn mà nũng nịu: “Vẫn là chàng hiểu em, chàng không biết vừa rồi em phải vất vả lắm mới khiến chàng mắc câu được à, chỉ sợ cái gã ngốc chàng không hiểu phong tình, khiến người ta lãng phí tâm tư thôi. Khụ, may mà dù sao chàng vẫn thích em, không uống công em phí bao bao tâm sức vì chàng.”

Khanh Tuần hít sâu một hơi, cố gắng khống chế đôi tay đang rục rịch muốn bóp cái cổ trắng ngần của nàng, khóe miệng hơi nhếch lên, hình thành một nụ cười mỉm hung tợn đến ghê người, nhưng giọng nói thì đã khôi phục lại vẻ hờ hững thường thấy: “Đừng để ta nhìn thấy ngươi thêm lần nữa, trừ phi ngươi muốn đi quyến rũ Diệm Vương.” nói xong gã liền xoay người đi thẳng, khi đi ngang qua chỗ Diệm Thanh Hồng không biết từ lúc nào đã tránh đến dưới mái hiên, gã chỉ hờ hững liếc về phía nàng một cái, không ra tay tiếp nữa.

Diệm Thanh Hồng vội vàng chạy vào trong nhà, cảnh tượng đập vào mắt khiến nàng vô cùng chua xót. Diệm Nương đang nằm nghiêng trên sàn nhà, máu từ bên khóe miệng chậm rãi chảy ra, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ. Nếu không phải vì nhìn thấy lồng ngực nàng còn phập phồng, Diệm Thanh Hồng nhất định sẽ cho rằng nàng đã chết.

“Tại sao phải gạt y chứ? Tại sao?” Diệm Thanh Hồng lao đến đỡ lấy đầu Diệm Nương, không dám tin rằng nàng lại làm như vậy, nàng thích Khanh Tuần mà, không phải sao? Tại sao phải làm gã tức giận bỏ đi chứ?

Diệm Nương cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhòa nước mắt của Diệm Thanh Hồng, khẽ nở nụ cười không nói gì thêm, đôi mắt xinh đẹp đã không còn rục rịch kia lại một lần nữa khép lại. Kiếp này vẫn có người quan tâm đến nàng, nàng còn mong gì hơn?

11. Chương 11

Trên một con đường nườm nượp người qua lại ở đất Trường An, một chiếc xe ngựa cũ nát đang tiến đi thật chậm. Người đánh xe đầu đội nón trúc, vành mũ kéo xuống rất thấp, khiến người ta không thể nhìn rõ dáng vẻ, có điều tuy người đó mặc quần áo vải thô, nhưng tấm thân yếu diệu kia vẫn khiến người ta vừa nhìn đã có thể nhận ra đó là một nữ tử. Nữ tử đánh xe vốn là việc hiếm có, nhưng ở nơi dưới chân thiên tử ngọa hổ tàng long này vốn có đủ thứ việc ly kỳ, nên mọi người cũng đều chẳng cảm thấy ngạc nhiên.

“Phía trước có một khách điếm, chúng ta có cần dừng lại nghỉ ngơi một chút không?” Một giọng nói nhu mì vang lên từ phía người đánh xe, khiến người ta không còn chút hoài nghi nào về giới tính của nàng.

“Khách điểm gì vậy? Muội làm chủ là được rồi.” Giọng nói vang ra từ trong xe thì lại yếu kiêu mà yếu ớt, không ngờ cũng là một nữ nhân.

“Khách điểm Lợi Hưng, lúc ở Hàng Châu chúng ta từng trọ lại đó rồi, chắc là một phân hiệu của nó.” Người đánh xe hờ hững trả lời. Dừng xe lại, nàng xoay người vén rèm lên, chui vào trong đó.

Nằm trong xe là một nữ tử sắc mặt trắng bệch, trên người mặc một chiếc váy màu xanh với hoa văn là những bông hoa nhỏ màu trắng, đẹp như tranh, khiến người ta không thể dời ánh mắt đi được, thì ra là Diệm Nương.

“Tỷ sao rồi? Còn cầm cự được nữa không?”

Nữ tử đánh xe nhìn sắc mặt không được tốt lắm của nàng, có chút lo lắng hỏi. Trên đường bọn họ đã bái phỏng vô số danh y ở khắp các vùng nam bắc, nhưng lại không người nào có thể khiến Diệm Nương khởi sắc, cuối cùng vẫn phải dựa vào phương thuốc Diệp Thanh Hồng học được từ chỗ sư phụ để duy trì tính mạng cho nàng. Mắt thấy Diệm Nương ngày một gầy yếu hơn, Diệp Thanh Hồng làm sao có thể không lo lắng cho được.

“Ta không sao.” Diệm Nương khẽ nở nụ cười, không ngờ trên quãng đường cuối cùng của sinh mệnh nàng lại gặp được một người thật lòng quan tâm đến mình như thế, ông trời cũng coi như đã đối xử với nàng không bạc rồi.

Diệp Thanh Hồng mím chặt môi không nói gì thêm, biết rằng dù có hỏi nữa thì đối phương cũng chỉ đáp lại bằng một câu này. Hơi khom người xuống, nàng đỡ Diệm Nương lên lưng, cảm thấy vị tỷ tỷ này đã nhẹ hơn trước rất nhiều, đôi hàng lông mày không kìm được hơi cau lại.

Công Diệm Nương bước xuống xe ngựa nàng đi vào trong khách điểm Lợi Hưng.

“Chưởng quỹ, ta muốn một gian phòng thượng hạng.” Diệp Thanh Hồng nói với vị chưởng quỹ trung niên đáng người béo ú đang đứng sau quầy.

Chưởng quỹ đã quen thấy những Nhất sĩ giang hồ quần áo giản đơn nhưng ra tay rộng rãi, đã sớm hiểu được đạo lý không thể nhìn mặt mà bắt hình dong. Mà hai vị nữ tử này kết bạn với nhau không cần người hộ vệ, tất nhiên là không đông giản, do đó lão cũng không dám chậm trễ, vội sai tiểu nhị dẫn hai người lên lầu, lại phái người dắt xe ngựa đến bên cạnh chuồng ngựa phía sau, cho ngựa ăn no.

Vì vẻ đẹp của Diệm Nương, bọn họ đã thu hút sự chú ý của không ít người, nhưng cả hai đều coi như không nhìn thấy, đi thẳng theo sau tiểu nhị. Đang chuẩn bị bước lên cầu thang, đột nhiên có một tràng tiếng bước chân dồn dập từ phía tầng trên vang lại, rồi một gã có bộ dạng như người hầu xuất hiện trên cầu thang và vội vàng bước xuống, miệng còn kêu lên không ngừng: “Tránh ra! Tránh ra!”

Diệp Thanh Hồng phải công Diệm Nương trên lưng muốn tránh ra thì đã không còn kịp nữa, gã người hầu kia như một cơn gió lướt qua bên cạnh nàng, hất tung chiếc nón trúc trên đầu nàng ra, làm nó lộn về phía cửa, dừng lại cạnh một vị công tử áo trắng vừa mới bước vào. Mái tóc dài của Diệp Thanh Hồng lập tức bung ra và buông xuống.

Nàng còn chưa nói gì, gã người hầu kia đã lớn tiếng kêu lên: “Bảo người tránh ra cơ mà, người điếc hay...”. Những lời phía sau đã lập tức tan thành mây khói sau khi gã nhìn thấy khuôn mặt ngạc nhiên đang nhìn về phía mình của Diệp Thanh Hồng.

Toàn bộ đại sảnh lập tức trở nên tĩnh lặng, hình thành một sự đối lập hết sức rõ ràng với khung cảnh ồn ào trước đó. Không ai ngờ nổi dưới chiếc nón trúc kia lại là một khuôn mặt diễm lệ đến nhường này, kẻ ngay sát đó, vẻ đẹp của Diệm Nương lập tức nhạt nhòa hẳn đi.

Diệp Thanh Hồng lại vẫn thản nhiên như thường, đến chiếc nón trúc cũng chẳng buồn đi nhặt, công Diệm Nương định đi lên lầu.

“Cô nương, xin dừng bước!” Phía sau vang lên một giọng nói ôn hòa, trong đó toát ra vẻ bề dẫu và mỗi một vô cùng vô tận.

Diệp Thanh Hồng ngoảnh đầu lại nhìn, thì ra là nam tử áo trắng vừa rồi đang cầm nón trúc đi về phía nàng. Vì khí độ ung dung hiem có của đối phương, Diệp Thanh Hồng không kìm được quan sát y thêm một chút.

Nam nhân đó mặc cẩm bào màu trắng, cổ áo và ống tay áo có những hoa văn rất hoa lệ phức tạp được thêu bằng chỉ bạc, kỹ thuật thêu cực kỳ tinh tế. Mái tóc y được búi lại, đầu đội mũ cao, thân hình cao lớn, mắt dài lông mày rậm, mũi ôi dày, khuôn mặt tựa như đao tạc. Nơi khóe mắt và bờ môi y hiện lên những đường nét của thời gian, trong đôi mắt đen lánh sâu thẳm thấp thoáng nét bể dâu và mỗi một khó có thể miêu tả bằng lời, hết như giọng nói của y vậy. Y có một sự uy nghi và khí chất quý phái trời sinh, đồng thời lại mang theo nét u uất như thể đã nhìn thấu sự đời, qua đó hình thành nên một thứ mị lực cực kỳ cuốn hút.

“Nón của cô nương này.” Nam Nhất đó đưa chiếc nón trúc cho Diệp Thanh Hồng, trong đôi mắt bình lặng như mặt nước hồ thu chợt lóe lên một tia sáng cực kỳ quái dị.

“Cảm ơn.” Diệp Thanh Hồng đón lấy chiếc nón trúc nhưng lại không đội lên đầu, đôi mắt xinh đẹp quan sát y một lúc, cứ luôn cảm thấy người này có chút quen thuộc.

“Cô nương chắc đến từ vùng khác nhỉ, không biết có quen Tiêu Viên Viên không?” Nam nhân nọ cất tiếng ôn tồn, nhưng lời nói ra lại khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

“Không quen.” Diệp Thanh Hồng khẽ lắc đầu, không hề bỏ sót vẻ kích động thoáng qua trong mắt đôi phương khinh hắc đến cái tên này. Chẳng rõ vì sao, nàng lại không muốn y thất vọng, bèn ngoảnh đầu lại hỏi Diệm Nương: “Tỷ có từng nghe nói tới chưa?”

Diệm Nương cũng khẽ lắc đầu, nói: “Chúng ta đi thôi!”

Diệp Thanh Hồng nhìn nam nhân kia bằng ánh mắt áy náy, rồi xoay người đi lên lầu. Chỉ nghe Diệm Nương ghé đến bên tai nàng rử rí: “Muội và nam nhân đó trông rất giống nhau, có khi nào y là người thân của muội không?”

Diệp Thanh Hồng thoáng ngây ra, ngoảnh đầu lại nhìn nam nhân đó một chút, trong đôi mắt trong veo ánh lên một nét đau đớn và ưu thương khó có thể kiềm chế được. Nhưng ngay sau đó nàng lại cụp mắt xuống che giấu đi tất cả, nàng làm gì có phúc như vậy chứ? Cúi đầu xuống, nàng thấp giọng nói: “Muội không có người nhà, cũng chẳng có gì hết, từ nhỏ đã chỉ có một mình.” Vừa nói nàng vừa công Diệm Nương đi lên lầu, không nhìn người đó thêm lần nào nữa.

Nàng không biết rằng mỗi một câu nói, mỗi một vẻ mặt của mình đều lọt vào trong tai, trong mắt nam nhân kia, khiến y chấn động.

“Con là Thanh Nhi ư?” Y khẽ lẩm bẩm như đang có điều suy tư gì đó, rồi đột nhiên xoay người đi ra ngoài. Một nam tử áo đen lập tức bước đến, đi theo phía sau và ở cách y một khoảng nửa bờ vai.

“Ta muốn biết lai lịch của cô gái đó.” Y trầm giọng nói, từ trong đôi mắt thâm trầm thoáng qua một nét kích động tới tột cùng. Cô gái đó hoàn toàn không giống Viên Viên một chút nào hết, nhưng từ trên người nàng y lại nhìn thấy được bóng dáng của Viên Viên, liệu nàng có thật sự là người mà y nghĩ đến không?

“Vâng, vương gia.” Nam tử áo đen cung kính vâng lệnh, xoay người rời đi.

“Nếu con đúng là Thanh Nhi, vậy thì tốt biết mấy.” Y ngẩng đầu nhìn lên bầu trời u ám đã bắt đầu rải mưa phùn trong tâm trạng vô cùng thương cảm. Nhớ năm đó, cũng là thời tiết như thế này, Viên Viên đã lên trốn đi còn mang theo cả Thanh nhi, sự ích kỷ và đố kỵ của nàng đã làm hại tất cả mọi người. Ôi...

“Ngồi đi!” Diệp Hiệp chỉ tay vào chiếc ghế ở đối diện mà nói với Diệp Thanh Hồng. Đón họ đến Long Nguyên đã được ba ngày, tới hôm nay mới gặp được nàng, là bởi vì ông còn bận đi tìm Bạch Ẩn.

Diệp Thanh Hồng lẳng lặng ngồi xuống. Đây là một tòa tiểu hiên trên mặt hồ, nhìn ra ngoài qua cửa sổ, những hạt mưa li ti dày đặc đang không ngừng rải xuống, làm gợn lên vô số sóng nước lăn tăn, những đỉnh đài lầu các ở phía xa đều chìm trong một mảng mịt mờ.

“Ném thử đi, đây là rượu Mai Hoa đặc sản Hàng Châu, tính ấm mà vị thuần, có công hiệu khai vị.” Diệp Hiệp cầm bình rượu lên rót cho nàng và mình mỗi người một chén, trên khuôn mặt mộc mạc mang theo một nụ cười mỉm nhẹ nhàng.

Diệp Thanh Hồng nhấp thử một chút thứ dịch thể màu vàng nhạt trong chén, rồi khẽ lắc đầu: “Ông kêu bọn ta đến đây rốt cuộc là có chuyện gì? Ta còn phải đi tìm đại phu chữa trị cho Diệm Nương nữa, ông, ông thả bọn ta ra đi.” Ba ngày trước bị người ta cưỡng ép đón vào đây, bọn họ giống như phải ở trong lồng, nhưng lại không có ai nói với bọn họ rốt cuộc là có chuyện gì cả. Hôm nay gặp mặt mới biết chủ nhân nơi đây là nam tử áo trắng kia, nàng không khỏi thầm thở phào một hơi.

“Cô không cần lo lắng, ta đã tìm được người rồi, y nhất định có thể chữa khỏi cho Diệm Nương.” Không thích nhìn vẻ u sầu của nàng, Diệp Hiệp liền trầm giọng giải thích.

“Thật sao?” Diệp Thanh Hồng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ mở to đôi mắt nhìn đối phương, nhưng ngay sau đó liền dừng lại: “Tại sao ông phải đối xử với bọn ta tốt như vậy?” Ra ngoài đã được một năm, nàng sớm hiểu được ở thế giới bên ngoài này không có chuyện người ta vô duyên vô cớ giúp đỡ mình điều gì cả.

“Ta tốt với cô, không phải là với bọn cô.” Rất bình tĩnh, Diệp Hiệp nhìn khuôn mặt có chút giống mình kia, rồi uống một hơi cạn sạch rượu trong chén. Đoạn ông vươn người đứng dậy, trên khuôn mặt anh tuấn có mang theo thứ mị lực kỳ dị ấy thoáng hiện nét bi ai như có như không: “Nếu con gái ta chưa chết, chắc cũng lớn như cô bây giờ. Cô... Ôi, trông cô và nó rất giống nhau.” Xoay người lại, ông cố che giấu nỗi kích động khó tả trong lòng. Ông thật muốn ôm nàng vào lòng, nói với nàng, rằng nàng chính là con gái của ông. Nhưng ông biết làm như vậy sẽ khiến nàng sợ, hơn nữa nếu nàng hỏi năm đó tại sao ông lại vứt bỏ nàng, ông không biết phải nói với nàng thế nào. Trước khi đón Diệp Thanh Hồng đến Long Nguyên ông đã sai người điều tra về chuyện của nàng, chỉ có điều thung lũng nàng ở cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, nên có rất nhiều chi tiết nhỏ không thể điều tra được, chỉ biết là mười chín năm trước Tư Đồ Hành đã mang nàng về đó. Sáu năm trước vợ chồng Tư Đồ Hành lần lượt qua đời, rồi Phó Hân Thần và Dương Chỉ Tịnh cùng vào thung lũng tìm cổ tuyết nhu, mà một năm trước Phó Hân Thần còn ở lại đó suốt nửa năm trời, rồi thì Ngọc Vô Song, Nghiêm Phiêu Phiêu, Khanh Tuấn, Diệm Nương cũng lần lượt đi vào thung lũng, những chuyện này ông đều đã biết cả. Sau đó Phó Hân Thần xách theo Ngọc Vô Song và Nghiêm Phiêu Phiêu rời khỏi đó trở về Long Nguyên, giao hai người cho Ngọc Quý Sơn xử lý, liền tránh vào Mai Viên, từ đó đến nay không bước chân ra ngoài một bước.

Trong căn nhà gỗ của Diệp Thanh Hồng, Nghiêm Phong tìm thấy một tấm kim bài nhỏ, một mặt có bức hình phụng vũ cửu thiên khảm nạm bằng những viên ngọc trai li ti, mặt còn lại thì khắc hàng chữ “sinh nhật đầy năm của ái nữ Thanh Hồng” và ngày tháng năm đúc ra nó. Ngoài ra y còn tìm thấy một bọc quần áo trẻ con, tuy đã cũ nhưng vẫn có thể nhìn ra là sản phẩm của xưởng dệt may chuyên dụng trong vương phủ. Những thứ này có lẽ không thể chứng minh điều gì, nhưng chỉ riêng khí chất trên người Diệp Thanh Hồng cũng đã đủ cho ông khẳng định phán đoán của bản thân, ngoài đó ra tất cả chẳng qua chỉ là vật nghiệm chứng kèm theo chứ chẳng có gì quan trọng.

“Con gái của ông đi đâu rồi?” Diệp Thanh Hồng không kìm được hỏi giọng quan tâm, dựa vào trực giác nàng biết được nam nhân này không hề có ác ý với mình, hơn nữa cũng không thể nói rõ là tại sao, nàng còn rất thích ông.

Khẽ thở dài một hơi, Diệp Hiệp ngoảnh đầu lại nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Bị mẹ nó mang đi rồi.” Quá khứ chỉ có thể nói tới đây thôi, phần còn lại quả thực là đòn đau khó tả.

“Ồ.” Diệp Thanh Hồng như hiểu mà như không, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh một nữ nhân có dung nhan tuyệt đẹp. Hình ảnh ấy chỉ thoáng qua rồi biến mất, nhanh đến mức khiến nàng hoài nghi việc nó có từng xuất hiện hay chưa. Nhưng trong lòng nàng lại đã mơ hồ một dự cảm. Nàng không muốn tìm hiểu xem đó rốt cuộc là gì, bèn đứng dậy đi tới sau lưng Diệp Hiệp, cất tiếng tò mò hỏi: “Ta đã hai mươi hai tuổi rồi, ông còn trẻ như vậy, sao có thể có con gái lớn như ta được?”

Nhìn ông ta tuổi tác cũng chỉ xấp xỉ với Phó Hân Thần hơn nữa mái tóc còn đen nhánh, khiến người khác không thể không cảm thấy hoài nghi.

Diệp Hiệp cười vang, vòng tay qua vai kéo nàng đến đứng bên cạnh mình trước cửa sổ một cách triu mến: “Ta đã năm mươi tám tuổi rồi, con gái ta dù có lớn hơn cô mười tuổi thì cũng không có gì lạ.”

Vì động tác thân mật của ông, Diệp Thanh Hồng bất giác dâng lên một cảm giác vô cùng ấm áp: “Ta tên là Nô Nhi, ông tên là gì?”

“Nô Nhi, Nô Nhi...” Diệp Hiệp tử tử suy nghĩ kỹ về cái tên của nàng, không tìm được bưng bưng nổi giận. Vợ chồng Tư Đồ Hành thực đáng chết, không ngờ lại dám gọi con gái ông là Nô Nhi, không biết chúng còn ngược đãi nó thế nào nữa. “Bọn họ đối xử với cô có tốt không?”

“Ai cơ?” Diệp Thanh Hồng nhìn vẻ giận dữ của ông với vẻ khó hiểu, nhưng lại không cảm thấy sợ hãi chút nào.

“Cặp vợ chồng nuôi dưỡng cô ấy.” Ông không biết quan hệ giữa Diệp Thanh Hồng và bọn họ, nên chỉ đành nói như vậy mà thôi.

“Tên của ông là gì?” Diệp Thanh Hồng không trả lời, chuyện trong quá khứ nàng không muốn nhắc đến nữa.

“Diệp Hiệp.” Trái tim Diệp Hiệp thăm nguội lạnh, biết rằng phán đoán của mình đã đúng rồi nhưng lại chẳng có cách nào khác cả. Hai người đó đã chết, ông có thể làm gì được? “Sau này ta gọi cô là Thanh Nhi nhé, không gọi là Nô Nhi nữa!”

“Ừm.” Diệp Thanh Hồng nở một nụ cười ngọt ngào, gọi là gì nàng căn bản không hề để tâm, nhưng lại có rất nhiều người chấp nhất về điều này.

“Không biết Diệp huynh ép tiểu đệ ra ngoài rốt cuộc...” Giọng nói quen thuộc của Phó Hân Thần đột ngột vang lên, rồi bất ngờ dừng lại sau khi nhìn rõ cô gái mà vị hảo bằng hữu trước mặt đang ôm trong lòng.

Diệp Hiệp cười vang: “Muốn mời được Long Nguyên chủ ra ngoài thực là không dễ, nếu huynh đệ còn không ra, ta còn định đốt cả rừng mai đây.” Nói xong, ông liền quay sang dịu dàng nói với Diệp Thanh Hồng: “Thanh Nhi, Phó Hân Thần cô cũng biết nhỉ?” Từ chỗ Diệm Nương ông biết được tình cảm của Diệp Thanh Hồng với Phó Hân Thần, cho nên bất kể thế nào ông cũng phải giúp nàng hoàn thành tâm nguyện. Đây là điều mà ông nợ nàng.

“Diệp Hiệp.” Vừa nhìn thấy Phó Hân Thần, Diệp Thanh Hồng liền nép vào lòng Diệp Hiệp theo bản năng, thứ cảm giác đau đớn từng khiến nàng chết đi sống lại đó một lần nữa tràn đến, khiến sắc mặt nàng thoáng cái đã trở nên trắng bệch. “Diệp Hiệp, ta muốn đi thăm Diệm Nương.” Giọng nói của nàng có chút khàn khàn, vội vàng kéo tay Diệp Hiệp muốn rời đi, nàng sợ nếu còn không rời đi, nàng sẽ không thể nào khống chế được bản thân nữa. Suốt trong quãng thời gian đó nàng chỉ biết đến đau, một nỗi đau vô cùng vô tận, nàng không biết mình đã làm thế nào, chỉ biết rằng sau khi tỉnh lại toàn thân đều là thương tích, nhưng lại không hề cảm thấy đau. Nàng sợ phải nhìn thấy vẻ mặt tuyệt tình của chàng một lần nữa, lần này nàng nhất định sẽ không chịu đựng nổi.

“Được.” Diệp Hiệp xót xa nói, xem ra Phó Hân Thần đã làm nàng tổn thương không nhẹ.

“Chậm đã!” Phó Hân Thần trầm giọng nói, ánh mắt sắc bén dừng lại trên đôi bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người, rồi di chuyển lên tấm dung nhan đã từng chiếm cứ đầu óc chàng suốt một thời gian dài kia. Ở đó, chàng không nhìn thấy niềm vui khi trùng phùng, không nhìn thấy nụ cười hồn nhiên mà chàng từng tưởng tượng, cái miệng hồng hào nhỏ xinh kia cũng không nói “Phó Hân Thần, ta rất nhớ chàng”. Chẳng có gì hết, chỉ có sự sợ hãi làm chàng cảm hận kia. Sao nhanh như vậy mà nàng đã quên đi sự si tình với chàng, để rồi lao vào vòng tay của một nam nhân khác như thế chứ? Nàng thật đáng ghét! Bàn tay chàng nắm chặt lại, cổ họng nức nở xung động muốn lao tới cướp lấy nàng từ bên cạnh Diệp Hiệp về, chậm rãi nói: “Nô Nhi, lâu lắm rồi không gặp.”

“Đúng thế, lâu lắm rồi... Đã có ba trăm chín mươi bảy ngày rồi đấy.”

Những lời phía sau nàng nói rất khẽ, chỉ có Diệp Hiệp là nghe thấy được. Ông không khỏi bật cười, xem ra nha đầu này đúng là vừa yêu vừa e sợ Phó Hân Thần đây.

Phó Hân Thần hơi cau mày lại, không thích việc mình bỏ sót lời của nàng, hơn nữa còn càng ngày càng cảm thấy tình cảnh thân mật giữa nàng và Diệp Hiệp vô cùng gai mắt: “Diệp huynh, nếu huynh có chuyện thì xin đi trước đi!”

Diệp Hiệp hơi ngẩn ra, liền cả mừng, gật đầu cười nói: “Được, được, vậy tối nay ta sẽ đến Mai Viên tìm huynh đệ.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Diệp Thanh Hồng không tìm được hoảng hốt níu chặt lấy ống tay áo ông: “Để ta đi với ông, ông... ông đừng vứt bỏ ta lại!” Chỉ là một câu nói nhẹ nhàng, nhưng lại giống như một cây búa lớn nện vào trái tim Phó Hân Thần thật mạnh, sắc mặt chàng sau nháy mắt đã trở nên trắng bệch, muốn nói gì đó, nhưng lại chợt phát hiện mình chẳng thể thốt thành lời. Đã từng có lúc nàng cầu xin chàng như vậy, nhưng chàng đã làm gì với nàng?

“Thanh Nhi, ta còn có việc cần làm, cô ở đây nói chuyện với Hân Thần đi! Không phải hai người đã có ba trăm chín mươi bảy ngày chưa gặp nhau rồi sao?” Diệp Hiệp không hiểu nguyên do bên trong, chỉ cho rằng Diệp Thanh Hồng đang giận dữ, bèn vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, rồi xoay người rời khỏi đó. Cởi chuông vẫn cần người buộc chuông, không phải sao?

Diệp Thanh Hồng ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng ông rời đi, trong lòng lại một lần nữa nổi lên cảm giác bị bỏ rơi. Tại sao chứ?

“Y đã đi rồi.” Phó Hân Thần lạnh lùng nói, rồi chuyển người qua che tầm mắt của nàng lại. Chàng không thích nhìn thấy vẻ lưu luyến không dành cho chàng trong mắt nàng, vô cùng vô cùng không thích.

Diệp Thanh Hồng không tìm được lùi về phía sau hai bước, có điều ánh mắt lại không tìm được nhìn về phía khuôn mặt tuấn tú đã từng khiến nàng đau đớn đến tận cùng nhưng đồng thời lại ngày đêm nhung nhớ kia. Trông chàng có vẻ rất tốt, suốt một năm nay được ở bên người yêu chắc là hạnh phúc vô cùng. Nhưng chàng có từng nhớ đến nàng không?

Ngẩn ngơ nhìn vẻ sợ hãi mà xa cách trên khuôn mặt nàng, Phó Hân Thần hít sâu một hơi đột nhiên rời khỏi nàng mà đi đến bên cửa sổ, ánh mắt dờ dẩn nhìn những hạt mưa lất phất bên ngoài, trong đó toát ra một vẻ đau khổ tưởng chừng như tuyệt vọng. Rời khỏi nàng, chàng cho rằng mình sẽ có thể ở trong Mai Viên bầu bạn với Tịnh Nhi đến hết cuộc đời, nhưng chẳng ngờ trong lặng lẽ, tình cảm của chàng với nàng đã sâu sắc đến mức khó tin, bóng dáng nàng cứ thường xuyên xuất hiện trong những lúc mà chàng không ngờ đến, quá nhiều cảm xúc của chàng, thậm chí trong những khi nửa đêm tỉnh mộng chàng còn chẳng thể kiềm chế được mà nhớ đến nàng. Biết là có lỗi với Tịnh Nhi, nhưng chàng lại không thể thoát khỏi tấm lưới tình mà nàng đã buông ra đó. Đau khổ chịu đựng suốt một năm, ngay vào lúc chàng đã sắp không thể kiềm chế được định mặc kệ tất cả để quay trở lại đó tìm nàng, nàng lại xuất hiện ở Long Nguyên, hơn nữa bên cạnh còn có người khác, mà người đó còn là hảo bằng hữu của chàng, như vậy bảo chàng phải làm sao đây? Chẳng lẽ đây chính là báo ứng ư? Báo ứng việc ngày đó chàng đã vô tình vứt bỏ nàng.

Nhìn thấy bóng lưng cô độc của chàng, trái tim Diệp Thanh Hồng không khỏi nhói đau, không tìm được bước lên phía trước, đưa tay ra chạm vào lưng chàng, muốn an ủi, nhưng lại sợ chàng cự tuyệt. Từ sau khoảnh khắc chàng tuyệt tình rời đi đó, nàng đã không thể xác định được việc mình dồn hết tình cảm cho chàng có phải là một gánh nặng với chàng hay không. Nghĩ đến đây bàn tay nàng lại bất giác rụt trở về.

Phó Hân Thần thì lại vì cái chạm nhẹ đó của nàng mà toàn thân chấn động, khi xoay người lại sắc mặt đã dịu dàng hơn rất nhiều: “Sao nàng lại ra ngoài? Là Diệp huynh mang nàng ra ngoài ư?”

Thấy chàng nói năng ôn tồn, tâm thần Diệp Thanh Hồng thăm buông lỏng, lộ ra nụ cười đầu tiên sau khi nhìn thấy chàng: “Không phải, ta đưa Diễm Nương ra ngoài chữa bệnh, mấy hôm trước mới gặp ông ta thôi.”

“Diễm Nương?” Phó Hân Thần hơi cau mày lại. Sao Nô Nhi lại ở cùng một chỗ với nữ nhân này chứ?

Dường như biết được chàng muốn hỏi gì, Diệp Thanh Hồng liền chậm rãi kể lại những việc đã xảy ra sau khi chàng rời đi. Thấy sắc mặt chàng càng ngày càng trở nên âm trầm, nàng không khỏi có chút sợ hãi, sau khi kể xong liền lập tức lặng im thấp thỏm nhìn chàng, không biết mình lại nói sai chỗ nào nữa.

Phó Hân Thần vô cùng phẫn nộ, phẫn nộ vì không ngờ Khanh Tuần lại không buông tha cho Diệp Thanh Hồng, phẫn nộ vì không ngờ bản thân lại chưa nghĩ đến điều này mà đã bỏ nàng ở lại. Chàng thăm đưa ra quyết định, rằng sẽ không vì Khanh Tuần là sư huynh của Dương Chỉ Tịnh mà né tránh không giao phong chính diện với gã nữa. Lần sau, nếu hai người còn gặp mặt, chàng tuyệt đối sẽ không nường tay. Đến khi tỉnh táo trở lại, nhìn thấy ánh mắt bất an của Diệp Thanh Hồng, chàng không khỏi thăm cười khổ, nàng trước nay đều rất sợ mình, hai người như vậy làm sao có thể trở thành phu thê được. Phu thê? Chàng thăm

kinh hãi, sao chàng lại có thể nghĩ đến chuyện này? Vì muốn ép mình không tiếp tục suy nghĩ linh tinh, chàng liền đi tới ngồi xuống ghế, và ra hiệu cho Diệp Thanh Hồng cũng ngồi xuống.

“Nàng đã thay đổi rất nhiều.” Nhấp một ngụm trà, chàng bắt đầu tán gẫu với nàng, ánh mắt thì lại không kìm được búng lên những tia sáng nóng bỏng mà quan sát nàng thật kỹ. Nàng mặc một bộ đồ quý tộc kiểu nữ, váy dài chạm đất, tay áo rộng thắt lưng lớn, phía sau là một chiếc áo choàng thêu hoa, mái tóc dài được vấn lại thành búi theo kiểu quý tộc, trước trán dính một miếng trang sức hình con chim nhỏ^[1], khuôn mặt không trang điểm gì nhiều, nhưng toàn thân lại toát ra khí chất cao quý không gì sánh được, diễm lệ vô cùng. Khi nàng còn mặc quần áo vải thô trước đây đã không có ai sánh được, lúc này trang điểm sơ qua một chút lại càng khiến người ta không dám nhìn thẳng. Chàng có cảm giác, rằng dường như nàng vốn thuộc về tầng lớp này.

[1] Đây là một cách trang điểm rất thịnh hành ở Trung Quốc vào thời Đường, miếng trang sức thường được làm bằng vàng hoặc bạc, việc dán miếng trang sức lên trán cũng có những kỹ thuật riêng. Người dịch giải thích thêm một chút kéo dẫn đến những hiểu lầm không cần thiết. (ND)

“Đúng thế?” Diệp Thanh Hồng thở dài một hơi, có chút buồn bã. Hơn một năm nay nàng đã có quá nhiều trải nghiệm, cũng học được nhiều điều, biết rằng có một số việc không thể miễn cưỡng. Chỉ là khi thấy chàng đang tỉ mỉ quan sát mình, nàng vẫn không kìm được thầm cảm thấy vui vẻ: “Bộ đồ này là do Diệp Hiệp ép ta mặc đấy, chàng thấy có đẹp không?” Dừng lại một chút, nàng lấy hết dũng khí nhẹ nhàng nói: “Ta đã biết chữ rồi đây nhé.” Đây là điều mà nàng vẫn luôn muốn nói cho chàng biết, sau khi nói xong, lại không kìm được nín thở chờ phản ứng của chàng.

Vừa nghe nói Diệp Hiệp bảo nàng ăn mặc thế này, trái tim Phó Hân Thần không khỏi trở nên ngượng ngùng, một thứ cảm giác chua xót lan ra từ miệng chàng, khiến chàng không thể nghe rõ những lời phía sau.

Không hề nhận được một lời tán thưởng nào, Diệp Thanh Hồng không khỏi cảm thấy có chút thất vọng mà cúi gằm mặt xuống. Dù nàng có cố gắng thế nào thì cuối cùng cũng không so được với Tịnh cô nương, chàng làm sao mà chịu để ý xem nàng rốt cuộc đã biến thành như thế nào, việc này đâu có liên quan gì tới chàng.

Nhìn cái cổ thon dài trắng muốt như thiên nga của nàng lộ ra ngoài cổ áo, Phó Hân Thần không khỏi có chút thần thờ. Chàng thật sự đã yêu nàng rồi, nhưng đã quá muộn. Ông trời đúng là biết trêu người, luôn chẳng cho người ta được như ý nguyện. Bây giờ chàng chỉ có thể chúc phúc cho nàng và Diệp huynh không phải chịu giày vò gì nữa mà thôi.

“Đi thôi! Nàng ở đâu vậy? Để ta đưa nàng về!” Chàng chậm rãi đứng dậy, quyết định phải dứt khoát chặt đứt tất cả mọi tình duyên. Vốn dĩ chàng không nên động lòng với nàng như thế.

“Túy Tâm các.” Diệp Thanh Hồng nhẹ nhàng trả lời. Trong lòng không biết tại sao lại có chút hụt hẫng, dường như lần này nàng thật sự sẽ phải đoạn tuyệt với chàng rồi, sau này có lẽ đến đau lòng cũng là một thứ xa xỉ. Sau khi đứng dậy, Phó Hân Thần cất bước ra ngoài Mộ Vũ hiên trước, một gã thủ hạ vội vàng mở ô ra chạy đến che mưa cho chàng. Chàng đón lấy chiếc ô, vẩy tay một cái, gã thủ hạ lập tức cúi đầu lui xuống. Ngoảnh đầu lại nhìn chiếc váy dài chạm đất của Diệp Thanh Hồng, chàng khẽ lắc đầu, đang định sai hạ nhân chuẩn bị kiệu, lại thấy hai tay nàng đang nhấc váy lên, để lộ ra đôi giày gấm tím thêu hoa ở phía dưới, một gã thủ hạ khác đã bước đến che mưa cho nàng, bèn không nói thêm gì nữa, dù sao Túy Tâm các cũng ở cách đây không quá xa.

Diệp Thanh Hồng đi theo sau lưng Phó Hân Thần, nhìn bóng lưng âu sầu cô quạnh của chàng, trái tim bỗng thấy chua xót. Nàng vốn cho rằng chàng ở cùng Tịnh cô nương sẽ rất vui vẻ, nhưng sự thực xem ra không phải thế.

Túy Tâm các là một tòa kiến trúc bằng gỗ ba tầng, bề ngoài mộc mạc giản dị, nhưng những thứ đồ được bày biện bên trong đều quý báu vô cùng, ngay đến tấm thảm trải sàn cũng được vận chuyển từ đế quốc Ba Tư về. Đứng trong phòng ngủ ở tầng ba, có thể nhìn đi xa tắp.

Xua tay lệnh cho thủ hạ lui đi, Phó Hân Thần lặng lẽ nhìn Diệp Thanh Hồng, nhìn rất chuyên tâm, tựa như muốn in sâu hình bóng của nàng vào trong ký ức. Sau này sẽ không bao giờ gặp lại nữa rồi.

Bị chàng nhìn đến nỗi trong lòng thấp thỏm, Diệp Thanh Hồng đang định mở lời, lại thấy chàng đột ngột xoay người rời đi, hệt như ngày đó chàng rời khỏi thung lũng vậy. Một cơn đau nhói đột ngột trào dâng, khiến trước mắt nàng bỗng dưng tối sầm. Nàng đưa tay ra bám vào khung cửa mới miễn cưỡng đứng vững được, đến khi cơn đau bớt đi phần nào, liền vội vàng nhấc váy chạy nhanh lên tầng ba. Đi đến bên cửa sổ, nàng chỉ thấy Phó Hân Thần đang một mình cầm ô bước đi trên con đường lát đá xanh, giữa ngọn gió sơn sừng sững, rồi bước lên cây cầu đá dằng xa. Đường như cảm giác được nàng đang nhìn mình, chàng đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn về phía nàng. Tuy không nhìn rõ khuôn mặt chàng, nhưng Diệp Thanh Hồng biết chàng đang nhìn mình, không kìm được nở một nụ cười ngọt ngào vô hạn. Nàng muốn nói với chàng, nếu trong kiếp này hai người không thể ở bên nhau, vậy kiếp sau nàng nhất định sẽ giành đến trước Tịnh cô nương để trở thành người chàng thích nhất. Nàng sẽ không còn đau nữa, không bao giờ... Vì nàng đã có niềm hy vọng để mà chờ đợi.

Diệp Thanh Hồng ngẩn ngơ nhìn bóng dáng Phó Hân Thần đang lại một lần nữa đi về phía trước, nước mắt không kìm được lăn tăn tuôn rơi. Kiếp sau, kiếp sau nữa, liệu chàng có hẹn trước với Tịnh cô nương rồi không? Như thế chẳng lẽ nàng sẽ phải vĩnh viễn cô độc một mình?

“Tại sao lại khóc?” Bên tai chợt vang lên giọng nói dịu dàng mà quen thuộc kia, toàn thân Diệp Thanh Hồng chấn động, xoay người nhìn lại với vẻ khó tin.

Phó Hân Thần đang đứng ở cửa, mang theo một nụ cười mỉm hiền hòa.

“Phó Hân Thần?” Diệp Thanh Hồng đầu gối chàng đi rồi còn quay trở lại, nhất thời chẳng có chút chuẩn bị nào, tất cả mọi nỗi ám ức và đau thương đồng thời cuộn cuộn trào dâng, khiến nàng mặc kệ tất cả mà lao về phía trước ôm chặt lấy chàng. Tiếng khóc từ nỉ non biến thành nức nở, dường như nàng muốn phát tiết hết mọi sự kìm nén trong một năm nay ra ngoài.

Phó Hân Thần thở dài một hơi, ôm lại nàng, khuôn mặt cọ lên mái tóc của nàng thật nhẹ, đã rất lâu, rất lâu rồi chàng chưa ôm nàng thế này. “Đều là ta không tốt, Nô Nhi ngoan, không khóc nữa!” Giọng của chàng chậm rãi mà trầm thấp, tựa như đang an ủi Diệp Thanh Hồng, nhưng bên trong lại chan chứa quá nhiều nỗi đau khổ và xót xa. Vô ý ngoảnh đầu lại nhìn thấy nụ cười của nàng, trái tim vốn đã định từ bỏ của chàng chợt bùng cháy lên hy vọng, chuẩn bị in một cơ hội cuối cùng, nào ngờ khi trở lại đây rồi lại thấy cảnh nàng nghẹn ngào khóc.

“Phó Hân Thần, ta nhớ chàng lắm.” Diệp Thanh Hồng nép trong lòng chàng, khẽ cất tiếng nỉ non. Hơn một năm nay, không lúc nào là nàng không nhớ đến chàng, nhưng lại phải khổ sở đè nén, cảm giác ấy quả thực nàng đã sợ lắm rồi. Giờ đây, bất kể kết quả là như thế nào, cho dù lại một lần nữa khiến bản thân đau đến chết đi sống lại, nàng cũng sẽ không tiếp tục đè nén tình cảm của mình.

“Ta cũng vậy.” Khẽ hôn lên mái tóc của Diệp Thanh Hồng, Phó Hân Thần trả lời bằng giọng khàn khàn rất nhẹ. Nếu thời gian hơn một năm còn chưa đủ cho chàng suy nghĩ kỹ, vậy thì sự đổ vỡ và đau xót cuộn cuộn trào dâng trong khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Hiệp và nàng thân mật ôm nhau đã nói với chàng tất cả. Bây giờ xác định được tâm ý của nàng rồi, chàng biết, sau này bất kể có xảy ra chuyện gì, mặc kệ người đời có nhìn chàng như thế nào đi chăng nữa, cuộc đời này chàng quyết sẽ không vứt bỏ nàng thêm lần thứ hai.

“Thật... thật sao?” Diệp Thanh Hồng không dám tin vào điều mình vừa nghe thấy, run rẩy hỏi lại, mà những giọt nước mắt mừng vui thì đã không kìm được mà ào ạt chảy ra rồi. Đây là điều cho dù nằm mơ nàng cũng không dám nghĩ đến, Phó Hân Thần nói chàng cũng nhớ nàng, đây là thật sao?

“Tất nhiên là thật.” Phó Hân Thần dịu dàng nói. Chàng đã khiến nàng phải chịu quá nhiều đau khổ rồi, sau này nhất định sẽ bù đắp cho nàng thật nhiều: “Nô Nhi, chúng ta thành thân nhé!”

“Vậy... vậy có được không?” Diệp Thanh Hồng ngây ra, không dám tin vào vận may của mình. Sao mới thoáng cái mà tất cả đều đã thay đổi như thế? Vậy Tịnh cô nương thì sao?

“Đương nhiên là được.” Phó Hân Thần khẽ mỉm cười, còn tưởng nàng thay đổi nhiều lắm, hóa ra vẫn đại khờ như thế.

Diệp Thanh Hồng bật cười ngây ngô, thì ra không cần đợi đến kiếp sau, kiếp này nàng cũng có thể ở bên chàng rồi.

“Phó Hân Thần, kiếp sau, kiếp sau nữa ta cũng muốn ở bên chàng.” Để đề phòng người khác nhanh chân giành mất chỗ, nàng phải hẹn sẵn với chàng mới được.

“A...” Lần này thì đến lượt Phó Hân Thần ngáy ra.

Về sau Diệp Thanh Hồng mới biết thì ra Phó Hân Thần chính là chủ nhân thật sự của Long Nguyên, còn Diệp Hiệp chỉ là một trong các chủ sự, trong thời gian hơn năm năm Phó Hân Thần điên cuồng vì tình, ông và hai vị chủ sự khác đã cùng quản lý tất cả mọi việc ở đây. Mà bản thân ông còn là Cửu vương gia, chú ruột của Đường kim Hoàng thượng, tuy bây giờ sớm đã không còn tham gia quốc sự nữa, nhưng sức ảnh hưởng không một ai có thể coi thường.

“Cái gì?” Diệm Nương ngồi trên ghế tựa, tròn tròn xoe mắt nhìn Diệp Thanh Hồng với vẻ hết sức khó tin. Sao mới có nửa ngày không gặp mà cô bé này đã chuẩn bị thành thân rồi? “Phó Hân Thần đã đồng ý rồi ư?”

“Đúng thế, là chàng chủ động đề nghị đấy.” Diệp Thanh Hồng lúng túng đáp.

“Cái gì?” Diệm Nương lại một lần nữa kinh ngạc kêu lên, tuy giọng nói đầy vẻ yếu ớt, nhưng cũng đủ để khiến Diệp Thanh Hồng cảm thấy bất an.

“Muội biết chàng vốn cũng có thích muội một chút xíu.” Rất nhẹ nhàng, nàng nói ra điều mà bản thân lo lắng: “Nhưng không ngờ... Dù gì người mà chàng thích nhất vẫn là Tịnh cô nương. Muội sợ... sau khi muội và chàng thành thân, chàng sẽ vĩnh viễn không bao giờ được vui vẻ, Tịnh cô nương cũng sẽ không vui, không biết giữa bọn họ đã xảy ra vấn đề gì rồi...”

“Ồngốc!” Diệm Nương đã hoàn toàn cạn sức, đến tiếng mắng người cũng nhỏ như là rên rỉ: “Nếu Phó Hân Thần không thích muội, y tuyệt đối sẽ không lấy muội đâu, cho dù có người kẻ kiếm lên cổ uy hiếp y cũng không được. Cái loại nam nhân như bọn họ ấy... Hừ! Ngoài ra, Dương Chỉ Tịnh đã chết được sáu năm nay rồi, muội vẫn chưa biết sao?”

“A!” Diệp Thanh Hồng kinh ngạc kêu lên một tiếng, “Tịnh cô nương chết rồi ư?” Thảo nào Phó Hân lại thương tâm như thế, thảo nào... Trái lại nàng không tìm được đau nhói thay chàng, này nàng nhất định sẽ không làm chàng thương tâm thêm lần nữa.

“Muội có cái vẻ mặt gì đấy hả? Hừ! Nữ nhân chết rồi mà còn mang theo trái tim của hai nam nhân. Bây giờ thì tốt rồi, ít nhất cũng có một trái tim đã được giải thoát. Nô Nhi, chúc mừng muội!” Những lời phía sau Diệm Nương nói rất chân thành, nhưng đôi mắt lại không khỏi nhậ nhòa chua xót. Nàng thì chắc không có cái phúc phận ấy rồi.

“Diệm Nương, Diệp Hiệp nói đã tìm được đại phu cho tử rồi, tử sẽ khỏe lại rất nhanh thôi.” Khi nói những lời này Diệp Thanh Hồng không khỏi có chút chột dạ, hơn một năm nay bọn họ đã đi tìm đại phu ở khắp nơi rồi, bây giờ thật không dám ôm quá nhiều hy vọng.

“Nô Nhi, muội cũng biết nói dối rồi đấy nhé!” Diệm Nương bật cười, chút tâm tư của cô bé này nàng làm sao mà không hiểu: “Muội nghĩ ta sợ chết sao?” Nàng để cho Diệp Thanh Hồng cứu, thực ra là muốn nhân đó giúp cô bé này có được một chốn về mà thôi. Bây giờ tâm nguyện đã đạt thành, nàng còn sợ gì nữa chứ?

“Tử... tử nữ tử bỏ Khanh Tuần ư?” Diệp Thanh Hồng có chút chua xót, sao Diệm Nương lại có thể thờ ơ trước sinh mệnh như thế, cuộc sống dù có vất vả, nhưng còn sống tức là còn hy vọng, không phải sao?

Vừa nghe nói tới Khanh Tuần, nụ cười phóng khoáng của Diệm Nương lập tức cứng đờ lại, sau đó là một tiếng thở dài buồn bã: “Y là người nói được làm được, sau này ta sẽ chẳng bao giờ có thể gặp lại y nữa rồi.”

Có lẽ chính vì thế nên Diệm Nương mới đặt chuyện sinh tử qua một bên chẳng? Diệp Thanh Hồng không khỏi cảm thấy có một tia thương cảm.

“Mấy lần muốn vào Long Nguyên xem thử một chút, kết quả là thiếu chút nữa mất mạng mà vẫn chẳng vào được, khụ khụ...” Diệm Nương mỉm cười chuyên chủ đề câu chuyện, không muốn Diệp Thanh Hồng lo lắng quá: “Không ngờ lần này lại vào được dễ dàng như thế, vận mệnh đúng là biết trêu người.”

Long Nguyên là một quần thể kiến trúc nằm ở phía tây bắc kinh thành, quy mô to lớn, phòng bị nghiêm mật, quả thực chẳng thua kém gì hoàng cung, cho nên Diệm Nương mới nói như vậy. Năm xưa Phó Hân

Thần ngang tàng cuồng ngạo, cho người xây dựng rầm rộ ở đây mà chẳng e ngại gì triều đình, chỉ trong thời gian mấy năm ngắn ngủi đã xây dựng xong Long Nguyên uy chấn võ lâm. Bên trong đó cao thủ như mây, kỳ nhân dị sĩ nhiều không đếm xuể, thực đã trở thành nơi tề tựu của các bậc tinh anh trong võ lâm. Nhưng chỉ có vài người ít ỏi mới biết được, sở dĩ Phó Hân Thần có thể không hề kiêng kỵ gì như vậy là vì trong người chàng còn có huyết thống của hoàng thất. Có điều, việc chàng được sinh ra như thế nào cho đến nay vẫn còn nằm trong vòng bí mật, chẳng có ai tỏ tường.

Kết thúc

Long Nguyên chủ tục huyền, đây quả thực không phải một chuyện nhỏ. Người đến tham gia hôn lễ đều là hạng có bối cảnh và lai lịch ghê gớm vô cùng. Có lẽ cũng chính vì như thế trong đại sảnh cử hành hôn lễ tuy cực kỳ náo nhiệt nhưng lại không có hiện tượng hỗn loạn ồn ào.

“Nhị bá cao đường...” Người chủ trì nghi lễ hô lớn. Tuy cả hai đều không có cao đường để bá, nhưng nghi lễ dù gì cũng không thể bỏ được, vẫn cứ phải làm bộ một chút.

“Chậm đã!” Một giọng nói khàn khàn đột nhiên vang lên, cắt ngang việc quỳ bá của hai người, toàn đại sảnh lập tức chìm vào im lặng.

Tất cả đều nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một hán tử áo xám cao gầy mặt mũi xấu xí đang đứng bên ngoài, thần sắc âm trầm, không phải Khanh Tuân thì còn ai? .

Đưa tay ngăn cản các hộ vệ đang định bước tới, Phó Hân Thần nắm chặt lấy tay cô gái bên cạnh mình.

Một trong các vị chủ sự là Quan Nhất Tri lên tiếng: “Nếu Khanh công tử đến để tham gia hôn lễ vậy thì xin ngồi xuống, đợi sau khi chủ thượng của ta hoàn thành đại lễ xong sẽ tới nói chuyện với công tử.” Thân phận của Quan Nhất Tri vang rền trong võ lâm, hoàn toàn không kém gì Cô Sát, lời này vừa nói ra đã tỏ rõ uy nghiêm.

Dù là ai cũng đều biết rõ, nếu lúc này Khanh Tuân còn không biết điều, ắt sẽ chẳng có kết cục gì hay cả.

Nhưng Khanh Tuân lại chẳng thèm để ý đến Quan Nhất Tri, cặp mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Phó Hân Thần, hờ hững nói: “Người đã phản bội Tịnh Nhi. Ta sẽ giết cô ta.” Câu nói phía sau của gã là nhắm vào Diệp Thanh Hồng.

Trong đôi mắt vốn điềm đạm của Phó Hân Thần chiếu ra những tia sáng rực, nhưng khuôn mặt vẫn mang theo nét cười: “Phó mỗ đã nhường nhịn các hạ rất nhiều lần, các hạ thật sự cho rằng Phó mỗ sợ sao? Nô Nhi là thê tử của Phó mỗ, các hạ nghĩ các hạ có thể động vào nàng được ư?” lần trước gã thiếu chút nữa đã giết Nô Nhi, chàng còn chưa đi tìm gã tính toán, vậy mà bây giờ gã lại dám tìm đến cửa.

“Bất kể thế nào, ta đều sẽ giết cô ta.” Khuôn mặt Khanh Tuân vẫn hờ hững như thường nhưng lời còn chưa dứt, mấy tia sáng màu lam đã bắn thẳng về phía Diệp Thanh Hồng.

“To gan!”

“Muốn chết!”

“Bỉ ổi!”

Trong tiếng quát lớn, mấy bóng người đồng thời lao nhanh về phía Khanh Tuân. Ống tay áo Phó Hân Thần vung nhẹ mấy cái, chỉ nghe “phập phập” mấy tiếng vang lên, trên xà nhà cột nhà đã có mấy thanh phi đao cắm vào, thân đao lấp lánh ánh sáng xanh lam, vừa nhìn là biết có tấm kịch độc. Khi chàng ngoảnh đầu lại, Diệp Thanh Hồng đã gỡ khăn trùm đầu ra, nhìn chàng bằng ánh mắt hết sức dịu dàng, khuôn mặt không hề có vẻ gì là lo lắng.

Phía bên kia, Diệp Hiệp, Quan Nhất Tri cùng với một nam nhân tóc bạc đang vây đánh Khanh Tuân dữ dội. Bởi vì hôm nay là ngày đại hỉ của Phó Hân Thần, vậy mà lại bị người ta quấy rối, cho nên ba người chẳng để ý gì tới quy củ giang hồ, cũng chẳng sợ bị ai nói luyên thuyên, chỉ mong có thể bắt được Khanh Tuân trong thời gian ngắn, tránh hôn lễ trở nên rối loạn.

Đôi mắt xinh đẹp của Diệp Thanh Hồng liếc nhìn về phía Diệm Nương đang ngồi giữa đám người. Qua một tháng chữa trị, nội thương của nàng gần như đã khỏi hoàn toàn, nhưng một thân võ công coi như bị phế,

có điều nàng chẳng hề để tâm. Ấy thế mà lúc này trên khuôn mặt nàng lại có hiện lên vẻ lẳng không tài nào che giấu, thì ra nàng vẫn không cách nào dứt bỏ tình cảm được.

“Phó Hân Thần, bảo bọn họ đừng đánh nữa, Diệm Nương đang rất lo lắng đấy!” Nàng khẽ kéo áo Phó Hân Thần, dịu dàng nói.

Phó Hân Thần hơi ngẩn ra, đang định lên tiếng bảo mấy người kia dừng lại, chợt lại thấy Diệm Nương đứng dậy chậm rãi bước ra ngoài cửa lớn. Nam tử tóc trắng kia đột ngột lùi ra khỏi vòng chiến, bước tới đỡ lấy nàng, khuôn mặt toát lên một vẻ vô cùng thương yêu.

“Cha, đừng đánh nữa!” Diệp Thanh Hồng chợt kêu lên.

Tất cả mọi người đều ngây ra, duy có Diệp Hiệp là toàn thân chấn động, đột ngột dừng lại không để ý tới sự tấn công của Khanh Tuân. Quan Nhất Tri hết cách chỉ đành đỡ lấy toàn bộ. Mà kỳ lạ là Khanh Tuân cũng đột nhiên ngây người, khiến Quan Nhất Tri thiếu chút nữa thì không kịp thu tay mà nện một quyền lên khuôn mặt xấu xí kia. Vừa khéo lúc đó tiếng hô của Phó Hân Thần vang đến giúp Khanh Tuân giải vây, còn Quan Nhất Tri cũng vui vẻ lùi qua một bên đứng xem kịch.

Diệp Hiệp chậm rãi xoay người lại, trên khuôn mặt có đôi chút giống với Diệp Thanh Hồng thấp thoáng vẻ kích động và khó tin.

“Cha, trong lòng Thanh Nhi đã sớm biết cha là cha của Thanh Nhi rồi. Cha... cha còn không chịu nhận Thanh Nhi sao?” Tuy trong lòng sớm đã đoán được, nhưng vì còn có một chút khúc mắc, nên nàng vẫn một mực giả bộ như không biết gì. Nhưng tiếp xúc một thời gian dài, nàng cũng biết Diệp Hiệp thật lòng với mình, nên không còn để bụng gì nhiều nữa.

“Con... con không trách cha ư?” Diệp Hiệp cẩn thận hỏi, chỉ sợ đây chẳng qua chỉ là một giấc mơ.

Diệp Thanh Hồng khẽ nở nụ cười, dắt tay Phó Hân Thần vẫn còn ngỡ ngàng bước tới, đưa cánh tay còn lại ra nắm lấy tay ông: “Nhất định là cha có nỗi khổ tâm, đó đã là chuyện của quá khứ rồi, chúng ta đừng nhắc đến nữa được không?” Quá khứ không hề quan trọng, quan trọng là bây giờ có rất nhiều người thương yêu nàng.

“Buông cô ấy ra!” Một tiếng quát khàn khàn mà giận dữ vang lên, khiến cặp cha con đang nhận nhau không khỏi giật nảy mình.

Đôi hàng lông mày của Diệp Hiệp nhướng lên, cặp mắt lạnh lùng liếc qua phía Khanh Tuân, nhưng lại phát hiện ra gã không phải đang nói với bọn họ, nên không kìm được khẽ bật cười.

Tâm trạng ông trở nên rất tốt, nắm chặt tay con gái chuẩn bị xem kịch hay.

Chỉ thấy Khanh Tuân đang trừng mắt giận dữ nhìn Diệm Nương và nam tử tóc trắng Bạch Ẩn, trong cặp mắt hổ xưa nay vốn luôn hờ hững không ngờ lại bùng bùng lửa giận.

Bạch Ẩn không thèm để ý đến gã, mà cúi đầu xuống hỏi Diệm Nương: “Nàng vẫn còn muốn dây dưa không rõ ràng với hắn ư?”

Diệm Nương đáp lại bằng một nụ cười vô cùng quyến rũ: “Tâm tư của ta chàng hiểu nhất còn gì, cần ta phải nói nữa sao? Đi thôi!” Rồi nàng ngoảnh đầu lại nói với mấy người Diệp Thanh Hồng: “Nô Nhi, Phó Hân Thần, Cửu vương gia, hẹn ngày tái ngộ.” Nói xong cũng chẳng thèm nhìn Khanh Tuân một cái, dắt tay Bạch Ẩn đi thẳng ra ngoài.

“Diệm Nương!” Diệp Thanh Hồng không kìm được khẽ cất tiếng gọi, bên trong ẩn chứa sự lưu luyến và âu lo, Sắc mặt Khanh Tuân lúc này quả thực là quá ghê người, đến một người xưa nay vốn luôn lớn gan như nàng cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Diệm Nương ngoảnh lại cười với nàng một tiếng, khẽ gật gù đầu, dường như hiểu điều nàng muốn nói, sau đó lại tiếp tục bước đi.

Đột nhiên, một tiếng hú dài buồn giận đan xen vang lên trong đại sảnh, khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy chói tai. Khi chưa ai kịp có phản ứng, biến cố đã xảy ra, chỉ thấy Khanh Tuân tung ra một quyền mang theo thể muôn người khôn địch đánh về phía Bạch Ẩn. Bạch Ẩn buông tay Diệm Nương ra để nhường

chiến, chợt nghe Khanh Tuần cất tiếng lạnh lùng: “Đi theo ta!” Lời còn chưa dứt, mắt mọi người bỗng hoa đi, bóng dáng gã đã hoàn toàn biến mất, mà Diễm Nương cũng chẳng còn thấy đâu.

Phó Hân Thần đang định đuổi theo, nhưng Diệp Thanh Hồng đã kéo lại: “Để bọn họ đi đi, Diễm Nương tự nguyện đấy.”

Quả nhiên, mọi người nhìn qua phía Bạch Ẩn, chỉ thấy y không có vẻ nôn nóng chút nào, ngược lại còn ung dung tự đắc bước trở về chỗ ngồi của mình, cầm chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ, sau đó mới nhướng đôi mắt phượng nói giọng trêu chọc: “Ta biết là ta rất có mị lực, nhưng các người cũng không cần phải chứng minh cho ta thấy vào lúc này như thế chứ hả? Người đâu, còn không mau tiếp tục đi!”

“Tới lúc này mọi người mới dần dần hiểu ra, vừa tức mà lại vừa buồn cười.

Người chủ trì lễ nghi lại tiếp tục lớn tiếng hô lên:

“Nhị báii cao đường..,”

“Phu thê giao báii...”

“Đưa vào động phòng...”

Vàng trắng nơi chân trời chậm rãi leo cao, tỏa ra những tia sáng thanh tân bao trùm lấy toàn bộ Long Nguyên rộng lớn. Từng cơn gió dịu dàng mang theo hương hoa thoang thoảng len vào trong căn phòng hỉ lung linh ánh nến, cùng chia sẻ niềm vui với đôi tân lang, tân nương chứa chan hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-thanh-hong>